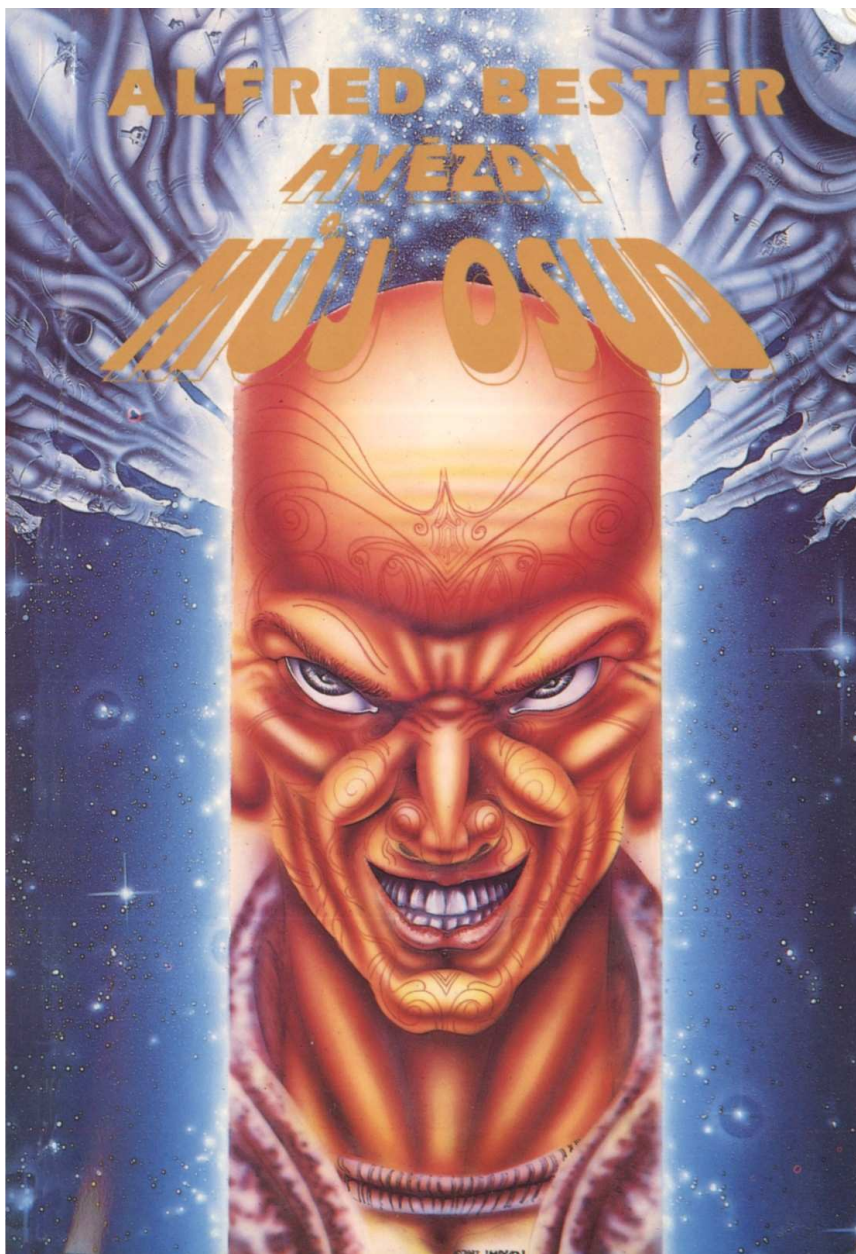

ALFRED BESTER

HVEZDA

MOJ OSUD

ALFRED BESTER

HVĚZDY MŮJ OSUD

Laser

Název originálu: **THE STARS MY DESTINATION**

Ilustrace na obálce: **Juraj Maxon**

Grafická úprava obálky: **Peter Pavelko**

Překlad: **Tomáš Kapusta**

Redakce: **Helena Šebestová**

Copyright ©1956 by Alfred Bester

Copyright ©1991 for the Czech translation by T. Kapusta

Copyright ©1992 for Cover by J. Maxon

Copyright ©1992 for the Czech edition by **Laser**

ISBN 80-85601-15-X

Prolog

Byl to zlatý věk, doba úžasných dobrodružství, bohatého žití a těžkého umírání... ale nikdo o tom tak nepřemýšlel. Byla to budoucnost štěstěny a zlodějství, plenění a loupení, kultury a neřestí... ale nikdo si to nepřipouštěl. Byl to věk extrémů, fascinující století nápadů... ale nikdo je nemiloval.

Všechny obyvatelné světy sluneční soustavy byly obsazeny. Tři planety, osm satelitů a jedenáct bilionů lidí se hemžilo v nejvzrušenější době, jaká kdy byla známa, avšak myslí lidí stále toužily po jiných časech tak, jak je tomu vždy. Sluneční soustava sršela činností... zápasem, spotřebou a produkcí, učili se novým technologiím, které je poháněly kupředu a to ještě předtím, než byly zvládnuty staré, připravovali se na první výzkumy hvězd v hlubokém vesmíru; ale -

„Kde jsou nové hranice?“ volali Romantici, když se hranice myslí otevřely při dramatické příhodě, která se odehrála v laboratoři na Kalistó na konci 24. století. Výzkumníku jménem Jaunte se náhodou vznítla lavice, přičemž oheň zachvátil i jeho. Vyrazil výkřik o pomoc a zakřičel cosi o hasicím přístroji. Nikdo nebyl víc překvapen než Jaunte a jeho kolegové, když najednou zjistil, že stojí vedle řečeného hasicího přístroje, který byl od jeho lavice vzdálen dvacet pět yardů.

Okamžitě se roztrhl pytel s otázkami jak a proč o jeho pětadvaceti yardové cestě. Teleportace... přemístění někoho prostorem jen úsilím samotné mysli... byla dlouho teoretickou úvahou, existovalo několik stovek špatně doložených důkazů, že se to v minulosti stalo. Nyní poprvé se něco takového udalo před profesionálními pozorovateli.

Divoce začali zkoumat efekt Jaunte. Bylo to příliš podobné zemětřesení, než aby se s tím párali v rukavičkách a každopádně Jaunte toužil po tom, aby se jeho jméno stalo nesmrtelným. Sepsal poslední vůli a rozloučil se s přáteli. Věděl, že jde na smrt, protože jeho spolupracovníci se rozhodli ho zabít. Nedalo se o tom pochybovat.

Dvanáct psychologů, parapsychologů a neurometriků různých specializací bylo ustanoveno jako pozorovatelé. Experimentátoři zapečetili Junta do nerozbitné skleněné nádrže. Otevřeli ventil, kterým proudila voda do nádrže a před Jauntovýmá očima zničili kohout ventilu. Bylo nemožné otevřít nádrž, bylo nemožné zastavit proud natékající vody. Teoreticky - jestliže poprvé bylo třeba Jaunta smrtelně ohrozit, aby se teleportoval, je proklatě jednoduché vystavit ho smrtelnému nebezpečí znovu. Nádrž se rychle plnila. Pozorovatelé sbírali údaje s napjatou pozorností obsluhy kamery při zatmění. Jaunte se začal topit. Potom se objevil mimo nádrž, kašlal a kapala z něj voda. Opět se teleportoval.

Experti se ho dotazovali a zkoumali ho. Studovali grafy, rentgenogramy, elektroencefalogram mozku a biochemii těla. Začínali mít matné zdání o tom, jak se Jaunte teleportoval. Pro technické potřeby (mělo to být tajné) dali výzvu k náboru dobrovolníků. Byli ještě stále v primitivním stádiu výzkumu teleportace; smrt byla jediným podnětem, který znali.

Zhruba dobrovolníky poučili. Jaunte jim vysvětlil, co udělal. Potom pokračovali ve vraždění. Topili je, věšeli je, pálili je; vyvinuli nové způsoby pomalé řízené smrti. Subjekty naprosto nepochybovaly o tom, že mají zemřít.

Osmdesát procent dobrovolníků zemřelo, a agónie a výčitky svědomí jejich vrahů by jistě mohly být námětem pro fascinující a otřesnou studii; ale tyto úvahy nemají místo v této historii, snad jediné pro osvětlení hrůzyplnosti oněch dob. Osmdesát procent dobrovolníků zemřelo, ale dvacet procent jauntlo. (Jméno se stalo pojmem téměř okamžitě.)

„Vraťte zpět romantické časy," prosili Romantici, „kdy lidé mohli riskovat své životy při velikých dobrodružstvích."

Množství znalostí rychle rostlo. V první dekádě čtyřicátého století byly stanoveny principy jauntace a Charles Fort Jaunte, tehdy 57-letý, nesmrtelný a našťavaný tím, že už nebyl opět přinucen jauntnout, otevřel první školu. Ale primitivní metody patřily minulosti; už nebylo třeba kvůli teleportaci člověka smrtelně ohrozit. Zjistili, jak naučit lidi rozpoznat, ovládnout a využít ještě další zdroje jejich neomezené mysli.

Jak se člověk ve skutečnosti teleportuje? Jedno z nejméně dostačujících vysvětlení bylo podáno tiskovým mluvčím Jaunteho školy panem Spencerem Thompsonem v tiskovém interview.

Thompson: „Jauntace je jako vidění; je to přirozená schopnost téměř každého lidského organismu, může být však rozvinuta teprve tréninkem a zkušeností.“

Reportér: „Máte na mysli, že nemůžeme bez tréninku vidět?“

Thompson: „Zřejmě jste svobodný, nebo nemáte děti... pravděpodobně obojí.“

(Smích).

Reportér: „Nerozumím vám.“

Thompson: „Každý, kdo viděl dítě, jak se učí používat zrak, rozumí.“

Reportér: „Ale co je teleportace?“

Thompson: „Přemístění osoby z jednoho místa na druhé pomocí pouhé mysli.“

Reportér: „Míníte, že se můžeme přemyslet z... řekněme... New Yorku do Chicaga?“

Thompson: „Přesně.“

Reportér: „Dorazíme nazí?“

Thompson: „Jestli nazí vyrazíte.“

(Smích).

Reportér: „Míním tím - budou naše šaty teleportovány s námi?“

Thompson: „Když se lidé teleportují, teleportují též šaty, které mají na sobě a cokoli, co jsou s to unést. Mrzí mě, že vás zklamou, ale i dámské šaty zůstávají při teleportaci na majitelkách.“

(Smích).

Reportér: „Ale jak to dokážeme?“

Thompson: „Jak myslíme?“

Reportér: „Pomocí mysli.“

Thompson: „A jak myslí mysl? Co je proces myšlení? Jak přesně si můžeme pamatovat, představovat si, dedukovat, tvořit? Jak pracují mozkové buňky?“

Reportér: „Nevím. Nikdo to neví.“

Thompson: „A nikdo také přesně neví, jak se teleportujeme, ale víme, že je to možné, tak jako víme, že je možné myšlení. Slyšeli jste už někdy o Descartovi? On vyhlásil: *Cogito, ergo sum*. Myslím, tedy jsem. My říkáme: *Cogito, ergo jaunte*. Myslím, tedy jauntuji.“

Jestli si myslíte, že Thompsonovo vysvětlení je jenom k rozhňevání, všimněte si této Zprávy pana Johna Kelvina z Královské společnosti „O mechanismu jauntace“:

„Zjistili jsme, že schopnost teleportace je spojena s Nisslovými tělísky aneb Tygroidní substancí v nervových buňkách. Tygroidní substance je nejjednodušeji demonstrovatelná Nisslovou metodou za použití 3,75 g metylénové modři a 1,75 g benátského mýdla rozpuštěného v 1000 ml vody.

Kde se Tygroidní substance nenachází, je jauntace nemožná. Teleportace je funkcí tigroidní.“ (*Potlesk*).

Každý člověk byl schopný jauntace, za předpokladu, že si vyvinul dvě schopnosti, vizualizaci a koncentraci. Musel si vizualizovat, úplně a přesně, místo, na které se chtěl teleportovat; a musel koncentrovat skrytou energii své mysli do okamžiku vzepětí, aby se tam dostal. Nade vše musel mít víru ... víru, kterou Charles Fort Jaunte nikdy neobjasnil. Musel *věřit*, že se přemístí. Nejnepatrnější pochybnost zablokovala vzepětí mysli potřebné k teleportaci.

Omezení, s kterými se každý člověk narodil, bezprostředně určovala schopnost jauntace. Někdo mohl výborně vizualizovat a přesně nastavit cílové souřadnice, ale chyběla mu síla dostat se do cíle. Jiní měli sílu, ale nedokázali, tak zvaně, *vidět*, kam se chtějí dostat. A vzdálenost byla posledním omezením, protože ještě nikdo nejauntl dál než tisíc mil. Mohl jauntnout přes zemi a vodu, třeba z Nome do Mexika, ale nepřekonal vzdálenost tisíc mil.

Roku 2420 byla už běžná uvedená forma zaměstnaneckého dotazníku:

Tato část je vyhrazena pro
identifikaci podle vzoru sítě

JMÉNO (Velkými písmeny):

Poslední

Střední

První

SÍDLO (Legální):

Kontinent

Krajina

Okres

STUPEŇ JAUNTACE (Úřední kategorie: Vyplň pouze jediné):

M (1000 mil) : L (50 mil) :

D (500 mil) : X (10 mil) :

C (100 mil) : V (5 mil) :

Starý úřad motorových vozidel převzal novou práci a pravidelně testoval a třídil uživatele jauntingu, a stará Americká Automobilová Asociace si změnila iniciálky na A.J.A.

Navzdory všemu úsilí se ještě nikdo neteleportoval přes prázdnotu vesmíru, i když mnoho odborníků a bláznů to už zkoušelo. Helmut Grant strávil měsíc učením a snahou zapamatovat si souřadnice jauntovacího stanoviště na Měsíci a vizualizoval si každou míli dvěstě čtyřiceti tisíce mílové dráhy z Times Square¹ do Keplerova města. Grant jauntl a zmizel. Nikdy nebyl nalezen. Nikdy nebyl nalezen Enzo Dandridge, losangelský revivalista hledající nebesa; Jacob Maria Freundlich, parapsycholog, který neměl nic lepšího na práci než se teleportovat do hlubokého vesmíru a hledat metadimenze. Shipwreck Cogan, profesionální hledač známých věcí. Stovky jiných; pomatenců, neurotiků, utečenců a sebevrahů. Vesmír byl pro teleportaci uzavřen. Jauntace se omezovala na planety sluneční soustavy.

Ale po třech generacích všichni ve sluneční soustavě jauntovali. Tato přeměna byla dramatičtější než přechod z koní a bryček na benzínový věk před čtyřmi stoletími. Na třech planetách a osmi satelitech se sociální, právní a ekonomické struktury hroutily až do doby, než se zakořenily nové zvyklosti a zákony podmíněné všeobecnou jauntací.

¹ Náměstí Času

Propukaly nepokoje na venkově, když tlupy předměstských jauntujících ubožáků podnikaly nájezdy na samoty na pláních a v lesích. Proběhla i revoluce ve stavbě domů a úřadů, byly vymyšleny labyrinty a maskovací pomůcky k zabránění nezákonného vstupu jauntací. Selhání předjauntovského průmyslu mělo za následek srážky, paniku, stávky a hladomor.

Mory a nákazy se zuřivě šířily, protože jauntující tuláci přenášeli nemoci a parazity do bezbranných zemí. Malárie, sloní nemoc a kostní horečka se dostaly až na sever do Grónska; vzteklinu se po třech stoletích vrátila do Anglie. Japonský brouk, citrusový povlak, kaštanový mor a jilmový dřevokaz se rozšířili do všech koutů světa, a z jedné zapomenuté morové díry na Borneu se rozlezla lepra.

Vlny zločinnosti obíhaly planety a satelity, když podsvětí využívalo noční jauntace celých 24 hodin a to znamenalo množství brutality, protože policie s tím bezohledně bojovala. Jak společnost bojovala se sexuálními a morálními nebezpečími jauntace pomocí pravidel, zákazů a nejrůznějších tabu, vracela se skrytě k nejhorší viktoriánské prudérii. Vypukla krutá a nelítostná válka mezi Vnitřními planetami - Venuší, Zemí a Marsem, a Vnějšími satelity... válka zaviněná ekonomickým a politickým napětím, které také povstalo z teleportace.

Až po Éru Jaunte tři vnitřní planety (a Měsíc) žily v delikátní ekonomické rovnováze se sedmi obývanými vnějšími satelity: Jupiterovými Io, Evropou, Ganymédem a Kalistó, Saturnovými Rheou a Titanem a Neptunovým Lasselem. Spojené Vnější satelity dodávaly suroviny pro továrny Vnitřních planet a tvořily trh pro jejich finální výrobky. V jediné dekádě byla tato rovnováha jauntací zničena.

Vnější satelity, produkčně mladé surovinové světy, kupovaly sedmdesát procent transportní produkce Vnitřních planet. Jauntace to ukončila. Satelity kupovaly devadesát procent komunikační produkce Vnitřních planet. I toto jauntace zničila. Důsledkem toho se nákup surovin Vnitřních planet od Vnějších satelitů zastavil.

Při zničeném výměnném obchodě bylo nevyhnutelné, že ekonomická válka se změnila na válku skutečnou. Společnosti Vnitřních planet odmítly posílat továrenská zařízení na Vnější

satelity, pokoušely se tím chránit svou konkurenceschopnost. Vnější satelity zkonfiskovaly již pracující zařízení na svých světech, porušily patentové dohody, ignorovaly gentlemanské závazky... a byla válka.

Byl to věk zrůdný, monstrózní a groteskní. Celý svět byl podivně a zlovolně zpotvořený. Klasicisté a Romantici, kteří jej nenáviděli, neviděli potenciální velikost čtyřadvacátého století. Byli slepí k chladným faktům evoluce... že pokrok vzniká ze srážejících se spojených antagonistických extrémů, z rejů vrcholné zrůdnosti. Klasicisté a Romantici rovněž netušili, že sluneční soustava se chvěje na pokraji exploze lidstva, která přemění člověka a udělá z něho pána vesmíru.

A na pozadí této rašící plnokrevné doby začíná historie Gullivera Foyla.

ČÁST PRVNÍ

1

Umíral sto sedmdesát dní a ještě neumřel. Bojoval o přežití se zuřivostí zvířete chyceného v pasti. Byl ve stavu delíria a nevědomosti, ale občas se jeho primitivní myšlení vynořilo ze žhavých nočních můr boje o přežití do čehosi podobného zdravému rozumu. Tehdy zdvihl svou bezvýraznou tvář k věčnosti a mumlal: „Co to se mnou je, zatraceně? Pomoc, do pekla. Pomoc, k čertu.“

Proklínání bylo pro něj jediným možným prostředkem, po celý dosavadní život tvořilo polovinu jeho řeči. Školou mu byla ubohá ulice čtyřiaadvacátého století a nic jiného než jazyk ulice neznal. Ze všech stvoření na světě byla hodnota jeho života nejmenší, ale nejvíc po tom životě toužil. Proto zápasil o přežití a modlil se proklínáním; občas se jeho zmatená mysl vrátila o třicet let zpět do dětství a on si vzpomněl na konejšivé rýmy:

Gully Foyle je jméno mé
A Zem je můj domov
Širý vesmír je obydlí mé
A smrt má na mě nárok.

Gulliver Foyle, mechanik třetí třídy, třicetiletý, robustní a zdravý... a teď byl sto sedmdesát dní vydán napospas vesmíru. Gully Foyle, olejkář, vytírač, poslední na palubě; příliš jednoduchý na překonávání těžkostí, příliš pomalý pro zábavu, příliš prázdný pro přátelství, příliš lenivý pro lásku. Letargické črty jeho charakteru vyplývaly i z oficiálního záznamu Obchodní flotily:

VZDĚLÁNÍ:	ŽÁDNÉ
ZKUŠENOSTI:	ŽÁDNÉ
ZÁSLUHY:	ŽÁDNÉ
DOPORUČENÍ:	ŽÁDNÉ

OSOBNÍ KOMENTÁŘ:

Muž značné fyzické síly a s intelektuálním potenciálem zakrnělým nedostatkem ambicí. Energeticky na minimu. Typický **běžný** člověk. Nějaký nečekaný šok ho pravděpodobně může probudit, ale psychicky nemůže najít správný klíč. Není doporučen k dalšímu povýšení. Foyle dosáhl konce slepé uličky.

Dostal se na mrtvý konec. Býval spokojený s přežíváním od okamžiku k okamžiku své existence po celých třicet let života jak nějaké těžce opancéřované stvoření, líně a indiferentně... Gully Foyle, prototyp *běžného* člověka; ale nyní byl vydán vesmíru napospas už sto sedmdesát dní a klíč jeho probuzení vězel v zámku. Pouze pohyb a otevře dveře holocaustu.

Vesmírná loď *Nomád* plula na půl cestě mezi Marsem a Jupiterem. Ať už katastrofu způsobilo cokoli, udělalo to z úpravné ocelové rakety sto yardů dlouhé a sto stop v průměru znetvořený skelet, z něhož vyčnívaly zbytky kabin, nosníků, palub a lodních přepážek. Velké trhliny v trupu lodi byly na sluneční straně plné zářivého světla a na odvrácené straně mrazily skvrnami hvězd. Vesmírná loď *Nomád* představovala nicotný protiklad oslepivému slunci a stínům černého jantaru, zmrzlá a tichá.

Vrak byl plný vznášejících se shluků zmrzlých trosek, které visely uvnitř zničeného plavidla a působily jako mžítková fotografie výbuchu. Nepatrná gravitační přitažlivost rozdrobených kousků je pomaloučku shlukovala do střapců, které byly opakovaně rozháněny pohybem posledního žijícího na vraku, Gullivera Foyle, AS-128/127:006.

Žil v jediné netknuté vzduchotěsné místnosti na vraku, ve skříni na nářadí na chodbě hlavní paluby. Skříň byla čtyři stopy široká, čtyři stopy dlouhá a devět stop vysoká. Byla to velikost obří rakve. Před šesti sty lety bylo uvěznění člověka v jeskyni takové velikosti

na několik týdnů vybraným orientálním mučením. Foyle existoval v této díře beze světla již pět měsíců, dvacet dní a čtyři hodiny.

*

„Kdo jsi?“

„Gully Foyle je jméno mé.“

„Odkud jsi?“

„Zem je můj domov.“

„Kde jsi teď?“

„Sirý vesmír je obydlí mé.“

„Kam směřuješ?“

„Smrt má na mě nárok.“

Stý sedmdesátý den svého boje o přežití Foyle odpověděl na tyto otázky a vzbudil se. Srdce mu bušilo a hrdlo hořelo. Zatápal ve tmě po zásobníku vzduchu, který s ním sdílel hrobku, a vyzkoušel jej. Zásobník byl prázdný. Musel jej okamžitě vyměnit za jiný. Tak tenhle den začínal extra šarvátkou se smrtí, jejíž výzvu Foyle přijal s němou vytrvalostí.

Hmatal po policích skříně, až našel děravý skafandr. Byl na palubě *Nomádu* jediný a Foyle se ani nepamatoval, kde původně ležel. Zalepil díru havarijním sprejem, ale nedokázal naplnit nebo vyměnit kyslíkové zásobníky na zadní části skafandru. Foyle vlezl do skafandru. Ten udrží dostatek vzduchu ze skříně na pětiminutový pobyt ve vakuu... ne víc.

Foyle otevřel skřín a vyplul do tmavého mrazu vesmíru. Vzduch vyletěl ze skříně spolu s ním a vlhkost vytvořila malý sněhový obláček, který se rozplýval v chodbě hlavní paluby. Foyle sáhl po vyčerpané nádrži, vytáhl ji ze skříně a nechal ji tak. Uběhla jedna minuta.

Otočil se a razil si cestu přes vznášející se trosky směrem k průvlaku a k zátěžím. Nepospíchal; jeho tempo bylo plynulým pohybem volného pádu a beztíže... odrážel se nohama, rameny a rukama od paluby, stěn a rohů, pomalý pohyb prostorem jak netopýr letící pod vodou. Foyle přelétl průlezem na tmavou stranu k držákům zátěží. Uplynuly dvě minuty.

Jako všechny vesmírné lodi, i *Nomád* byl vyvážen a vyztužen hmotou plynových nádrží, uložených podél osy a přecpán dlouhými traverzami připojenými po stranách na labyrint napájecích potrubí. V jedné minutě Foyle odpojí vzduchovou nádrž. Nemohl vědět, zda je plná, nebo již vyčerpaná; zda neskončí jeho boj o to, aby ji dostal do skříně, zjištěním, že je prázdná a že jeho život končí. Jednou týdně hrál tento vesmírný poker s nejvyšším vkladem.

Slyšel hučení v uších; vzduch v skafandru se rychle zhoršoval. Rozhoupal masivní válec směrem k průvlaku, uhnul hlavou a nechal jej přeletět nad sebou, pak se vrhl za ním. Rázně propasíroval nádrž průvlakem. Čtyři minuty uplynuly, Foyle se chvěl a tmělo se mu před očima. Tlačil nádrž dolů chodbou hlavní paluby a zasunul ji do skříně na náradí.

Zabouchl zamykací dveře, zajistil je, našel na polici kladivo a třikrát udeřil do zmrzlé nádrže, aby uvolnil ventil. Zuřivě kroutil kolečkem. Posledním zbytkem sil uvolnil přilbu skafandru, aby se v něm neudusil, ve skříně plné vzduchu... pokud byl v nádrži vzduch. Omdlel, tak jako často předtím, a nevěděl, jestli to už není smrt.

*

„Kdo jsi?“

„Gully Foyle.“

„Odkud jsi?“

„Zem.“

„Kde jsi teď?“

„Vesmír.“

„Kam směřuješ?“

Probral se. Byl naživu. Nemarnil čas na modlitby nebo díky, ale pokračoval v práci na přežití. Ve tmě zkoumal police, kde měl uloženy zásoby. Zůstalo tam několik balíčků. Protože měl ještě oblečený zalátaný skafandr, mohl celkem dobře znovu projít výsměšným vakuem a doplnit si zásoby.

Naplnil si skafandr vzduchem z nádrže, utěsnil si přilbu a opět vyplul do mrazu a světla. Stočil se dolů chodbou hlavní paluby a

stoupal zbytky schodiště k řídící palubě. Schodiště bylo jen zastřešenou chodbou ve vesmíru, většina stěn byla zničena.

Se sluncem po pravici a hvězdami po levici Foyle směřoval ke kuchyňskému skladišti. V polovině chodby míjel dveře stále pevně zasazené mezi palubu a strop. Křídlo dveří viselo na pantech; dveře zpola otevřené, vedoucí nikam. Za nimi pouze vesmír se stálíci.

Jak Foyle míjel dveře, viděl svůj odraz ve vyleštěném chrómu křídla... Gully Foyle, velké černé stvoření, s plnovousem, olepený zaschlou krví a špínou, vychrtlý, s trpělivými nemocnými očima... a vždy sledovaný proudem vznášejících se trosek, shluky narušenými jeho pohybem a následujícími ho prostorem jako bublající ohon komety.

Foyle vlezl do kuchyňského skladu a začal loupit s metodickou rychlostí pětíměsíčního výcviku. Většina lahví byla rozbitá a obsah byl zmrzlý na kost. Mnoho konzervovaných potravin nemělo obaly, protože cín se při absolutní nule rozpadá na prach. Foyle nahromadil balíčky, koncentráty a kusy ledu z prasklé vodní nádrže. Naházet vše do velkého měděného kotle, pak se otočil a i s kotlem se vrhl ven ze skladiště.

U dveří vedoucích nikam Foyle opět pohlédl na svůj odraz orámovaný hvězdami v chromovém křídle dveří. Náhle se ve zmatku zastavil. Zahleděl se na hvězdy za dveřmi, které se mu po pěti měsících staly známými přáteli. Mezi nimi byl vetřelec; kometa, jak se zdálo, s neviditelnou hlavou a krátkým rozdroleným ohonem. Pak Foyle zjistil, že zírá na vesmírnou loď, mezihvězdnou raketu plápolající při zrychlování ke slunci, která kolem něj musí přeletět.

„Ne," mružel. „Ne, člověče. Ne."

Určitě trpěl halucinacemi. Dokončil zpáteční cestu do rakve. Pak se znovu podíval. Stále to byla vesmírná loď, mezihvězdná raketa plápolající při zrychlování ke slunci, která kolem něj musí proletět. Debatoval o této iluzi s Věčností.

„Už šest měsíců," řekl jazykem ulice. „To je teď konc? Slyšíš mně, peklo. Něco ti vyklopím. Znovu se kouknu, sladký pekličko. Esli je to loď, sem tvůj. Máš mně. Ale esli je to hák s navijákem, čověče... esli to není loď... hnedka se otevřu a vyplivnu svůj střeva. Hrajeme otevřeně, oba. Tak mi dej znamení, jo nebo ne, nic víc nechci."

Podíval se potřetí. Potřetí viděl vesmírnou loď, mezihvězdnou raketu plápolající při zrychlování ke slunci, která *musí* kolem něj přeletět.

Uvěřil. Bylo to znamení. Byl zachráněn.

Foyle se odrazil a spěchal dolů chodbou řídící paluby směrem k můstku. Ale u schodů k nadpalubní kajutě se zarazil. Nemohl zůstat při vědomí víc než pár okamžiků, aniž by si doplnil skafandr vzduchem. Hodil na přibližující se loď prosebný pohled a pak sletěl dolů do skříně na náradí a načerpal si plný skafandr.

Vyšplhal se na řídící můstek. Z pozorovatelný viděl vesmírnou loď, raketu stále chrlicí plameny, která právě podstatně měnila kurs, protože se velmi pomalu nasměrovala k němu.

Na panelu označeném SIGNÁLY Foyle stlačil tlačítko LOŇ V NEBEZPEČÍ. Ve třísekundové pauze trpěl. Pak jej oslepil bílý jas, jak byl vyslán signál loď v nebezpečí. Tři trojitá vzplanutí, devět proseb o pomoc. Foyle zmáčkl tlačítko ještě dvakrát a dvojnásobná vzplanutí blýskala prostorem. Rádiové vlnění, které přitom vzniklo, vyvolalo takový šum, že musel být zaznamenán na vlnovém rozsahu každého přijímače.

Trysky cizí lodi přestaly pracovat. Uviděli jej. Zachrání ho. Znovu se narodí. Jásal.

Foyle se vrhl zpět do své skříně a znovu si naplnil skafandr. Rozbrečel se. Začal sbírat svůj majetek... hodinky bez číselníku, které měl na poslouchání tikotu, držadlo francouzáku s ručně tvarovanou rukojetí, které držival v osamělých chvílkách, kráječ vajec, na jehož drátech mohl vyluzovat primitivní tóny... Ve svém vzrušení je upustil, hledal je ve tmě, pak se začal sám sobě smát.

Ještě jednou si naplnil skafandr vzduchem a odskočil zpět k můstku, praštil na signální knoflík označený: ZÁCHRANA. Z trupu *Nomádu* vystřelil proud, který vybuchl a zaplavil míle prostoru tvrdým bílým světlem.

„No pod, maličká," pobroukával si Foyle. „Pospíchej, čověče. Pod maličká, pod."

Jak duchařské torpédo cizinec proklouzl za nejzevnější okraj světla a hledaje ho, pomalu se přibližoval. Na moment se Foylovi stáhlo srdce; loď se chovala tak obezřetně, že se obával, že je to

nepřátelské plavidlo Vnějších satelitů. Pak uviděl na jejím boku známý červenomodrý emblém - značku mocného průmyslového klanu Presteignů; Presteignů ze Země, mocných, štědrých, dobročinných. A věděl, že je to sesterská loď, protože *Nomáda* také vlastnili Presteignové. Věděl, že je to vesmírný anděl, který se nad ním vznáší.

„Sladká sestro," mumlal si Foyle. „Andělíčku, leť se mnou domů."

Loď se dostala na úroveň Foyla, pásy na jejích bocích zářily přátelským světlem, na trupu jasně a viditelně vystupovaly znaky jejího jména a registračního čísla: *Vorga – T:1339*. Loď byla v jedné chvíli vedle něj, v druhé ho minula a ve třetí zmizela.

Sestra ho odkopla, anděl ho opustil.

Foyle přestal tancovat a zpívat si. Hleděl zaraženě. Vrhł se k signálnímu panelu a začal třískat do tlačítek. Loď v nebezpečí, signál přistávací, odletový, karanténa; signály vybuchovaly z trupu *Nomádu* v šílenství bílého, červeného a zeleného světla, pulsovaly, prosily... a *Vorga - T:1339* letěla tiše a neúprosně, trysky plápolaly, opět zrychlovala - směr ke slunci.

Tak se v pěti vteřinách narodil, žil a zemřel. Po třiceti letech existence a šesti měsících mučení, Gully Foyle, prototyp *běžného* člověka, již neexistoval. Klíč se otočil v zámku jeho duše a dveře byly otevřené. To, co se vynořilo, vymazalo *běžného* člověka navěky.

„Tys přešla kolem," řekl s pomalu narůstající zuřivostí. „Nechalas mě zajít jako psa. Nechalas mě chcípnout, *Vorgo... Vorgo-T:1339*. Ne. Já se vocud dostanu sám. Budu tě sledovat, *Vorgo*. Najdu tě, *Vorgo*. Všecko ti sám splatím. Nechám tě shnít. Zabiju tě, *Vorgo*. Ubiju tě k smrti."

Protékala jí kyselina zuřivosti, odžírala tupou trpělivost a pomalost, které tvořily Gully Foyle - nulu, urychlovala řetěz reakcí, který vytvoří Gully Foyle - pekelný stroj. Byl posvěcen.

„*Vorgo*, ubiju tě k smrti."

Udělal to, co nula nemůže. Zachránil se.

Dva dny pročesával trosky v pětiminutových cestách a vyrobil si postroj na ramena. Upevnil do postroje vzduchovou nádrž a

improvizovaně spojil nádrž s přilbou skafandru. Vrtěl se prostorem jak mravenec táhnoucí kládu, ale na *Nomádu* měl po celý čas klid.

Myslel.

Na řídicím můstku se naučil používat několik navigačních přístrojů, které byly ještě nepoškozené. Studoval standardní příručky, které byly rozházeny v rozbité navigační místnosti. Po dobu desíti let své služby ve vesmíru nikdy ani nesnil o tom, aby se pokusil o takové věci, navzdory penězům a odměnám; ale nyní měl jako odměnu *Vorgu-T:1339*.

Rozhlédl se. *Nomád* letěl vesmírem po ekliptice, pět set miliónů kilometrů od slunce. Před ním se rozprostírala souhvězdí Persea, Andromedy a Ryb. Téměř přímo před ním ležela prašná oranžová skvrna Jupiteru; z této vzdálenosti se jevil neozbrojenému oku jako planetární disk. S trochou štěstí by mohl nabrat kurs k Jupiteru a zachránit se.

Jupiter nebyl a asi ani nebude obydlen. Jako všechny Vnější planety za oběžnou dráhou asteroidů to byla zmrzlá hmota metanu a čpavku; ale jeho čtyři největší satelity se hemžily městy a obyvatelstvem - nyní ve válce s Vnitřními planetami. Bude válečným zajatcem, ale zůstane naživu, aby si vyrovnal účty s *Vorgou-T:1339*.

Foyle udělal prohlídku motorového prostoru *Nomádu*. Vysoce účinné palivo Hi-T zůstalo v nádržích a jedna ze čtyř trysek byla ještě schopná práce. Foyle našel příručky o motorech a prostudoval je. Opravil spoj mezi nádržemi paliva a jednou spalovací komorou. Nádrže byly na sluneční straně vraku a byly ohřátý nad teplotu tání paliva. Hi-T byl stále kapalný, ale nenatékal do motoru. Ve volném prostoru nebyla síla, která by hnala palivo do potrubí.

Foyle prostudoval další vesmírnou příručku a naučil se něco o teorii gravitačních sil. Kdyby se mu podařilo dostat *Nomáda* do rotace, odstředivá síla by byla dostatečně velká na to, aby dopravovala palivo do spalovací komory motoru. Kdyby mohl zapálit palivo ve spalovací komoře, tah jedné trysky - vzhledem k jejímu umístění - by dodal *Nomádu* dostatečnou rotaci.

Ale nemohl zapálit motor bez rotace, a nemohl získat rotaci bez toho, aby zapálil motor.

Přemýšlel, jak se dostat ze začarovaného kruhu; inspiraci našel u *Vorgy*-

Foyle otevřel odvodušňovací kohout spalovací komory a namáhavě jí ručně plnil. Natřel čerpadlo. Kdyby nyní zapálil palivo, bude hořet dostatečně dlouho, aby zajistilo rotaci a začalo čerpat palivo z nádrže. Tok z nádrže se bude zvětšovat; palivo bude poháněno rostoucí rotací.

Zkusil sirky.

Sirky ve vakuu nehoří.

Zkusil křesadlo.

Jiskry při absolutní nule vesmíru nežhaví.

Přemýšlel o žhavicím vlákně.

Neměl na palubě *Nomádu* elektrickou energii v žádné podobě, aby si je zhotovil.

Našel knížky a četl. I když často omdléval a byl blízko celkovému zhroucení, myslel a plánoval. *Vorga* byla pro něj obrovskou motivací.

Foyle přinesl led ze zmrzlé nádrže kuchyňského skladu, roztavil ho a přidal vodu do spalovací komory motoru. Palivo a voda byly nemísitelné. Voda se vznášela v tenké vrstvě nad palivem.

Z chemického skladu přinesl Foyle stříbřitý kus drátu, čistý kovový sodík. Strčil drát přes otevřený odvodušňovací ventil. Sodík se dotykem s vodou zapálil a hořel; zároveň uvolňoval velké množství tepla. Teplo dosáhlo Hi-T, z otevřeného ventilu vytryskl plamen. Foyle zavřel ventil. Hoření v komoře pokračovalo a v trysky na zádi vyletěl plamen s nehluchou vibrací, která otřásla lodí.

Excentrická síla trysky dostala *Nomáda* do pomalé rotace. Otáčením vznikla slabá odstředivá síla. Váha se navrátila. Poletující trosky padly na podlahy, stěny a stropy; a odstředivá síla čerpala palivo z nádrží do spalovací komory.

Foyle neztrácel čas oslavami. Opustil prostor motorů a v divokém spěchu se dral kupředu k poslednímu rozhodnému pozorování z řídicího můstku. To mu zodpoví otázku, zda je *Nomád* předurčen k nenávratnému letu do hlubokého vesmíru anebo může nabrat kurs k Jupiteru a k záchraně.

Nepatrná odstředivá síla téměř znemožňovala táhnout vzduchovou nádrž. Náhlý náraz dopředného zrychlení otřásl rozházenými troskami, které se rozletěly zpět *Nomádem*. Jak Foyle zápasil v úsilí dostat se nahoru nadpalubním schodištěm na řídicí palubu, věci z můstku se valily dolů chodbou a vrážely do něj. Byl tím smetím zachycen a kutálel se zpět celou délkou prázdné chodby, až byl přiražen k palubní přepážce lodi silou, která ho úplně zbavila smyslu. Ležel přišpendlen uprostřed půl tuny trosek, bezmocný, stěží naživu, ale se stále žhavou touhou po pomstě.

„Kdo jsi?”

„Odkud jsi?”

„Kde jsi?”

„Kam směřuješ?”

2

Mezi Marsem a Jupiterem je široký pás asteroidů. Tisíce známých a neznámých; mezi nimi jedinečný byl v tomto monstrózním století asteroid Sargasso, malá planetka uplácána ze skalisek a vraků lodí, ukořistěných jejím obyvatelstvem v průběhu dvou století.

Byli to divoši, jediní divoši dvacátého čtvrtého století; pocházeli z výzkumného týmu vědců, kteří se ztratili před dvěma sty lety a po selhání řízení se vylodili v pásu asteroidů. Mezi časem byli jejich potomci objeveni, když si vybudovali vlastní svět a kulturu, ale než by se vrátili na Zem, raději zůstali ve vesmíru, loupili a plenili a praktikovali barbarské karikování vědeckých metod, které si pamatovali od předků. Sami sebe nazývali Lidé vědy. Svět na ně zapomněl.

Vesmírný koráb *Nomád* se motal vesmírem, jeho kurs nesměřoval ani k Jupiteru ani ke hvězdám. Brouzдал se pásem asteroidů pomalou spirálou umírajícího zvířete. Když míjel asteroid Sargasso, byl okamžitě chycen Lidmi vědy, aby byl přidán k jejich malé planetě. Našli Foyla.

Probral se, když jej triumfálně nesli na nosítkách přes přirozené i umělé chodby v asteroidu. Byly zhotoveny z meteorického kovu, kamene a plátů lodních trupů. Na některých plátech byla ještě jména již dlouho zapomenutá v historii vesmírných cest: INDICKÁ KRÁLOVNA, Zem; TULÁK ZE SYRTU, Mars; TŘÍKRUHOVÝ CIRKUS, Saturn. Chodby vedly do velkých hal, skladů, bytů a domů, všechno vybudováno z ukořistěných lodí a zabudováno do asteroidu.

V rychlém sledu byl Foyle nesen skrz starou pramici z Ganyméda, sněhový vrták z Lassela, kapitánskou nákladní loď, těžký křižník z Kalistó, palivový transportér z dvacátého druhého století se skleněnými nádržemi ještě plnými dýmového raketového paliva. V této jeskyni byla shromážděna kořist dvou století; zbrojnice plné

zbraní, knihovny nacpané knihami, muzea oděvů, sklady strojů, nářadí, potravin, pití. chemikálií, umělých hmot a listin.

Zástup okolo nosítek triumfálně zavyl. „Kvant lat!“ křičeli. Ženský chór začal vzrušeně mečet:

„Bromid amonný 1 1/2 g

Bromid draselný 3 g

Bromid sodný 2 g

Kyselina citrónová kvant lat."

„Kvant lat!“ řvali Lidé vědy. „Kvant lat!“

Foyle omdlel.

Znovu se probral. Svlékli ho ze skafandru. Byl v zeleném domě asteroidu, kde byly pěstovány rostliny pro kyslík. Stoyardový trup starého transportéru rudy tvořil místnost, jejíž jedna stěna byla úplně pokryta ukořistěnými okny... okrouhlá okénka, čtvercová okénka, hexagonální okénka, okénka tvaru diamantu... byl tam každý tvar a věk okének, takže celá obrovská stěna tvořila bláznivou směsicí skla a světla.

Okny plápolavě pronikaly paprsky vzdáleného slunce. Vzduch byl teplý a vlhký. Foyle se se zamlženým zrakem rozhlížel kolem sebe. Zírala na něj d'ábelská tvář. Líce, brada, nos i oční víčka byla divoce potetována, jako dávná maorská maska. Přes čelo bylo vytetováno JOSEF. „O“ mělo malou šipku směřující k pravému rameni, což byl symbol Marsu používaný vědci k označování příslušnosti k mužskému pohlaví.

„My jsme Lidé vědy," řekl Josef. „Já jsem Josef; tito lidé jsou mí pobratimové."

Ukázal na ně. Foyle hleděl na šklebící se dav obklopující jeho nosítka. Všechny tváře byly tetovány na d'ábelské masky; na všech čelech byla namalována jména.

„Jak dlouho jsi se vznášel prostorem? " zeptal se Josef.

„Vorga," zamumlal Foyle.

„Jsi za padesát let první, kdo sem dorazil živý. Jsi silný muž. Velice. Příchod nejzdravějšího je doktrína Svatého Darwina. Velmi vědecká."

„Kvant lat!“ zahřměl dav.

Josef uchopil Foylovu ruku a odborným způsobem měřil puls. Jeho ďábelská ústa počítala slavnostně do devadesáti osmi.

„Tvůj puls. Devadesát osm celých šest desetin," řekl Josef, vytáhl teploměr a zbožně jej setřásl. „Velmi vědecké."

„Kvant lat!" přispěchal chór.

Josef nabídl Erlenmayerovu baňku. Byla označena: *Plíce, kočka*, k.c., *hematoxylin a eosin*. „Vitamín?" dotazoval se Josef.

Když Foyle neodpovídal, Josef vytáhl z baňky velkou pilulku, vložil ji do dutiny dýmky a zapálil. Jednou si potáhl a pak zagestikuloval. Před Foylem se objevily tři dívky. Jejich tváře byly divoce tetovány. Přes čela měly napsaná jména: JOAN, MOIRA a POLLY. „O" u každého jména mělo na spodu malý kříž.

„Vybírej," řekl Josef. „Lidé vědy praktikují přirozený výběr. Bud vědecký při výběru. Bud genetický."

Jak Foyle znovu omdlel, jeho ruka se svezla z nosítka a ukázala na Moiru.

„Kvant lat."

*

Byl v hale s kopulovitou klenbou. Hala byla naplněná rezavějícími starožitnými přístroji: centrifuga, operační stůl, rozbitý fluoroskop, autoklávy, bedničky rezavých chirurgických nástrojů.

Blouznícího a zuřícího Foyla uvázali k operačnímu stolu. Nakrmili ho. Oholili a vykoupali. Dva muži začali ručně točit starožitnou odstředivkou. Vydávala rytmické zvuky podobné dunění válečného bubnu. Shromáždění začali obcházet stůl a prozpěvovat.

Otočili se k starobylému autoklávu. Vřel a vystříkoval gejzíry, plnil halu skučící párou. Otočili se k starému fluoroskopu. Byl zkratovaný a vyzářoval přes zamlženou halu prskající záblesky světla.

Nad stolem se rýsovala deset stop vysoká postava. Byl to Josef na chůdách. Měl oblečenou chirurgickou masku, čapku a chirurgický plášť, jenž mu visel z ramen až na zem. Plášť byl přehnaně vyšíván červenou a černou nití. Výšivky zobrazovaly anatomické části těla. Josef vypadal jako ponurý gobelín bez chirurgických nápisů.

„Prohlašuji tě Nomádem!" zaintonoval Josef.

Vřava se stávala ohlušující. Josef naklonil rezavou plechovku nad Foylovo tělo. Bylo cítit zápach éteru. Foyle ztratil poslední útržky vědomí a obklopila ho tma. Mimo temnotu se vznášela znovu a znovu *Vorga -T:1339*, zrychlovala směrem ke slunci; pěnílo to Foylovi krev a šířalo mozek tak, že nemohl potlačit tichý výkřik po pomstě.

*

Matně si uvědomoval omývání, krmení, obcházení a prozpěvování. Nakonec se probral do světlého okamžiku. Bylo тихо. Byl v posteli. Dívka, Moira, byla v posteli s ním.

„Kdo si?" zakrákal Foyle.

„Tvoje žena, Nomáde."

„Co?"

„Tvoje žena. Vybral sis mě, Nomáde. Jsme gamety."

„Co?"

„Vědecky oddáni," řekla hrdě Moira. Vyhrnula si rukáv noční košile a ukázala mu rameno. Bylo zohyzděno čtyřmi škaredými škrábanci. „Byla jsem očkována něčím starým, něčím novým, něčím půjčeným a něčím modrým."

Foyle se vyhrabal z postele.

„Kde sme teď?"

„V našem domově."

„Jakém domově?"

„Tvém. Jsi jedním z nás, Nomáde. Musíš se ženit každý měsíc a získat mnoho dětí. To bude vědecké. Ale já jsem první."

Foyle si jí nevšímal a začal pátrat. Byl v hlavní kabině malého raketového člunu z počátku 24. století... kdysi soukromé jachty. Hlavní kabina byla přeměněna na ložnici.

Nahnul se k průzoru a vyhlédl ven. Jachta byla zatmelená do hmoty asteroidu a spojená chodbami s hlavním tělesem. Přешel k zádi. Dvě menší kabiny byly plné rostoucí zeleně k získávání kyslíku. Motorová sekce byla změněná na kuchyni. V palivových nádržích bylo Hi-T palivo, ale napájelo hořáky malých kamen na raketových

komorách. Foyle přešel dopředu. Z řídicí kabiny byl nyní salón, ale řízení bylo stále funkceschopné.

Zamyslel se.

Odešel na zád' do kuchyně a odmontoval kamna. Připojil palivové nádrže k tryskovým spalovacím komorám. Moira ho udiveně sledovala.

„Co to děláš, Nomáde?“

„Musím se vodsud dostat, děvče," zamumlal Foyle. „Mám nějakou nevyřízenou práci s lodí zvanou *Vorga*. Rozumíš, děvče? Vyzít ven v tomhle člunu, toť vše.“

Moira poděšeně couvla. Foyle uviděl pohled jejích očí a skočil po ní. Byl ještě tak ochromen, že se mu lehce vyhnula. Otevřela ústa a pronikavě vykřikla. V tom okamžiku naplnilo jachtu silné zvonění; byl to Josef a jeho bratrstvo s d'ábelskými tvářemi, bušící venku do kovového trupu lodi - provázeli novomanžele rituálem vědeckého zmatkování.

Moira trpělivě pronásledována Foylem křičela a uskakovala. Zahnal ji do rohu, roztrhal na ní noční košili a svázal ji s ní. Moira tropila tolik hluku, že by roztrhl asteroid, ale vědecké zmatkování bylo hlasitější.

Foyle ukončil hrubou správkou motorů; už z něj byl téměř expert. Zvedl svíjející se dívku a odnesl ji k hlavnímu průlezu.

„Odchod," zakřičel Moire do uší. „Odpálení. Odtržení rovnou pryč z asteroidu. Peklo roztrhnutí, děvče. Možná všichni zemřete, vy. Všecko se doširoka rozevře. Nemam ponětí, co všechno. Nebude vzduch. Nebude asteroid. Di, řekni jim to. Varuj je. Běž, děvče.“

Otevřel průlez, vystrčil Moiru ven, zabouchl průlez a zajistil jej. Zmatek náhle přestal.

V řídicí kabině Foyle odstartoval zapálení trysek. Automaticky začala ječet siréna, kterou nebylo slyšet už desetiletí. Tryskové komory se s tupými otřesy zapalovaly. Foyle čekal, až teplota dosáhne hodnoty hoření. Při čekání se sužoval obavami. Jachta byla zabudovaná do asteroidu. Byla obklopena kamením a ocelí. Její zadní trysky směřovaly na trup jiné lodi, také zabudované do asteroidu. Nevěděl, co se stane, až ho trysky odpíchnu, ale *Vorga* ho hnala do téhle riskantní hry.

Trysky vzplanuly. Zazněl dutý výbuch, jak plameny z Hi-T vyrazily z pohonné části lodi. Jachta se prudce otřásala, skřípala a zahřívala se. Ozývaly se zvuky namáhaného kovu. Potom se jachta rozskřípala kupředu. Kov, kámen a sklo se rozletěly a loď vystřelila z asteroidu do vesmíru.

*

Lodstvo Vnitřních planet ho vyzvedlo sto padesát tisíc kilometrů nad Marsem. Po sedmi měsících skutečné války byly hlídky ostražitě, ale bezstarostné. Když jachta neodpovídala a nevysílala ani poznávací signály, měla být okamžitě zničena palbou a otázky o vraku měly být kladeny až potom. Ale jachta byla malá a posádka křižníku byla žhavá na peněžitou odměnu. Přiblížili se a zahákli.

Uvnitř našli Foyle, který se tam vznášel uprostřed kupy odpadků a domácího vybavení jak bezhlavý červ. Opět krvácel, šrámy měl plné páchnoucí sněti a polovinu hlavy rozcupovanou. Odnegli ho do křižníku na palubu nemocných a opatrně zatáhli záclonu na jeho nádržce. Foyle nebyl na pohled hezký ani pro žaludky nejsilnějších mužů na spodní palubě.

Než křižník dokončil svou hlídkovou cestu, zalátali jeho torzo v amniotické nádrži. Foyle se probral k vědomí na cestě zpátky k Zemi a brblal slova začínající písmenem V. Věděl, že je zachráněný. Věděl, že jen čas stojí mezi ním a pomstou. Nemocniční služba ho slyšela jásat v nádrži a rozhrnula záclony. Foyleovy zamlžené oči vzhledly. Sanitář nemohl udržet svou zvědavost.

„Slyšíš mě, čověče?“ zašeptal.

Foyle zachrochtal. Lapiduch se nahnul níž.

„Co se ti stalo? Kdo ti to do pekla udělal?“

„Co?“ zakrákal Foyle.

„Ty nevíš?“

„Co? Vo co de?“

„Počkej chvíli, jo.“

Lapiduch zmizel, jak jauntl do zásobárny a za pět sekund se objevil vedle nádrže. Foyle se snažil vylézt z kapaliny. Jeho oči se leskly.

„Se to vrací, čověče. Něco z toho. Jauntnout, nemoh sem jauntnout na *Nomádovi*."

„Co?"

„Byl sem bezhlavej."

„Čověče, dyť tys vůbec neměl hlavu."

„Nemůžu jauntnout. Sem zapoměl. Sem zapoměl všechno. Furt si nemůžu spomenout. Já -"

Ucuknul leknutím, když před něj lapiduch dal obrázek divoce tetované tváře. Byla to maorská maska. Tváře, brada, nos a víčka byly ozdobeny proužky a kroužky. Přes čelo bylo namalováno *Nomád*. Foyle civěl, pak v agónii vykřikl. Díval se do zrcadla. Tvář byla jeho vlastní.

3

„Výborně, pane Harris! Dobře provedeno! L-E-S, pánové. Nezapomeňte. Lokalizace. Elevace. Situace. To je jediná možnost, vzpomenout si na vaše jauntovací souřadnice. *Etre entre le marteau et lenclume. Francouzsky. Anglický překlad nebude následovat.* Ještě nejauťněte, pane Peters. Počkejte, až na vás přijde řada. Buďte trpělivý, zanedlouho budete všichni v C třídě. Viděl někdo pana Foyla? Chybí. *O, podívejte na toho božského Hnědého Žraloka. Poslouchejte ho. Mozart na křídle.* O, bože. Stále myslím kolem a kolem... anebo jsem mluvila, pánové? "

„Půl na půl, madam."

„To není spravedlivé. Jednosměrná telepatie je nepřístojnost. Omlouvám se za obtěžování svými myšlenkami."

„Máme to rádi, madam. Myslíte pěkně."

To je od vás milé, pane Gorgas. „V pořádku, třído; všichni zpět do školy a začneme znovu. Pan Foyle již jauntl? Nikdy ho nestačím sledovat."

Robin Wednesbury vedla opakovači třídu v jauntaci na její cestě přes New York City, a s těmito mozkovými případy to byla stejně vzrušující práce jako s dětmi v její první třídě. Vychovávala dospělé jako děti a oni byli rádi. Po celý poslední měsíc se učili jaunt-stanoviště na průsečnicích ulic. Omílali: „L-E-S, madam. Lokalizace. Elevace. Situace."

Robin byla vysoká, půvabná černošská dívka, bystrá a vzdělaná, ale znevýhodněná skutečností, že byla jednosměrně telepatická, byla telepat - vysílač. Mohla vysílat svoje myšlenky do světa, ale nemohla přijímat nic. To byla nevýhoda, která jí bránila v lepší kariéře, avšak byla dokonalá pro učení. Přes svoji těkavou povahu byla Robin Wednesbury důkladná a metodická instruktorka jauntingu.

Muži byli přivedeni z Všeobecné vojenské nemocnice do školy jauntingu, která zabírala celou budovu v Hudsonově mostě na

čtyřicáté druhé ulici. Začali ve škole a pochodovali v důstojné řadě na obrovskou plochu jaunt - stanoviště na Time square, kterou si zapamatovali jako první. Potom všichni jauntli do školy a zpět na Time square. Znovu vytvořili řadu a odpochovali ke Kolumbovu zámku, kde si zapamatovali jeho souřadnice. Potom všichni jauntli zpět ke škole přes Time square a vrátili se tím samym způsobem ke Kolumbovu zámku. Opět vytvořili řadu a odešli na náměstí Grand Army k opakování, zapamatoování a jauntování.

Robin znovu učila pacienty (všechny s úrazy hlavy, kteří ztratili schopnost jauntace) vyjádřit zastávky, tak řečeno, veřejných jauntovacích stanovišť. Později se budou učit místní zastávky na křižovatkách ulic. Jak se bude jejich horizont rozšiřovat (a jejich schopnost navracet) budou se učit jauntovací stanoviště v širších kruzích limitovaných jejich finančními možnostmi a jauntovací schopností; protože jedna věc je jistá: je nutné vidět místo, aby si ho člověk mohl zapamatovat, což znamená, že je nutné platit za dopravu, aby se tam člověk nejdříve dostal. Velká Cesta nabyla nového významu pro bohaté.

„Lokalizace. Elevace. Situace.“ učila Robin Wednesbury a třída jauntovala vyjadřujíc stanoviště z Washington Heights k Hudsonově mostu a znovu zpět v základních skocích po půl kilometru.

Malý technik, seržant s platinovou lebkou, náhle řekl jazykem ulice: „Ale tady nejní elevace, m'am. Sme všici na zemi.“

Není, seržante Logane. 'Není žádná' by bylo lepší. „Promiňte. Učení se stává zvykem a dnes mám potíže s kontrolou myšlení. Válečné zprávy jsou tak zlé. Budeme mít i elevaci, když se budeme učit stanoviště na střeších mrakodrapů, seržante Logane.“

Muž s reparovanou lebkou to zvážil a pak se zeptal: „My vás slyšíme, když myslíte, to je to?“

„Přesně.“

„Ale vy nás neslyšíte?“

„Nikdy. Já jsem jednosměrný telepat.“

„My všichni vás slyšíme - nebo jen já?“

„To záleží, seržante Logane, na tom, jak se soustředím. Buď to slyší právě ten jeden člověk, nebo když jsem roztržitá, všichni... ubožátka. Promiňte mi.“ Robin se otočila a zvolala: „Před jauntnutím

neváhejte náčelníku Harris. To vyvolává pochybnosti a s pochybnostmi končí jauntace. Jednoduše vykročte a hop pryč."

„Někdy mám starosti, m'am," odpověděl hlavní lodní důstojník s těsně ovázanou hlavou. Zjevně uvázl v rohu jauntovacího stanoviště.

„Starosti? S čím?"

„Možná, že bude právě tam, kam dorazím, někdo stát. Pak tam vznikne možnost opravdové srážky. M'am. Promiňte."

„Vždyť jsem vám to vysvětlovala už stokrát. Odborníci vyměřili každé jauntovací stanoviště na světě tak, aby pojalo i dopravní špičky. To je důvod, proč jsou soukromá jaunt - stanoviště taková malá a stanoviště na Time square dvěstě yardů široké. To vše bylo zpracováno matematicky a šance současného příchodu je jen jedna k miliónu. To je méně, než pravděpodobnost úmrtí při automobilové nehodě."

Obvázaný hlavní lodní důstojník nejistě přikývl a vystoupil na odchodové místo. Bylo z bílého betonu, okrouhlé a vyzdobené na povrchu jasným černobílým vzorem jako pomůckou k zapamatování. Ve středu byla osvětlená plaketa, která udávala jeho jméno, jauntovací souřadnice šířky, délky a elevace.

V okamžiku, kdy obvázaný muž sbíral odvalu pro první jauntaci, stanoviště začalo náhle znepokojivé blikat příchody a odchody. Postavy se na okamžik zjevovaly jak přízraky, váhaly, než zkontrolovaly okolí a nastavily nové souřadnice, a pak zmizely, jak jauntly pryč. Při každém zmizení bylo slyšet nezřetelné „Plop", když se vytlačený vzduch hnal na místo předtím obsazené tělem.

„Třído, počkejte," zvolala Robin. „Je tu velký ruch. Prosím, všichni dolů ze stanovišť."

Dělníci v těžkých pracovních oděvech, ještě poprášení sněhem, byli na cestě domů na jih po šichtě v severních lesích. Padesát bíle oděných mlékárenských úředníků směřovalo západně na St. Luis. Následovali úsvit z Východní časové zóny k Pacifické zóně. A z východního Grónska, kde už bylo poledne, se tlupa úředníků rozlévala po New Yorku na oběd.

Za pár momentů bylo po návalu. „V pořádku, třído," zvolala Robin. „Budeme pokračovat. Ach, a kde je pan Foyle? Zdá se, že vždy chybí."

„S ksichtem jako má on ho nemůžete obviňovat, že by se schovával, mam. Nahoře v mozkovém oddělení sme mu říkali Boogey."

„Vypadá úděsně, že, seržante Logane? Nemůžou mu dát to poznačení pryč?"

„Zkouší to, slečno Robin, ale eště neví jak. Menuje se to „tetování" a je to nák zapomenutý."

„Ale jak potom pan Foyle přišel k takové tváři?"

„Nikdo neví, slečno Robin. Byl nahoře na mozkovém, poněvač ztratil pamatováka. Na nic si nemůže spomenout. Já osobně, kdybych měl takovej ksicht, tak bych si taky nechtěl na nic spomenout."

„To je škoda. Vypadá hrůzostrašně. Seržante Logane, nemyslíte, že mi uletěla myšlenka o pomalování k panu Foylovi a zranila jeho city?"

Malý muž s platinovou lebkou uvažoval. „Ne, m'am. Vy nemůžete ranit ničí city. A Foyle nemůže urazit nikdo. On je jen veliký hloupý vůl."

„Musím být tak opatrná, seržante Logane. Víte, nikdo nechce vědět, co si o něm někdo jiný skutečně myslí. Domníváme se, že chceme, ale ve skutečnosti nechceme. *To mé telepatické vysílání mě dělá odpornou. A osamělou. Já - Prosím neposlouchejte mě. Mám problémy kontrolovat své myšleni.* Ach! Tady jste, pane Foyle. Kde po světě jste se toulal?"

Foyle jauntl na stanoviště a tiše sestoupil, ohavnou tvář odvrácenou. „Procvičoval sem se," zamumlal.

Robin v sobě potlačila záchvěv odporu a přistoupila soucitně k němu. Chytila ho za rameno. „Skutečně, měl byste být více s námi. My jsme všichni přátelé a trávíme spolu hezké chvíle. Připojte se."

Foyle se jí odmítl dívat do očí. Když od ní mrzutě odtáhl rameno, Robin náhle zjistila, že jeho rukáv je vlhký. Celá jeho nemocniční uniforma byla zmáčená.

Mokrý? Byl někde, kde prší. Ale dívala jsem se na ranní před-pověď počasí. Nehlásili žádný déšť' východně od St. Luis. Pak ovšem musel jauntovat ještě dál. Ale toho by on ještě neměl být schopný. On má přece ztrátu celé paměti a schopnosti jauntování. Je to simulant.

Foyle na ní vyletěl. „Drž hubu, ty!" Jeho divoká tvář byla hrozná.

Potom jste simulant.

„Co všechno víš?"

Že jste blázen. Nedělejte scénu.

„Oni tě slyší?"

Nevím. Jděte ode mne. Robin se otočila od Foyle. „V pořádku, třído. Pro dnešek jsme skončili. Všichni zpět do školy k nemocničnímu autobusu. Vy jauntněte první, seržante Logane. Pamatujte: L-E-S. Lokalizace. Elevace. Situace..."

„Co chceš?" vrčel Foyle. „Úplatek?"

Bud'te tiše. Nedělejte scénu. „Nyní neváhejte, náčelníku Harris. Vystupte a jauntněte pryč."

„Chci si s tebou promluvit."

To určitě ne. „Počkejte, až na vás přijde řada, pane Peters. Nepospíchejte tak."

„Nahlásíš mě v nemocnici?"

Přirozeně.

„Chci s tebou mluvit."

Ne.

„Ted všichni odešli. Máme čas. Setkáme se ve tvém bytě."

„V mém bytě?" Robin byla nefalšovaně vystrašená.

„V Zeleném zálivu. Wisconsin."

To je absurdní. Nemám o čem diskutovat s tímto -

„Máš hodně, slečno Robin. Hodíme řeč o rodině."

Foyle se zašklebil při pohledu na hrůzu, která z ní vyzařovala. „Setkáme se v tvém bytě," zopakoval.

„Nemůžete vědět, kde to je," zakoktala.

„Řeknu ti to, chceš?"

„V-vy nemůžete jauntnout tak daleko. Vy -"

„Ne?" Maska se zašklebila. „Právě si mi řekla, že sem sim-, to slovo. Máš pravdu, ty. Máme půl hodiny. Setkáme se tam."

Byt Robin Wednesbury byl v osamocené masivní budově na břehu Zeleného zálivu. Blok domů vypadal, jako kdyby jej kouzelník přemístil z městské obytné části a zanechal jej uprostřed wisconsinských borovic. Budovy jako tato byly ve světě jauntingu běžné. Se soběstačnými zdroji tepla a světla a jauntováním, které

řešilo dopravu, byly budovány v pouštích, lesích a divočině samostatné domy i skupiny činžáků.

Bydlení samotné tvořil čtyřpokojový byt, důkladně izolovaný, aby chránil sousedy před televysíláním Robin. Byl přecpán knihami, hudebninami, kresbami a časopisy... všechno důkazy o kultivovaném a osamělém životě této nešťastné, špatně směřované telepatky.

Robin jauntla do obývacího pokoje bytu několik sekund po Foylovi, který ji čekal s dravou netrpělivostí.

„Tak teď to víš na beton,“ začal bez úvodu. Uchopil ji za rameno a bolestivě sevřel. „Ale nikomu v nemocnici o mě nebudeš kecat, slečinko Robin. Nikomu!“

„Pusťte mne!“ Robin ho prudce plácla přes tvář. *Zvíře! Divoch! Neodvažuj se mne dotknout!*

Foyle ji pustil a ustoupil. Náhlý náraz jejího odporu ho přinutil otočit se, aby skryl svou tvář.

„Takže vy jste simuloval. Vy umíte jauntovat. Vy jste jauntoval celou tu dobu. kdy se předpokládalo, že se budete učit v základní třídě... dělal jste velké skoky po krajině; jak se zdá i okolo světa.“

„Jo. Já du z Time square ke Kolumbovu zámku cestou přes... skoro všechny místa, slečinko Robin.“

„A to je to, proč vždycky chybíte. Ale proč? Proč? Čeho chcete dosáhnout?“

Na divoké tváři se zjevil výraz posedlé prohnanosti. „Všeobecná nemocnice je můj skrytý brloh. Je to moje operační základna, víš? Musím si, slečinko Robin, něco vyřídit. Mám dluh, který musím splatit. Musím zjistit, kde je jistá loď. Teď jí musím vyplatit zpátky to, co jí dlužím. Nechám tě shnít, *Vorgo*. Zabiju tě, *Vorgo*. Ubiju tě k smrti!“

Přestal křičet a pronikavě na ni pohlédl v divokém triumfu. Robin se od něj panicky odtáhla.

„Proboha, o čem to mluvíte?“

„*Vorga*. *Vorga* - T:1339. Slyšela si už někdy vo ní, slečinko Robin? Zjistil sem kde je z Dones a Uigovy lodní registratury. Bones a Uig sou v SanFran. Byl sem tam v čase, když si nás učila jauntovací stanoviště přes město. Já odešel do SanFran. Našel sem *Vorgu*. Je ve Vancouverském přístavišti. Je Presteigna z Presteignů.“

Slyšelas vo něm, slečinko Robin? Presteign je nejmocnější muž na zemi. Ale mě nezastaví. Ubiju *Vorgu* k smrti. A ty mě taky nezastavíš, slečinko Robin."

Foyle posunul svou tvář blíž k její. „Poněvač se jistím, slečinko Robin. Mám pojištěné každé slabé místo až do konce. Mám něco na každého, kdo by mě mohl zastavit předtím, než zabiju *Vorgu*... včetně tebe, slečinko Robin."

„Ne."

„Jo. Dochmát sem se, kde bydlíš. Maj to v nemocnici. Přišel sem sem a povohlíd se tady. Čet sem tvůj deník, slečinko Robin. Máš rodinu na Kalistó, matku a dvě sestry."

„Pane Bože!"

„Takže to z tebe dělá nepřítele. Když začla válka, tobě a všem ostatním dali měsíc k tomu, abyste se dostali na Vnitřní planety a šli domů. Každý, kdo neodešel, se stal podle zákona špiónem. Si na háčku, děvče."

Foyle

otevřel svou dlaň. „Mám tě rovnou tady, děvče." Sevřel pěst.

„Moje matka a sestry se snažily opustit Kalistó rok a půl. Patříme sem. My-"

„Mám tě tady," opakoval Foyle. „Víš, co dělají špiónům! Vysekají z nich informace. Rozsekají tě, slečinko Robin. Rozsekají tě kousek po kousku -"

Robin vykřikla. Foyle šťastně přikývl a stiskl oběma rukama její třesoucí se ramena. „Mám tě, to je vše, děvče. Nemůžeš mi ani utýct, poněvač jediný, co je třeba udělat, je dát tip Rozvědce a kde potom si? Není tady nic, co by kdokoli mohl udělat, aby mě zastavil; ani nemocnice, ani Pan Svatý Mocný Presteign z Presteignů."

Jdi pryč, ty špinavé, ohavné... zvíře. Jdi pryč!

„Nelíbí se ti můj ksicht, slečinko Robin? Zase tady není nic, co by si v tom mohla udělat."

Prudce ji zvedl a odnesl k velké pohovce. Hodil ji na polštáře.

„Nic," opakoval.

*

Podle principu zřejmého plýtvání, na kterém jsou založeny všechny společnosti, Presteign z Presteignů zařídil svoje sídlo v Centrálním Parku výtahy, domovními telefony, otáčecími stolky a všemi ostatními práci šetřícími zařízeními, z kterých jaunting udělal nesmysl. Služebnictvo v tomto velkém perníkovém zámku chodilo zaneprázdněné z místnosti do místnosti, otevíralo a zavíralo dveře a vystupovalo po schodištích.

Presteign z Presteignů vstal, oblékl se s pomocí svého komorníka a holiče, sestoupil do ranní místnosti pomocí výtahu a nasnídal se za asistence majordoma, lokajů a číšnic. Opustil ranní místnost a vešel do pracovny. Ve věku, kdy byly komunikační systémy na naprostém ústupu, protože bylo daleko jednodušší jauntnout přímo do kanceláře než telefonovat nebo telegrafovat, si Presteign ve své pracovně stále udržoval starý telefonní panel s operátorem.

„Dej mi Dagenhama,“ řekl.

Operátor zápasil a nakonec se mu podařilo zavolat Dagenham Couriers, Inc. To byla organizace spojených jaunterů v hodnotě sto miliónů kreditů, která zajišťovala uskutečnění veřejných nebo důvěrných služeb pro každého platícího. Cena byla jeden kredit za jednu míli. Dagenham garantoval, že jeho posel se dostane kolem světa za osmdesát minut.

Osmdesát sekund po Presteignově zavolání se zjevil na soukromém jaunt - stanovišti vedle Presteignova domu Dagenhamův posel, byl identifikován a propuštěn přes prověřovací bludiště za vchodem. Jako všichni členové Dagenhamova sboru to byl jaunter třídy M, schopný teleportace v neomezených tisícimílových skocích, ovládající tisíce jauntovacích souřadnic. Byl to starší specialista v sofistice a kličkování, vycvičený k přísné účelnosti a odvaze, která charakterizovala Dagenhamovy posly a odrážela nemilosrdnost zakladatele.

„Presteign?“ řekl, neztrácejte čas s protokolem.

„Volal jsem Dagenhama.“

„Připraven, Presteigne.“

„Ne vás. Chci Saula Dagenhama osobně.“

„Pan Dagenham osobně už nedělá služby za méně než 100 000 Kr.“

„Suma bude pětinasobná."

„Plat nebo procenta?"

„Obojí. Čtvrt miliónu plat a čtvrt miliónu jištění proti riziku deseti procenty z celkové sumy."

„Souhlas. Záležitost?"

„PyrE."

„Hláskujte, prosím."

„Jméno vám nic neříká? "

„Ne."

„Dobrá. Dagenhamovi bude. PyrE. Velké P - y - r, velké E. Řekněte Dagenhamovi, že jsme lokalizovali PyrE. Ať se plně věnuje tomu, aby to získal... za každou cenu... přes muže jménem Foyle. Gulliver Foyle."

Posel vytáhl nepatrnou stříbrnou perlu, paměťovou perlu, zopakoval do ní Presteignovy instrukce a bez dalších slov odešel. Presteign se otočil k telefonistovi. „Dej mi Regise Sheffielda," nařídil.

Deset minut po uskutečnění hovoru s Regis Sheffieldovou právnickou kanceláří se objevil na Presteignově soukromém jauntovacím stanovišti mladý právník, byl přeshetřen a převeden přes bludiště. Byl to bystrý mladý muž s obličejem vydrhnutým do růžová a výrazem těšícího se králíka.

„Promiňte zpoždění, Presteigne," řekl. „Dostali jsme váš hovor do Chicaga a já jsem stále ještě jen pětisetmílový s D-třídou. Chvilku mi trvalo dostat se sem."

„Váš šéf pracuje na případech v Chicagu? "

„Chicago, New York a Washington. Celé dopoledne jauntoval ze soudu na soud. My ho zastupujeme, když je na jiném soudu."

„Chci jeho služby."

„Důstojný Presteigne, pan Sheffield je ale velice zaneprázdněn."

„Ne až tak velice, když se jedná o PyrE."

„Promiňte, pane, já jsem celkem ne -"

„Ne, vy ne, ale pan Sheffield bude. Jednoduše mu povězte: PyrE a velikost jeho odměny."

„A ta je?"

„Čtvrt miliónu klientský poplatek a čtvrt miliónu jištění proti riziku deseti procenty z celkové sumy.“

„A jaký výkon je požadován od pana Sheffielda?“

„Připravit všechny známé legální prostředky na únos člověka a na to, že nesmí být vydán ani armádě, námořnictvu a policii.“

„Rozumím. A ten člověk?“

„Gulliver Foyle.“

Právník zašeptal rychle poznámky do paměťové perly, vložil si perlu do ucha, poslouchal, přikývl a odešel. Presteign odešel z pracovny a vystoupil po schodech krytých plyšem do dceřiných místností, aby jí vzdal ranní úctu.

V domech boháčů byly místnosti ženských příslušnic rodiny zaslepené, bez oken a dveří, otevřené pouze pro jauntaci členů rodiny a důvěrných přátel. Tak byla morálka udržena a cudnost ochráněna. Ale protože Olívie Presteign v normálním světle neviděla, nemohla jauntovat. V důsledku toho byly její místnosti přístupné dveřmi, které neprodyšně strážili staří služebníci v livreji klanu Presteignů.

Olívie Presteign byla zářivá albínka. Její vlasy připomínaly bílé hedvábí, pokožka bílý satén, nehty, rty a oči měla korálové. Byla překrásná a slepá úžasným způsobem, neboť mohla vidět jen infračervené záření, od 7 500 Angstromů po 1 mm vlnové délky. Viděla tepelné vlny, magnetické pole, rádiové vlny, radar, sonar a elektromagnetické pole.

Velkou ranní audienci odbavovala Olívie v přijímací hale svého křídla budovy. Seděla v pohodlném brokátovém křesle, popíjela čaj a strážena dueňou si povídala s tuctem mužů a žen stojících v místnosti. Přitom přísně zachovávala dvorní etiketu. Podobala se jedinečné soše z mramoru a korálu; její slepé oči se míhaly, jako kdyby se dívala a přece neviděla.

Viděla přijímací síň jako pulsující toky tepelných výronů v rozsahu od horkých, intenzívně svítících, až po studené stíny. Viděla měnící se magnetické vzory hodinek, telefonů, světel a zámků. Viděla a rozeznávala lidi podle charakteristických tepelných vzorů vyzařovaných jejich tvářemi a těly. Okolo každé hlavy viděla auru slabého elektromagnetického pole vyzařovaného mozkiem a jiskření způsobené sáláním tepla a stále se měnícím napětím svalů a nervu.

Presteign nevěnoval pozornost umělcům, muzikantům a hejskům, které u sebe Olívie držela, ale byl potěšen, když viděl bohatou přehršli vznešené společnosti. Dnes ráno zde byl Sears - Robuek, Gillet, mladý Sydney Kodak, který jednoho dne bude Kodak z Kodaků, Houbigant, Buick z Buicku a R.H. Macy XVI, hlava silného klanu Saks - Gimbel.

Presteign vzdal úctu své dceři a opustil dům. Vydal se na cestu do svého hlavního stanu na Wall Street 99, v kočáře se čtyřmi kočími provázen pážetem, oblečeným v Presteignových barvách červené, černé a modré. To černé „P“ v šarlatovém a kobaltovém poli byla jedna z nejstarších a nejváženějších značek ve společenském rejstříku, zápasící s „57“ Heinzova klanu a „RR“ dynastie Rolls - Royce.

Pohled na průvod hlavy Presteignova klanu byl jaunterům v New Yorku znám. Ocelově šedý, statný, silný, bezchybně oblečen, se starodávnými způsoby, Presteign z Presteignů byl výtažkem vyvolenců společnosti, protože tak zdůrazňoval své postavení, že zaměstnával kočí, pážata, čeledíny, koňáky a koně na vykonávání funkcí, které obyčejní smrtelníci uskutečňovali jauntací.

V těchto dnech, když se lidé šplhali nahoru po společenském žebříčku, dávali svou pozici najevo tím, že odmítali jauntovat. Nově přibylí do velkého komerčního klanu jezdili na drahých kolech. Stoupající muži klanu jezdili v malých sportovních autech. Kapitáni klanu byli dopravováni v šoférem řízených starožitnostech ze starých dob, autech značky Bentley, Cadillac nebo věžovité Lagondě. Předpokládaný dědic v přímé linii následnictví klanového šéfování měl k dispozici jachtu nebo i letadlo. Presteign z Presteignů, hlava klanu Presteignů, měl kočáry, auta, jachty, letadla a vlaky. Jeho pozice ve společnosti byla tak vysoká, že nejauntoval již čtyřicet let. Opovrhoval hřmotnými novozbohatlíky jako byli Dagenham a Sheffield, kteří ještě stále jauntovali a vůbec se nestyděli.

Presteign vstoupil do paláce s cimbuřím na Wall Street 99, který byl zámek Presteignů. Zámek byl obsazen a strážěn jeho známou Jauntestráží v klanové livreji. Presteignův průvod ho provázel do jeho kanceláří a sám Presteign krácel důstojnou chůzí šéfa. Skutečně, vypadal důležitěji než šéf, když se k jeho nelibosti objevil dotěrný

vládní úředník očekávající audienci. Když Presteign přecházel kolem, nešťastný muž se z čekajícího davu žadatelů oddělil a vrhl kupředu.

„Pane Presteigne," začal. „Jsem z oddělení Vnitřních duchodů, musím s vámi dnes ráno mlu..." Presteign ho přerušil s ledovým pohledem:

„Jsou tisíce Presteignů," důrazně vyslovil. „Všichni jsou oslovení pane. Ale já jsem Presteign z Presteignů, hlava domu a klanu, první z rodiny, náčelník klanu. Já jsem osloven Presteigne; ne 'Pane' Presteigne. Presteigne!"

Otočil se a vstoupil do své kanceláře, kde ho osazenstvo přivítalo mumlajícím chórem: „Dobré ráno, Presteigne."

Presteign přikývl, usmál se svým bazilišším úsměvem a posadil se za trůnní stůl, zatímco Jaunte-stráž pískala zběsile na píšťaly a mlátila do svých bubnů. Presteign dal znamení k začátku audience. Presteign opovrhoval paměťovými perlami a všemi mechanickými obchodnickými pomůckami.

„Zpráva o podnicích klanu Presteignů," začal správce. „Běžné kursy: horní - 201.5, dolní 201.25. Průměrné kursy New York, Paříž, Ceylon, Tokio-"

Presteign zamával netrpěliví rukou. Správce skončil a byl nahrazen Black Rodem.

„Další pan Presto na sjednocování, Presteigne."

Presteign potlačil svou netrpělivost a podstoupil nudný ceremoniál přísahy čtyřstého devadesátého sedmého Pana Presta v hierarchii Presteignových Prestů, kteří spravovali obchody v obchodní části Presteignova impéria. Donedávna měl ten muž vlastní tělo a vlastní tvář. Nyní po deseti letech pozorného testování a opatrného začátku si zvolil připojení k Prestům.

Po šesti měsících chirurgického a psychického přizpůsobování byl stejný jako 496 ostatních pánů Prestů, podobný idealizovanému portrétu pána Presta, který visel za Presteignovým pódiem... laskavý, úctyhodný muž připomínající Abrahama Lincolna, muž, kterému musíte věřit a milovat ho. Nezáleželo na tom, kde na světě jste nakupoval, vstoupil jste do stejného Presteignova obchodu a byl jste obsloužen stejným managerem, Panem Prestem. Soupeřil, ale nebyl

předstižen Panem Kwikem Kodakova klanu ani strýcem Monty klanu Montgomeryho Warda.

Když skončil ceremoniál. Presteign vstal na znamení, že veřejná audience skončila. Z kanceláře odešli všichni kromě vysokých úředníků. Presteign rychle vyskočil; zjevně potlačoval svou vzrůstající netrpělivost. Nikdy nenadával, ale jeho zdrženlivost byla hroznější než otevřená sprostota.

„Foyle," vysotil ze sebe přidušeným hlasem. „Obyčejný lodník. Špína. Kal. Pouliční pěna. A já jsem Presteign z Presteignů. A tento člověk je mezi mnou a -"

„Jestli dovolíte, Presteigne," bojácně ho vyrušil Black Rod. „Je jedenáct hodin východního času; osm hodin Pacifického času."

„Co?"

„Jestli dovolíte, Presteigne, chci vám připomenout, že v devět hodin Pacifického času bude ceremoniální křest. Máte při něm předsedat ve Vancouverské loděnici.

„Křest?"

„Naše nová nákladní loď, Presteignova *Princezna*. Vytvoření třidimensionálního kontaktu by zabralo nějaký čas, takže bychom měli raději -"

„Půjdu tam osobně."

„Osobně!" zakoktal Black Rod. „Ale my asi nebudeme moci doletět do Vancouveru za hodinu, Presteigne. My -"

„Jauntnu," vyštěkl Presteign z Presteignů. Byl vzrušený.

Jeho poděšený personál dělal kvapné přípravy. Poslové jauntli napřed, aby varovali Presteignovy kanceláře po celé krajině a soukromá jauntovací stanoviště aby byla vyprázdněna. Presteign byl uveden na stanoviště v jeho newyorské kanceláři. Byla to kruhová plošina v temné místnosti bez oken. Toto maskování a skrývání bylo potřebné, aby se zabránilo objevení a zapamatování souřadnic osobám bez oprávnění. Z toho samého důvodu všechny domy a úřady měly jednosměrná okna a matoucí labyrinty za dveřmi.

K jauntování bylo potřebné (mimo jiných věcí) přesně vědět, kde jste a kam chcete, jinak byste neměli naději vůbec někam dorazit živí. Tak jako bylo nemožné jauntnout z neurčeného startovacího místa, tak bylo nemožné dorazit do neznámého cíle. Podobně jako

při střelbě 2 pistole musíte vědět kam namířit a který konec pistole držet. Ale pohled oknem nebo dveřmi může stačit k určení a zapamatování L-E-S souřadnic místa.

Presteign vystoupil na stanoviště, vizualizoval si souřadnice svého cíle v philadelphské kanceláři; obraz viděl jasně a místo přesně. Uvolnil se a nasměroval koncentrované energetické vypětí vůle a víry směrem na cíl. Jauntl. Okamžik závratě, při kterém se mu všechno rozmazalo před očima. Newyorské stanoviště zvolna mizelo z dohledu; philadelphské stanoviště se objevovalo. Potom měl pocit pádu dolů a hned nahoru.

Dorazil. Black Rod a ostatní z personálu dorazili o úctyhodnou chvíli později.

Takto jauntacemi po stu až třech stech kilometrech Presteign překřížoval kontinent a dorazil k vancouverské loděnici přesně v devět hodin ráno Pacifického času. Opustil New York v jedenáct hodin před polednem. Získal dvě hodiny denního světla. To bylo v jauntujícím světě běžné.

Čtvereční míle neohrazeného betonu (jaký plot by zadržel jauntujícího člověka) vypadal jako bílý stůl pokrytý černými mincemi uspořádanými do koncentrických kruhů. Ale při bližším pohledu se mince zvětší na ústí černých otvorů o průměru sto stop, vyvrtaných do nitra země. Každé kruhové ústí bylo obklopeno betonovými budovami, úřady, kontrolními místnostmi, kantýnami a převlékárnami.

Byly to startovací a přistávací jámy, suché doky a konstrukční jámy loděnice. Vesmírné lodě, podobně jako plovoucí lodě, nikdy nebyly navrhovány tak, aby bez pomoci vydržely svou vlastní váhu proti síle gravitace. Normální pozemská gravitace by polámala páteř vesmírné lodi jako skořápku vajíčka. Lodě byly stavěny v hlubokých jámách, stály vertikálně v síti visutých chodníků a konstrukčních mřížek, vyztužené a podepřené antigravitačními skřínkami. Startovaly z podobných jam podél antigrav paprsků vzhůru podobné zrnkům prachu stoupajícím vertikální šachtou za světlem, až nakonec dosáhly Richův limit a mohly být poháněny vlastními motory. Přistávající vesmírné koráby odstavily hnací motory a snášely se stejnými paprsky dolů do jam.

Když Presteign s průvodem vstoupil do Vancouverské loděnice, mohl vidět, které jámy se právě používaly. Z některých se vynořovaly nosy a trupy vesmírných lodí, zdvižené na čtvrt, nebo napůl nad povrchem země pomocí antigrav skříněk, jak pracovníci v jamách přistavovali *zádové* části k jednotlivým pracovištím na různých výškových úrovních. Tři Presteignovy nosiče třídy V, *Vega*, *Vestal* a *Vorga* stály částečně zdvižené blízko středu loděnice a podrobovaly se plátování a opravám, což bylo vidět podle plápolání hořáků kolem *Vorgy*.

Na betonové budově byl nápis: VSTUP, Presteignův průvod se zastavil před tabulí s nápisem: JESTLIŽE VSTOUPÍTE DO TĚCHTO BUDOV NEZÁKONNĚ, OHROZÍTE SVŮJ ŽIVOT. *BYL JSTE VAROVÁN!* Skupině byly rozdány návštěvnické odznaky, a dokonce i Presteign z Presteignů dostal odznak. Důkladně si jej přišpendlil, protože dobře věděl, co by bylo výsledkem vstupu bez takového ochranného odznaku. Skupina pokračovala v cestě mezi jámami, až přišla k 0-3, kde bylo ústí jámy ozdobeno prapory v Presteignových barvách a bylo tam postaveno malé pódium.

Presteign byl přivítán a na oplátku pozdravil různé oficiální osobnosti. Presteignova kapela začala hrát klanovou píseň, kovově a jasně, ale jeden z nástrojů se zjevně stával pomatěným. Nasadil drsný tón, který vřeštěl hlasitěji a hlasitěji, až přehlušil jak celou kapelu, tak i výkřiky překvapení. Až pak si Presteign uvědomil, že to není zvuk nástroje, ale poplach v loděnici.

V loděnici byl vetřelec, někdo, kdo neměl na sobě identifikační nebo návštěvnický odznak. Radarové pole ochranného systému bylo narušené a rozezvučel se poplach. Přes chraplavý řev poplachové sirény mohl s těžší Presteign slyšet mnohonásobné „Plop“, když stráž loděnice jauntovala z hlavní tribuny a zaujímal pozice kolem čtvereční míle betonové plochy. Jeho osobní Jaunte-stráž ho těsně obklopila; vypadala bděle a ostražitě.

Najednou začal dunět hlas oznamující souřadnice pro ochranu. „NEZNÁMÝ V LODĚNICI PŘI E JAKO EDWARD DEVĚT. E JAKO EDWARD DEVĚT, POHYBUJE SE PĚŠKY ZÁPADNÍM SMĚREM.“

„Někdo musel překročit zákaz vstupu,“ křičel Black Rod.

„Obávám se, že ano," chladně odvětil Presteign.

„Musí to být cizí, když nejauntl."

„Obávám se, že ano."

„NEZNÁMÝ PŘICHÁZÍ K D JAKO DAVID PĚT. D JAKO DAVID PĚT. STÁLE PĚŠKY. D JAKO DAVID PĚT POHOTOVOST."

„Co má, pro Boha, za lubem?" zvolal Black Rod.

„Porušil jste má pravidla, pane," řekl Presteign chladně. „Nikdo, kdo je v spojení s Presteignovým klanem, nesmí brát jméno Boží nadarmo. Zapomínáte se."

„NEZNÁMÝ NYNÍ PŘICHÁZÍ K C JAKO CHARLEY PĚT. NYNÍ PŘICHÁZÍ K C JAKO CHARLEY PĚT."

Black Rod se dotkl Presteignova ramene. „Jde touto cestou, Presteigne. Použijte kryt, prosím."

„Nechci."

„Presteigne, už jsme měli tři pokusy o atentát. Tři. Jestli -"

„Jak se dostanu na vrchol tohoto stanoviště? "

„Presteigne!"

„Pomozte mi nahoru."

S pomocí stále hystericky protestujícího Black Roda se Presteign vyšplhal na vrchol hlavní tribuny, aby viděl moc Presteignova klanu v akci proti nebezpečí. Dole viděl pracovníky v bílých kazajkách rojit se ven z děr, aby mohli pozorovat, co se bude dít. Strážní se objevovali, jak jauntovali ze vzdálených sektorů směrem k ohniskové oblasti akce.

„NEZNÁMÝ SE POHYBUJE NA JIH SMĚREM K B JAKO BAKER TŘI. B JAKO BAKER TŘI."

Presteign pozoroval jámu B-3. Zjevila se postava, uháněla rychle směrem k jámě, otáčela se, uskakovala a valila se kupředu. Byl to obrovitý muž v nemocničních modrých šatech s divokou čupřinou černých vlasů a zkřivenou tváří, která z dálky vypadala jako pomalovaná ponurými barvami. Z jeho oděvu stoupal dým, protože ochranné indukční pole obranného systému ho zahřívalo k vzplanutí a jasný třpyt plamenů se mu objevoval na krku, loktech a kolenech.

„B JAKO BAKER TŘI POZOR. B JAKO BAKER TŘI UZAVŘÍT."

Bylo slyšet výkřiky a vzdálené rachocení výstřelů; pneumatické vrnění opakovaček. Půltucet dělníků v bílém se vrhl na vetřelce. Zporážel je jako kuželky na kuželníku a směřoval stále k B-3, kde bylo vidět nos *Vorgy*. Jeho šaty zahořely plamenem, byl ohnivým sloupem deroucím se skrz dělníky a strážné, vyčnávající, mlátící kolem sebe, provrtávající se nemilosrdně kupředu.

Náhle se zastavil, sáhl do svého hořícího kabátu a vytáhl černý kanystr. Trhavými pohyby zvířete zápasícího se smrtí udeřil do jednoho konce kanystru a prudce jej hodil, přímo a ve správně velkém úhlu směrem na *Vorgu*. V následujícím okamžiku byl stržen k zemi.

„VÝBUŠNÉ. SCHOVEJTE SE. VÝBUŠNÉ. SCHOVEJTE SE. ÚKRYT!“

„Presteigne!“ zaječel Black Rod.

Presteign ho setřásl a sledoval křivku, kterou opisoval kanystr nahoru a pak dolů směrem ke špičce *Vorgy*, tyčící se a lesknoucí v chladném slunečním světle. Na okraji jámy byl zachycen antigrav paprskem a odcvrknut vzhůru jako obrovským neviditelným ukazovákem. Stoupal výš a výš, patnáct, dvacet, třicet metrů. Pak nastal oslepující záblesk a o okamžik později titánský úder hromu, který trhal uši a rozechvěl zuby a kosti.

Presteign se zvedl, opustil hlavní tribunu a přešel k pódiu pro křest lodi. Položil prst na křtící knoflík *Princezny* Presteignů.

„Přiveďte mi toho muže, jestli ještě žije,“ řekl Black Rodovi. Stiskl tlačítko. „Křtím tě... *Moc* Presteignů,“ zvolal triumfálním hlasem.

Hvězdná sněmovna v zámku Presteignů byla oválná místnost se slonovinovými panely vyzdobenými zlatem, velikými zrcadly a vzorkovanými skleněnými okny. Byly v ní varhany ze zlata a varhaník - robot od Tiffanyho, pozlacená knihovna s knihovníkem - androidem na knihovním žebříku, stůl Luis Quinze se sekretářkou - androidem s příručním záznamníkem na paměťové perly a Americký bar s barmanem - robotem. Presteign by dal přednost lidské obsluze, ale androidi a roboti neprozrazovali tajnosti.

„Posad'te se, kapitáne Yeovile," řekl dvorně Presteign. „Toto je pan Regis Sheffield, který mě v této věci zastupuje. Tento mladý muž je asistent pana Sheffielda."

„Bunny je má přenosná sbírka zákonů," spokojeně zachrochtal Sheffield.

Presteign se dotkl tlačítka. Zastavený život v Hvězdné sněmovně obživil. Varhaník hrál, knihovník třídil knihy, sekretářka psala na stroji, barman míchal nápoje. Bylo to okázalé; a dojem psychometricky starostlivě vypočítaný vložil kontrolu situace Presteignovi do rukou a návštěvníky znevýhodňoval.

„Hovořil jste o muži jménem Foyle, kapitáne Yeovile?" napovídal Presteign.

Kapitán Peter Y'ang-Yeovil z Ústřední rozvědky pocházel v přímé linii z potomků učeného Mencia a náležel k Tajné čínské společnosti Rozvědky Ozbrojených Sil Vnitřních planet. Před dvěma sty léty Ozbrojené Síly Vnitřních planet svěřily svou rozvědku Číňanům, kteří, s pětistiletou historií kultivované jemnosti za sebou, dokázali zázraky. Kapitán Y'ang-Yeovil byl členem strach vzbuzující Společnosti Papírového Člověka, adept Tientsinského Tvůrce Obrazů, Mistr pověr a plyně ovládal Tajnou řeč. Nevypadal jako Číňan.

Y'ang-Yeovil se rozhodoval, byl si plně vědom psychologického tlaku namířeného proti němu. Zkoumal Presteignovu asketickou baziliščí tvář; Sheffieldův hrubý, agresivní výraz; a netrpělivého mladého muže jménem Bunny, jehož králičí rysy měly neomylně orientální původ. Pro Yeovila bylo potřebné znovu získat kontrolu, nebo alespoň efekt kompromisu.

Začal s úhybným manévrem. „Jsme příbuzní někde v patnácti stupních pokrevnosti?“ zeptal se Bunnyho v Mandarinském dialektu. „Jsem z domu učeného Meng-Tse, kterého barbaři nazývají Mencius.“

„Pak jsme dědiční nepřátelé,“ odpověděl Bunny v koktavé Mandarínštině. „Protože zakládající předek mé linie byl sesazen z guvernéřstva v Shan-tung roku 342 před Kristem pozemskou sviní Meng-tsem.“

„Se vši zdvořilostí vám oholím vaše škaredé obočí,“ pravil Y'ang-Yeovil.

„S největší úctou vám pošramotím vaše křivé zuby,“ zasmál se Bunny.

„Ale pokročme, panstvo,“ zaprotestoval Presteign.

„My jsme právě potvrdili třítisíciletou krevní mstu,“ vysvětlil Y'ang-Yeovil Presteignovi, jenž vypadal dostatečně vykořeně rozhovorem a smíchem, kterému nerozuměl. Y'ang-Yeovil vyzkoušel přímý útok. „Kdy skončíte s Foylem?“ zeptal se.

„Jakým Foylem?“ vyjel Sheffield.

„Jakého Foyla máte?“

„Je zde třináct toho jména spojených s klanem Presteignů.“

„Zajímavé číslo. Víte, že jsem Mistr pověr? Někdy vám musím ukázat Záhadu Zrcadla - a - Slyšení. Míním tím toho Foyla, který byl zapleten do hlášeného pokusu o atentát na pana Presteigna dnes ráno.“

„Presteign,“ opravil Presteign. „Já nejsem 'Pán'. Já jsem Presteign z Presteignů.“

„Byly učiněny již tři pokusy o zavraždění Presteigna,“ řekl Sheffield. „Musíte se vyjádřit konkrétněji.“

„Tři dnes ráno? Presteign musí být velice zaneprázdněn,“ povzdychl si Y'ang-Yeovil. Sheffield se projevil jako rázný odpůrce.

Muž z Rozvědky zkusil jiný trik. „Přál bych si, aby náš pan Presto byl víc odlišitelný. ”

„ Váš pan Presto!" vyrazil ze sebe Presteign.

„Ó, ano. Vy nevíte, že jeden z vašich pěti set Prestů je náš agent? To je nepříjemné. My jsme to měli za bernou minci, že jste na to přišel a dělal jste matoucí operace."

Presteign vypadal poděšeně. Y'ang-Yeovil si překřížil nohy a pokračoval vesele v povídání. „To je základní slabina v rutinní práci Rozvědky; pracuješ se lstí předtím, než je lest potřebná."

„Blufuje," vybuchl Presteign. „Žádný, z našich Prestů nemůže ani náhodou vědět o Gulliverovi Foylovi."

„Děkuji," usmál se Y'ang-Yeovil. „To je Foyle, kterého chci. Kdy nám ho můžete nechat? "

Sheffield se nazlobeně zamračil na Presteigna a potom se otočil k Y'ang-Yeovilovi. „Kdo je to 'nám' ?" dotazoval se.

„Ústřední Rozvědka."

„Proč ho chcete?"

„Pomilujete ženu než ji svléknete, nebo až potom?"

„To je tedy zatraceně nepřístojná otázka."

„Vaše byla též. Kdy nám dáte Foyla?"

„Když to zdůvodníte."

„Komu?"

„Mě." Sheffield t'ukal ukazovákem jedné ruky do dlaně druhé. „Toto je civilní záležitost týkající se civilistů. Pokud se to netýká vojenského materiálu, vojenských osob nebo strategie a taktiky probíhající války, civilní právo má vždy přednost."

„303 Pozemský soud 191," zamumlal Bunny.

„*Nomád* dopravoval vojenský materiál."

„*Nomád* dopravoval platinový mincovní kov do banky na Marsu," vyrazil ze sebe Presteign. „Jestli peníze jsou -"

„Já vedu tuto diskusi," přerušil ho Sheffield. Otočil se k Y'ang-Yeovilovi. „Mmenujte *Nomádem* dopravovaný vojenský materiál."

Tato hrubá výzva zbavila Y'ang-Yeovila rovnováhy. Věděl, že největší problém s *Nomádem* je přítomnost dvaceti liber PyrE na palubě lodi, celé na světě existující množství, které bylo pravděpodobně nyní znovu nevytvořitelné, protože jeho objevitel

zmizel. Věděl, že Sheffield ví, že o tom oba vědí. Předpokládal, že Sheffield by dal přednost nevyslovení názvu PyrE. A přece pronesl výzvu jmenovat nejmenovatelné.

Pokusil se odpovědět na hrubost hrubostí. „V pořádku, pánové, já to tedy pojmenuji. *Nomád* dopravoval dvacet liber látky zvané PyrE.”

Presteign vyskočil; Sheffield ho uklidnil. „Co je to PyrE?”

„Podle našich zpráv -”

„Od Presteignova pana Presta?”

„O, to byl jen bluf,” Y'ang-Yeovil se zasmál a ihned znovu získal vrch. „Podle Rozvědky byla PyrE vyvinuta pro Presteigna mužem, který zmizel. PyrE je směs kovů, pyrofor. To je fakticky vše, co je nám známo. Ale máme o tom mlhavé zprávy... Neuvěřitelné zprávy od spolehlivých agentů. Jestliže jen zlomek z našich informací je správný, pak PyrE může znamenat rozdíl mezi vítězstvím a porážkou.”

„Nesmysl. Žádný vojenský materiál ještě neznamenal tak veliký rozdíl.”

„Ne? Pak cituji štěpnou pumu r. 1945. Cituji Null-G antigravitační instalaci r. 2022. Talleyho radarová přenosná skříň pro všechna pole r. 2194. Materiál může často způsobit rozdíl, zvlášť když existuje šance, že jej nepřítel může získat první.”

„Ale nyní taková šance není.”

„Děkuji za vaše přiznání důležitosti PyrE.”

„Nepřiznal jsem nic; vše popírám.”

„Ústřední Rozvědka je připravena nabídnout výměnu. Muže za muže. Vynálezce PyrE za Gully Foyla.”

„Vy ho máte? ” dotazoval se Sheffield. „Proč nás tedy otravujete kvůli Foylovi?”

„Protože máme jen tělo!” vybuchl Y'ang-Yeovil. „Komando Vnějších satelitů ho mělo na Lasselu šest měsíců a snažili se z něj vydolovat informace. Dostali jsme ho odtamtud při nájezdu za cenu pětasedmdesátiprocentních ztrát. Zachránili jsme jen tělo. Ještě stále nevíme, zda se nám Vnější satelity cynicky nechce tají pro naše ztráty za záchranu pouhého těla. A vůbec nic nevíme o tom, kolik toho z něj vydolovali.”

Presteign seděl vzpřímený. Jeho prsty nelítostně pomalu a ostře bubnovaly do opěradla křesla.

„Do pekla," zahřměl Y'ang-Yeovil. „Copak nedokážete rozeznat krizi, Sheffielde? Balancujeme na napjatém laně. Proč k čertu v téhle šeredné věci kryjete Presteignovi záda? Jste vůdce Liberální strany... Pozemské, věkovité, patriotické. Vy jste politicky Presteignův odvěký nepřítel. Prodejte ho, vy blázne, dřív, než on prodá nás všechny."

„Kapitáne Yeovile," přerušil ho s jedovatým chladem Presteign. „Tyto výrazy zde nemohou být trpěny."

„Chceme a potřebujeme PyrE," pokračoval Y'ang-Yeovil. „Musíme přezkoumat těch dvacet liber PyrE, znovu objevit syntézu, naučit se ho používat v armádě... a to všechno předtím, než nás Vnější satelity porazí na hlavu, jestli se to už nestalo. Ale Presteign odmítá spolupracovat. Proč? Protože je v opoziční straně. Nechce vojenské vítězství pro Liberální stranu. On by byl z politických důvodů radši, kdybychom válku prohráli, protože bohatí lidé jako Presteign nikdy neztrácejí. Vzpamatujte se, Sheffielde. O co se proboha snažíte?"

Než mohl Sheffield zrušit své divné spojenectví s Presteignem, ozvalo se diskrétní zaklepání na dveře Hvězdné sněmovny a byl uveden Saul Dagenham. Byly časy, kdy byl Dagenham jedním z výzkumnických divotvůrců Vnitřních planet, fyzik s úžasnou intuicí, totálním přehledem a počítačem šesté generace místo mozku. Ale v Tycho Sands se stala nehoda a on přežil štěpný výbuch, který by ho normálně měl zabít. Místo toho se stal nebezpečně radioaktivním; stal se „horkým"; změnilo ho to na „Tyfovou Marii" dvacátého čtvrtého století.

Vláda Vnitřních planet mu platila ročně 25 000 Kr na zabezpečení opatření, která měl s její důvěrou vykonávat. Vyhýbal se fyzickému kontaktu delšímu než pět minut za den s jakoukoli osobou. Nemohl být v místnosti, ani ve své vlastní, déle než třicet minut denně. Podle příkazu a s penězi Vnitřních planet izolovat se od života a lásky, opustil Dagenham výzkum a vybudoval kolos Dagenhamovi Kurýři, Inc.

Když Y'ang-Yeovil spatřil lidskou mrtvolu-blondýna s krátce ostříhanými vlasy, olověnou pokožkou a s úsměvem umrlčí lebky, jak vchází do Hvězdné sněmovny, věděl najisto, že by v tomto střetnutí prohrál. Všechny tři muže najednou by nezvládl. Vstal.

„Dostanu Foyla na zatykač Admirality," řekl. „Co se Rozvědky týká, všechna vyjednávání jsou skončena. Touto chvílí počínaje začíná ostrý boj."

„Kapitán Yeovil odchází," zvolal Presteign na důstojníka Jaunte-stráže, který přivedl Dagenhama dovnitř. „Prosím, doprovod'te jej přes bludiště."

Y'ang-Yeovil počkal, až důstojník přistoupí k němu a uklonil se. Potom, když se důstojník dvorně pohnul ke dveřím, Y'ang-Yeovil se podíval přímo na Presteigna, ironicky se usmál a zmizel s jemným „Plop"!

„Presteigne!" vzrušeně vykřikl Bunny. „On jauntl. Tato místnost pro něj není slepá. On -"

„Zjevně," přerušil ho ledově Presteign. „Informujte hlavního správce domu," dával příkaz zmatenému důstojníkovi stráže.

„Souřadnice Hvězdné sněmovny již dále nejsou tajemstvím. Musí být změněny za dvacet čtyři hodin. A nyní, pane Dagenhame..."

„Počkat," řekl Dagenham. „Je zde ten zatykač Admirality."

Bez omluvy nebo vysvětlení také zmizel. Presteign pozvedl obočí. „Další člen spolku Tajemství Hvězdné sněmovny," zamumlal. „Ale aspoň měl tolik taktu, aby si to nechal pro sebe, než bylo tajemství prozrazeno."

Dagenham se znovu objevil. „Nebyl důvod ztrácet čas průchodem přes bludiště," řekl. „Dal jsem příkazy ve Washingtonu. Zadrží Yeovila; dvě hodiny bezpečně, tři pravděpodobně, čtyři hodiny snad."

„Jak ho zadrží?" zeptal se Bunny.

Dagenham mu věnoval svůj úsměv smrtky. „Standardní Z.F.Z.K. operace Dagenhamových kurýrů. Zábava, fantazie, zmatek, katastrofa... Budeme potřebovat všechny čtyři hodiny. Do pekla! Rozklížil jsem tvé panenky, Presteigne." Roboti náhle začali pomateně poskakovat, protože Dagenhamova tvrdá radiace pronikla jejich elektronickými soustavami. „Nevadí, já už půjdu."

„Foyle? " zeptal se Presteign.

„Zatím nic." Dagenham se zašklebil svým úsměvem umrlčí hlavy.

„On je skutečně jedinečný. Už jsem na něm vyzkoušel všechny standardní drogy a postupy... Nic. Navenek je to jen obyčejný vesmírák... když si nevšímate tetování na jeho tváři... Ale uvnitř je ocelově tvrdý. Něco ho popadlo a on nic nepustí ven ze sebe."

„Co ho to drží?" zeptal se Sheffield.

„Doufám, že to zjistím."

„Jak?"

„Neptejte se; alespoň budete mimo, když to nebudete vědět. Máte připravenou loď, Presteigne?"

Presteign přikývl.

„Nezaručuji, že *Nomáda* najdeme rychle, ale musíme mít náskok před námořnictvem, když bude třeba. Paragrafy připravené, Sheffielde?"

„Připravené. Doufám, že je nebudeme muset použít."

„Já v to doufám též; ale znovu, nezaručuji. V pořádku. Čekajte na instrukce. Já jdu zlomit Foyla."

„Kde ho máte?"

Dagenham potřásl hlavou. „Tato místnost není bezpečná." Zmizel.

Jauntl. Cincinnati - New Orleans - Monterrey - do Mexico City, kde se objevil v Psychiatrickém křídle obrovské kombinované nemocnice pozemské Univerzity. Křídlo bylo těžko adekvátním názvem pro sekci, která zabírala celé město v metropoli, kde stála nemocnice. Dagenham jauntl na 43. poschodí léčebné divize a podíval se do izolované nádrže, kde se v bezvědomí vznášel Foyle. Pohlédl na výrazného muže s plnovousem, jenž byl ošetřujícím lékařem.

„Nazdar Fritzi."

„Nazdar Saule."

„To už je co říct, hlava psychiatrie si hledí mého pacienta."

„Myslím, že jsme ti dlužni službu, Saule."

„Ještě pořád přemýšlíš o Tycho Sands, Fritzi? Já ne. Zaneřádím ti křídlo radiací? "

„Všechno jsem odstínil."

„Připraven na špinavou práci?"

„Přál bych si, abych věděl, o co ti jde.“

„Informace.“

„A musíš proměnit mé léčebné oddělení na inkvizici, aby jsi je získal? “

„To mám v úmyslu.“

„Proč nevyužít obyčejné drogy?“

„Už jsem je zkoušel. Nestačí. On není obyčejný člověk.“

„Víš, že je to nelegální?“

„Vím. Změnil jsi názor? Chceš ustoupit? Mohu ti za čtvrt miliónu zdvojnásobit vybavení.“

„Ne, Saule. Stále ti dlužíme službu.“

„Tak potom pojd'me. Nejdřív Divadlo noční můry.“

Dopravili nádrž chodbou do čtyřicetistopové čtvercové místnosti vyložené izolační tkaninou. Byl to jeden z léčebných pokusů. Divadlo hrůzy občas sloužilo jako léčba šokem. Zkoušeli schizofreniky vrátit do reálného světa tak, že svět fantazie, do kterého utíkali, dělali hrůzyplný a neobyvatelný. Ale psychické otřesy a rozervanost pacientů ukázaly, že tento způsob léčby je krutý a pochybný.

Pro Dagenhamovu bezpečnost šéf psychiatrie zamlžil vizuální trojdimenzionální projektor a odpojil všechny senzorické projektory. Vytáhli Foylea z jeho nádrže, dali mu oživující injekci a nechali ho uprostřed podlahy. Odstranili nádrž, zhasli světla a vstoupili do skryté řídicí kabiny. Odtud zapojili projektory do místnosti.

Každé dítě na celém světě si představuje, že svět fantazie je jedinečný sám o sobě. Psychiatri vědí, že radosti a hrůza soukromých fantazií jsou běžným dědictvím sdíleným celým lidstvem. Naše obavy, viny, hrůzy a pohany mohou být předány jedním člověkem druhému a nikdo si rozdílu mezi nimi nevšimne. Léčebné oddělení při kombinované nemocnici zaznamenalo tisíce emotivních pásek a ukuchtilo z nich jedno všezahrnující, plně hrůzostrašné představení V Divadle noční můry.

Foyle se probral, potil se a hekal, a ani nepoznal, že byl v bezvědomí. Byl ve spárech Eumenid s krvavýma očima, které měly místo vlasů hady.

Byl pronásledován, lapen, shazován z výšek, opékán, stahován z kůže, natahován na skřípec, pokryt havětí, sežrán. Křičel. Běžel. Padal. Hobbleho pole v Divadle zatížilo jeho kroky a udělalo z nich mučivě pomalý pohyb běhu ve snu. A přes kakofonii jednotvárné melodie, skřeků a sténání ho pronásledovalo vytrvalé šeptání, které se mu vnucovalo do uší:

„Kde je *Nomád* kde je *Nomád* kde je *Nomád* kde je *Nomád* kde je *Nomád* kde je *Nomád*?”

„*Vorga*,” krákorál Foyle. „*Vorga*.”

Byl naočkován svou fixní ideou. Jeho vlastní noční můra způsobovala, že byl vůči všem ostatním imunní.

„Kde je *Nomád*? Kde jsi nechal *Nomáda*? Co se stalo s *Nomádem*? Kde je *Nomád*?”

„*Vorga*,” vykřikoval Foyle. „*Vorga. Vorga. Vorga.*”

V řídící kabině Dagenham klel. Šéf psychiatrie sledující projektory mrkl na hodinky. „Minuta a čtyřicet pět sekund, Saule. Víc nemůže vydržet.”

„Musí se zlomit. Dej mu závěrečný efekt.”

Pohřbívali Foyla zaživa, pomalu, nesmiřitelně, hrůzyplně. Byl přenesen dolů do hloubky a obklopen páchnoucím slizem, který zhasl světlo a oddělil ho od vzduchu. Pomalu se dusil, zatímco vzdálený hlas duněl: „KDE JE *NOMÁD*? KDE JSI NECHAL *NOMÁDA* ? MŮŽEŠ UNIKNOUT, KDYŽ ŘEKNEŠ, KDE JE *NOMÁD*. KDE JE *NOMÁD*?”

Ale Foyle byl zpátky na palubě *Nomáda* ve své rakvi bez světla a bez vzduchu, vznášel se pohodlně mezi podlahou a stropem. Stočil se do těsného embryonálního klubíčka a chystal se spát. Byl spokojený. Unikne. Najde *Vorgu*.

„Nepřístupný bastard!” zaklel Dagenham. „Odolal už někdo někdy Divadlu noční můry, Fritzi?”

„Nikdy. Máš pravdu. Je to neobyčejný člověk, Saule.”

„Musíme ho otevřít dokořán. Dobře, s tímhle už skončíme. Jako další vyzkoušíme způsob Megal. Jsou herci připraveni?”

„Všichni jsou připraveni.”

„Tak to spustíme.”

Je šest směrů, ve kterých se může pohybovat klam vznešenosti. Megal (zkratka Megalomanie) způsob byla dramatická diagnostická léčebná technika na vyvolání a zaznamenání částečného průběhu megalomanie.

Foyle se vzbudil ve fantastické čtyřmístné posteli. Byl v luxusní ložnici ověšené brokátem a vytapetované sametem. Zvědavě se rozhlížel dokola. Měkké sluneční světlo bylo filtrováno přes mřížované okno. Na druhé straně místnosti komorník tiše pokládal šaty.

„Hej...“ zachrochtal Foyle.

Komorník se otočil. „Dobré ráno, pane Fourmyle.“ zamumlal uctivě.

„Co?“

„Je překrásné ráno, pane. Vyložil jsem hnědé proužky a kožené lakýrky, pane.“

„Vo co de?“

„Já jsem -“ Komorník zvědavě pohlédl na Foyle. „Není něco v pořádku, pane Fourmyle?“

„Jaks mě to pomenoval, čověče?“

„Vaším jménem, pane.“

„Moje méno je... Fourmyle?“ Foyle se snažil postavit v posteli.

„Né, to néjni. Sem Foyle. Gully Foyle, to je mý méno, my.“

Komorník se plácl po rtech. „Okamžik, pane...“ Vyšel ven a zavolal. Pak něco zamumlal. Do ložnice přiběhla rozkošná dívka v bílém a sedla si na roh postele. Vzala Foyle za ruce a zahleděla se mu do očí. Její tvář vypadala zarmouceně.

„Miláčku, miláčku, miláčku,“ šeptala. „Nebudeš s tím vším začínat znovu, že ne. Doktor přísahal, že už to máš za sebou.“

„S čím jako?“

„Všechn ten nesmysl o Gulliverovi Foylovi, o tom že jsi obyčejný lodník a -“

„Já sem Gully Foyle. To je moje méno, Gully Foyle.“

„Nejsi, srdíčko moje. To je jen zdání, které jsi měl několik týdnů. Byl jsi přepracován a moc jsi pil.“

„Sem byl celej život Gully Foyle.“

„Ano, vím miláčku. Ale tak se to jeví jenom tobě. Jenomže ty nejsi Gully Foyle. Ty jsi Geoffrey Fourmyle. *Pan* Geoffrey Fourmyle. Och, má to smysl ti to vyprávět? Obleč se, má láska. Musíš sejít dolů. Tvůj úřad byl z toho úplně zmatený.”

Foyle dovolil komorníkovi, aby ho oblékl a scházel v úžasu dolů schody. Rozkošná dívka, která ho zjevně obdivovala, ho vedla přes obrovské studio vybavené rýsovacími stoly, malířskými stojany a polodokončenými plátny. Vedla ho dál do velké haly plné stolů, skříněk na spisy, telegrafů, úředníků, sekretárek, kancelářského personálu. Vstoupili do nabubřelé laboratoře přehnaně vybavené sklem a chrómem. Kahany plápolaly a sálaly teplem; jasně zbarvené kapaliny bublaly a pěnily se; vládla zde příjemná vůně chemikálií a zajímavá atmosféra jednotlivých pokusů.

„Co to všechno je?” zeptal se Foyle.

Dívka usadila Foyle do plyšového křesla vedle rozlehlé desky pokryté papíry popsanými matematickými znaky. Na některých Foyle viděl jméno: Geoffrey Fourmyle, načmárané imponujícím autoritativním podpisem.

„To je náhla blbá chyba,” začal Foyle.

Dívka ho utišila. „Je tu dr. Regan. On ti to vysvětlí.”

Působivý gentleman s kudrnatými vlasy a uklidňujícím chováním přistoupil k Foylovi, změřil mu puls, vyšetřil mu oči a spojeně přikývl.

„Dobré.” řekl. „Výborné. Jste blízko úplnému uzdravení, pane Fourmyle. Nyní mě budete chvíli poslouchat, ano?”

Foyle přikývl.

„Nepamatujete si nic z minulosti. Máte jen falešnou, nepravou paměť. Byl jste přepracován. Jste důležitý muž a bylo na vás kladeno příliš mnoho požadavků. Před měsícem jste začal těžce pít - ne, ne, popírání je zbytečné. Vy jste pil. Ztratil jste sám sebe.”

„Já-”

„Začal jste být přesvědčen o tom, že nejste známý Jeff Fourmyle. Dětský pokus uniknout zodpovědnosti. Představoval jste si, že jste obyčejný vesmírák jménem Foyle. Gulliver Foyle, ano? S identifikačním číslem jednotlivce...”

„Gully Foyle. AS: 128/127: 006. Ale to *sem* já. To -”

„To nejste vy. Toto jste vy.“ Dr. Regan ukázal na zajímavou kancelář, kterou mohli vidět přes průhlednou skleněnou stěnu.

„Jen tehdy budete moci znovu získat svou pravou paměť, když vypudíte falešnou. Celá tato slavná a úctyhodná realita bude vaše, když vám pomůžeme zbavit se snu o vesmírákovi.“ Dr. Regan se naklonil kupředu, jeho vyleštěné brýle se hypnoticky třpytily.

„Rekonstruujte tu vaši falešnou paměť do detailu a já ji roztrhám na kusy. Kde si představujete, že jste zanechal vesmírnou loď *Nomád*? Jak jste unikl? Kde si myslíte, že je *Nomád* nyní?“

Foyle, pod romantickým kouzlem scény, která se zdála být právě na okraji jeho chápání, povolil.

„Se mi zdá, že sem nechal *Nomáda* venku v -“ zarazil se.

Ze světelného odrazu brýlí dr. Regana na něj zírala ďábelská tvář... divoká maska tygra, přes zkřivené čelo namalované *Nomád*. Foyle se vztyčil.

„Lháři!“ zavrčel. „To sem já. Todle tady je podezřelý. Co se mi stalo e skutečný. Já sem skutečný, já.“

Saul Dagenham vešel do laboratoře. „Dobře,“ zvolal. „Konec. Je to marné.“

Živé představení v laboratoři, kanceláři a studiu skončilo. Herci tiše zmizeli, aniž se na Foyla podívali. Dagenham věnoval Foylovi svůj úsměv smrtky. „Jste tvrdý oříšek, že? Jste skutečně zvláštní. Mé jméno je Saul Dagenham. Máme pět minut na rozhovor. Pojd'me do zahrady.“

Terapeutická zahrada na střeše pavilónu byla chloubou léčebného plánu. Každý výhled, každá barva, každý obrys byly navrženy se zřetelem na smířlivou pohostinnost, změkčení odporu, rozpuštění hněvu, konejšení hysterie, potlačení melancholie a deprese.

„Sedněte si,“ řekl Dagenham a ukázal na lavičku u bazénu, ve kterém cinkala křišťálově čistá voda. „Musím se trochu procházet. Nemohu být příliš blízko vás. Jsem 'horký'. Víte, co to znamená?“

Foyle mrzutě potřásl hlavou. Dagenham stočil dlaně kolem zářivého květu orchideje a chvíli je tak držel. „Pozorujte tuto květinu,“ řekl. „Uvidíte.“

Vykročil znovu na pěšinku a náhle se otočil. „Samozřejmě máte pravdu. Vše, co se vám přihodilo, je skutečné... Jenomže - *co se přihodilo?*”

„Di do pekla," zakrákal Foyle.

„Víte, Foyle, já vás obdivuji."

„Di do pekla."

„Vaším primitivním způsobem jste duchaplný a máte osobnost. Jste kromaňonec, Foyle. Studoval jsem vás. Ta puma, kterou jste hodil v Presteignově loděnici, byla milá, a téměř jste vyplnil Všeobecnou nemocnici, abyste dal dohromady peníze a materiál." Dagenham počítal na prstech. „Vyloupil jste skříně, okradl jste slepé chovance, kradl drogy z lékáren, kradl přístroje z laboratorních skladů."

„Di do pekla, ty."

„Ale co máte proti Presteignovi? Proč jste se snažil vyhodit do vzduchu jeho loděnici? Řekli mi, že jste vpadl dovnitř a zuřivě se prodíral mezi jámami jak komančský Indián. Co se snažíte udělat, Foyle?"

„Di do pekla."

Dagenham se usmál. „Jestli si chceme popovídat," řekl, „musíte trochu přispět. Vaše konverzace je příliš monotónní. Co se stalo s *Nomádem?*”

„Nevim vo *Nomádovi* nic."

„Z lodi přišla poslední zpráva před více jak sedmi měsíci. Potom... *spurlos versenkt*. Jste jediný, kdo přežil? A co jste po celý ten čas dělal? Zdobil jste si tvář?"

„Nevim vo *Nomádovi* nic."

„Ne, ne, .Foyle, tak to nejde. Vy jste se objevil se jménem *Nomád* vytetovaným přes tvář. Čerstvě vytetovaným. Rozvědka zjistila, že jste byl na palubě *Nomáda*, když odletěl. Foyle Gulliver: AS: 128/127: 006, pomocník mechanika třetí třídy. Jako by to nebylo dost, aby se rozvědka dostala do varu, vrátil jste se zpět na soukromé jachtě, která byla nezvěstná padesát let. Člověče, vy jste přímo v epicentru událostí. Rozvědka chce odpovědi na všechny tyhle otázky. A měl byste vědět, jak ústřední rozvědka doluje z lidí odpovědi."

Foyle se vyděsil. Dagenham přikývl, když viděl, že jeho míč trefil branku. „To je to, proč si myslím, že byste se měl držet rozumu. Chceme informace, Foyle. Snažil jsem se dostat je z vás trikem; to připouštím. Selhal jsem, protože jste příliš nepoddajný; to taky připouštím. Teď vám nabízím čestné jednání. My vás ochráníme, když to budete potřebovat. Ale jestliže nebudete spolupracovat, pak strávíte pět let v laboratořích Rozvědky, kde z vás informace vyždímají.“

Nebyla to perspektiva dolování informací, co Foyla vystrašilo, ale představa ztráty svobody. Musí být přece volný, aby získal peníze a opět našel *Vorgu*; rozřezat, roztrhat a zničit *Vorgu*.

„V čem spolupracovat? “ zeptal se.

„Říci nám, co se stalo s *Nomádem* a kde jste jej nechal.“

„Proč, čověče?“

„Proč? Protože chceme zachránit náklad, člověče.“

„Nejní tam nic k záchraně. Je to vrak, to je vše.“

„Dokonce i vrak je dobrý k záchraně.“

„To chcete línout dva milióny kilometrů kuli sbírání kousků? Nedělejte si ze mě šoufky, čověče.“

„Dobrá,“ řekl podrážděně Dagenham. „Je tam náklad.“

„Je úplně vykuchaná. Žádný náklad nezvostal.“

„Byl to náklad o kterém nic nevíte,“ sdělil mu důvěrně Dagenham. „*Nomád* dopravoval platinové pruty do banky na Marsu. Jak to často bývá, banky si vyrovnávaly účty. Normálně je obchod mezi planetami dostatečný, takže účty mohou být vyrovnávány na papíře. Válka přerušila normální obchodování, a banka Marsu zjistila, že Presteign jim dluží něco přes dvacet miliónů kreditů, aniž by měli možnost získat peníze jednoduše přes nějakou aktuální dodávku. Proto Presteign chtěl dodat peníze přímo v platině na palubě *Nomádu*. Byly zamčené v lodním sejfu.“

„Dvacet miliónů,“ šeptal Foyle.

„Plus mínus pár tisíc. Loď byla pojištěná, ale to znamená jen to, že pojišťovatelé Bones a Uig mají právo záchrany a oni jsou ještě tvrdší než Presteign. Ať už by to bylo jakkoli, bude tu pro vás odměna. Řekněme... dvacet tisíc kreditů.“

„Dvacet miliónů,“ šeptal znovu Foyle.

„Předpokládáme, že útočníci z Vnějších satelitů přistihli *Nomáda* někde na trase a pustili se do něj. Nemohli se vylodit a loupit, protože by vás asi nenechali naživu. To znamená, že lodní sejf je stále - Posloucháte mě, Foyle?"

Ale Foyle neposlouchal. Viděl dvacet miliónů... ne dvacet tisíc... dvacet miliónů v platinových prutech jako širokou dálnici k *Vorze*. Žádné další malinké krádeže ze skříní a laboratoří; dvacet miliónů na sebrání a srovnání *Vorgy* se zemí.

„Foyle!"

Foyle se probral. Podíval se na Dagenhama. „Nevim nic vo *Nomádovi*," řekl.

„Co do pekla se ve vás zase děje? Proč hloupnete?"

„Nevim vo *Nomádovi* nic."

„Nabízím vám slušnou odměnu. Každý vesmírák by šel do slzavého pekla za dvacet tisíc... na jeden rok. Co víc chcete?"

„Nevim vo *Nomádovi* nic."

„Jsme to buď my nebo Rozvědka, Foyle."

„Nejste tak dychtívej mě vodevzdat, poněvač byste tak vokolo mě neovbskakovali. Ale i tak je to na nic. Nevim vo *Nomádovi* nic."

„Ty jsi syn -" Dagenham se snažil zkrotit svůj hněv. Prozradil této vychytralé primitivní kreatuře příliš mnoho. „Máte pravdu," řekl. „Nedychtíme po tom, aby vás Rozvědka dostala. Ale udělali jsme své vlastní přípravy." Jeho hlas ztvrdl. „Myslíte, že nás odstavíte a oklamete. Myslíte, že nás necháte kvůli *Nomádovi* pištět a brečet. Dokonce jste přišel na myšlenku, že nás předběhnete při záchraně nákladu."

„Ne," řekl Foyle.

„Ted poslouchejte tohle. Máme právníka, který čeká v New Yorku. Má trestní žalobu na pirátství proti vám; pirátství ve vesmíru, vraždu a loupež. Vyměříme vám maximální trest. Presteign získá usvědčení do dvaceti čtyř hodin. Jestli máte trestní záznam jakéhokoli druhu, bude to znamenat lobotomii. Otevřou vám vrch lebky a vypálí vám polovinu mozku, aby vám provždy znemožnili jauntovat."

Dagenham se zastavil a tvrdě se díval na Foyla. Když Foyle potřásl hlavou, Dagenham pokračoval.

„Jestli nemáte záznam, přisoudí vám deset let toho, co je posměšně známo jako lékařská péče. V našem osvíceném věku netrestáme zločince, my je léčíme; a léčení je horší než trest. Strčí vás do černé díry v jedné z jeskynních nemocnic. Budete držen v neustálé tmě a v samotě, takže nebudete moci jaoutnout pryč. Budou vám velice aktivně dávat injekce a léčbu, ale vy i tak budete hnít ve tmě. Zůstanete tam a budete skomírat až do té doby, než se rozhodnete mluvit. Můžeme vás tam držet navěky. Takže buďte rozumný."

Já tě ubiju k smrti, Vorgo.

„Nevím nic vo *Nomádovi*. Nic," řekl Foyle.

„V pořádku," vymáčkl ze sebe Dagenham. Náhle ukázal na květ orchideje, který měl před chvílí v dlaních. Vypadal jako napadený snětí a hnilobou. „Tohle se stane i vám."

5

Jižně od Saint-Gironu, blízko španělsko - francouzské hranice je nejhlubší propast ve Francii. Gouffre Martel. Její jeskyně se kroutí na míle pod Pyrenejemi. Je to nejobávanější jeskynní nemocnice na Zemi. Ještě nikdy žádný pacient nejauntl ven z jejího temného prostředí. Žádný pacient ještě neuspěl při určování a učení se jauntovacích souřadnic černých hloubek nemocnice.

Krátce před čelní lobotomií byly známé jen tři způsoby, jak znemožnit jauntaci: úder do hlavy způsobující otřes mozku, sedativa, která bránila soustředění, a utajení jauntovacích souřadnic. Z těchto tří považovali v jauntovacím věku utajení za nejpraktičtější.

Cely, které lemovaly točité chodby Gouffre Martelu, byly vytesány v celistvé skále. Nejsou nikdy osvětleny. Chodby také ne. Jen infračervené lampy zaplavují tmu svým zářením. Je to záření viditelné jen pro strážce a hlídače, kteří nosí pozorovací brýle se speciálně upravenými čočkami. Pro pacienty tam bylo jen černé ticho Gouffre Martelu, rušené vzdáleným prouděním podzemních vod.

Pro Foyla tam také bylo jen ticho, šum proudění a nemocniční rutina. V osm hodin (mohla to být kterákoli hodina v této bezčasové propasti) byl vzbuzen zvoněním. Vstal a dostal své ranní jídlo, které bylo dopraveno do cely pneumatickou trubicí. Muselo být sněдено ihned, neboť hmota talířů a pohárku byla načasována tak, aby se po patnácti minutách rozpustila. V osm třicet se dveře cely otevřely a Foyle a stovky dalších se slepě šourali přes kroutící se chodby do hygienických zařízení.

Zde, stále ve tmě, byli zpracováni jak hovádka na jatkách: očištění, oholení, ozáření, dezinfikování, nadopování léky a injekcemi. Jejich papírové uniformy byly odstraněny a spáleny. Dostali nové uniformy. Potom se zase šourali zpět do cel, které byly zatím automaticky vydrhnuty. Ve své cele Foyle naslouchal po celý zbytek rána nekonečným léčebným rozhovorům, lekcím a morálním

a etickým pomůckám. Pak tam bylo znovu ticho, které narušoval jen šum vzdálené vody a pokojné kroky dohlížejí stráž v chodbách.

Odpoledne bylo léčení prací. Televizní obrazovka v každé cele se rozzářila a pacient položil ruce do stínových obrysů obrazovky. Viděl třídimenzionálně a hmatem cítil vysílání předmětů a nástrojů. Stříhal nemocniční uniformy, sešíval je, vyráběl kuchyňské náčiní a připravoval potravu. I když se ve skutečnosti nedotýkal ničeho, jeho pohyby byly přenášeny do dílny, kde byla práce vykonávána pomocí dálkového ovládání. Po jedné krátké hodině této úlevy přišla opět tma a ticho.

Ale vždy po čase... jednou nebo dvakrát týdně (nebo snad jednou nebo dvakrát ročně) bylo slyšet zvuk vzdálené exploze.

Ořesy byly dostatečně děsivé, aby odvracely Foylovu pozornost od pekla pomsty, kterou v tom tichu v sobě stále přižívoval. Šeptal otázky neviditelným postavám, které se míhaly okolo něj v hygienických zařízeních.

„Co je to za exploze?“

„Exploze?“

„Výbuchy. Slyším je daleko vocad’.“

„To jsou modří jaunteři.“

„Co?“

„Modří jaunteři. Čas vod času nějakej kámo toho má dost. Už nemůže vydržet. Jaunte do divokýho modrýho onde.“

„Ježiši.“

„Jup. Voni neví kde sou. Neví kam chtěj. Modrý jaunt do tmy... a slyšíme je v horách. Bum! Modrý jaunt.“

Byl tím poděšený, ale chápal to. Temnota, ticho, monotónnost ničily smysly a přiváděly k zoufalství. Samota byla nemilosrdná. Pacienti zahrabaní v nemocničním vězení Gouffre Martel se dychtivě těšili na ranní chvíli v hygienických místnostech, na šanci zašeptat něco a také slyšet nějaké slůvko nebo dvě. Avšak tyto chvílenky byly příliš krátké a přicházelo zoufalství. Pak bylo slyšet další vzdálenou explozi.

Někdy se trpící pacienti obrátili proti sobě a pak vypukl v zdravotnických zařízeních divoký boj. Tyto boje byly okamžitě přerušeny

hlídkujícími strážemi, a ranní lekce byla přepnuta na záznam morální povahy, velebící schopnost trpělivosti.

Foyle se naučil lekce nazpaměť; každé slovo, každé cvak a škrr na paskách. Naučil se nenávidět hlasy přednášejících; baryton plný porozumění, tenor plný radosti a bas zabarvený na situaci „rozhovoru muže s mužem“. Naučil se být hluchý k léčebné monotónnosti a dělat svou práci mechanicky, ale byl bez pomoci, která by mu pomohla překlenout nekonečné hodiny samoty. Jeho zuřivost na to sama nestačila.

Ztratil přehled o počtu dní, jídel, kázání. Už nešeptal v hygienických zařízeních. Jeho mysl byla vydaná napospas samotě a začal blouznit. Představoval si, že je na palubě *Nomádu*, znovu prožíval svůj zápas o přežití. Pak ztratil i tuto slabou nit iluze a začal se ponořovat hlouběji a hlouběji do jámy katatonie; do nitra ticha, temnoty a spánku.

Přicházelo k němu prchavé snívání. Jednou se mu ozval anděl. Jindy tiše zpíval. Třikrát ho slyšel hovořit; „O bože..." a „Prokletě!" a „O..." srdcervoucím, slábnoucím hlasem.

Ponořil se do své propasti a poslouchal jej.

„Existuje cesta ven," mumlal mu jeho anděl do ucha, sladce, útěšně. Jeho hlas byl měkký a hřejivý, ale hořel hněvem. Byl to hlas zuřivého anděla. „Někde je cesta ven."

Cosí mu šeptalo odnikud do uší, a náhle si se zoufalou logikou uvědomil, že musí existovat z Gouffre Martelu cesta ven. Byl blázen, že si to neuvědomil dřív.

„Jo," zakrákal. „Musí bejt cesta ven."

Ozvalo se tiché zalapání po dechu a potom jemně vyslovená otázka: „Kdo je tam?"

„Sem já," řekl Foyle. „Znáš mě."

„Kde jsi?"

„Tady. Kde sem byl dycky."

„Ale tady není nikdo. Já jsem sama."

„Bůh ti poděkuje za to, že mi pomůžeš."

„Slyšet hlasy je zlé," mumlal si zuřivý anděl. „První kroky k temnému, hlubokému konci. Musím s tím přestat."

„Ukázalas mi cestu ven. Modrý jaunt."

„Modrý jaunt! Bože můj, to musí být skutečné. Hovoříš jazykem ulice. Musíš být skutečný. Kdo jsi?"

„Gully Foyle."

„Ale ty nejsi v mé cele. A nejsi ani nikde poblíž. Muži jsou v severním čtverci Gouffre Martelu. Ženy jsou v jižním. Já jsem Jih-900. Kde jsi ty?"

„Sever - 111."

„Ty jsi půl kilometru daleko. Jak můžeme - můj Bože! Samozřejmě! To je Kanál šepotu. Vždycky jsem si myslela, že je to jenom legenda, ale je to pravda. Funguje to."

„Já du," zašeptal Foyle. „Modrý jaunt."

„Foyle, poslouchej mě. Zapomeň na modrý jaunt. Nezahazuj to. Je to zázrak."

„Co za zázrak?"

„Tady v Gouffre Martelu existuje akustický vrtoch... stává se to v podzemních jeskyních... rozmar ozvěn, průchodů a šeptajících galerií. Pamětníci to nazývají Kanál šepotu. Já jsem jim nikdy nevěřila. Nikdo nevěřil, ale je to pravda. Hovoříme spolu přes Kanál šepotu. Nikdo nás nemůže slyšet. Můžeme si spolu povídat. Můžeme plánovat. Možná, že se nám podaří i utéct."

*

Jmenovala se Jisbella McQueen. Byla srdečná, nezávislá, inteligentní a už si v Gouffre Martelu odkroutila pět let pro drobné krádeže. Jisbella radostně podala Foylovi divoký odpočet své revolty proti společnosti.

„Ty nevíš, co způsobilo jauntování ženám, Gully. Uzamklo nás to; uvrhlo nás to zpět do harémů."

„Co je to harém, děvče?"

„Harém. Místo, kde jsou ženy držené u ledu. Po tisíce let civilizace (jak říkají) jsme pořád majetkem. Jauntování je takové nebezpečí pro naši ctnost, naši hodnotu, náš stav, že jsme zamčené jak zlaté cihly v sejfu. Není nic, co bychom mohly dělat... nic slušného. Žádná práce. Žádná kariéra. Nedá se z toho dostat, Gully, jenom když se vzepřeš a porušíš všechna pravidla."

„Udělalas to, Jiz?"

„Musela jsem být nezávislá, Gully. Musela jsem žít svůj vlastní život, a to byla jediná cesta, kterou mi společnost nechala. Takže jsem utekla z domu a stala se podvodnicí." A Jiz pokračovala v popisování ponurých detailů své vzpoury; vyděračství přímé i nepřímé, krádeže při líbáncích i úmrtích, jauntovací honičky a závěr.

Foyle jí řekl o *Nomádovi* a *Vorze*; svou nenávist a plány. Neřekl Jisbelle o své tváři ani o dvaceti miliónech v platinových prutech čekajících venku na asteroidu.

„Co se stalo *Nomádovi*?" zeptala se Jisbella. „Bylo to něco takového, jak řekl ten člověk, ten Dagenham? Byl rozstřílený útočníkem z Vnějších satelitu?"

„Já nevím. Nemůžu si spomenout, Jiz."

„Vybudí ti pravděpodobně vygumoval paměť. Šok. A šestiměsíční ztroskotanectví ti taky nepomohlo. Nevšiml sis něčeho cenného, co by stálo z *Nomádu* za záchranu?"

„Ne."

„Nezmínil se Dagenham o ničem?"

„Ne," lhal Foyle.

„Tak potom musel mít jiný důvod, že tě zavřeli do Gouffre Martelu. Musí tam být něco jiného, co z *Nomádu* chtějí."

„Jo, Jiz."

„Ale tys byl blázen, že jsi se tak snažil vyhodit do vzduchu *Vorgu*. Jsi jako divoké zvíře snažící se potrestat past, která jej zranila. Ocel nežije. Nemyslí. Nemůžeš trestat *Vorgu*."

„Nevím vo čem mluvíš, děvče. *Vorga* mě vobešla."

„Musíš potrestat mozek, Gully. Mozek, který nastavil past. Zjisti, kdo byl na palubě *Vorgy*. Zjisti, kdo dal *příkaz*, aby tě obešli, aby tě tam nechali. Jeho potrestej."

„Jo. Jak?"

„Nauč se myslet, Gully. Hlava, která vymyslela, jak dostat *Nomáda* do chodu a jak vyrobit bombu by měla dokázat i tohle. Ale už ne bomby; místo toho mozek. Zjistit členy posádky *Vorgy*. Oni ti řeknou, kdo byl na palubě. Vystopuj je. Zjisti, kdo dal příkaz. Potom ho potrestej. Ale to si vyžádá čas, Gully... čas a peníze; víc než máš..."

„Mám celej život.“

Šeptali si dlouhé hodiny Kanálem šepotu, jejich hlasy zněly slabě, ale blízko u ucha, takže se slyšeli zřetelně. V každé cele bylo jen jedno místo - bod, kde mohl být ten druhý slyšen, a to bylo příčinou, že uběhlo tolik času, než ten zázrak objevili. Ale nyní doháněli ztracený čas. A Jisbella Foyla vzdělávala.

„Jestli někdy utečeme ven z Gouffre Martelu, Gully, musí to být společně a já se nesvěřím nevzdělanému partnerovi.“

„Kdo je nevzdělaný?“

„Ty,“ pevně odpověděla Jisbella. „Polovinu času s tebou musím hovořit jazykem ulice.“

„Umím číst a psát.“

„A to je asi všechno co umíš... což znamená, že kromě hrubé síly budeš nepoužitelný.“

„Nekecej blbosti,“ řekl nazlobeně.

„Já nekecám. Jaký smysl má nejsilnější dláto na světě, když nemá ostří? Musíme nabrousit tvůj důvtip. Musíme tě vzdělat, človče, to je všechno...“

Foyle se podrobil. Uznal, že má pravdu. Bude potřebovat trénink nejen pro útěk, ale i pro pátrání týkající se *Vorgy*. Jisbella byla dcerou architekta a dostalo se jí prvotřídního vzdělání. To, překvašené zkušenostmi pěti let v podsvětí, vtloukala Foylovi do hlavy. Příležitostně se vzpíral proti tvrdé práci, a potom se mezi nimi odehrávaly krušné hádky, ale nakonec se omluvil a znovu se podrobil. Někdy byla Jisbella unavená vyučováním, tehdy si jen tak povídali a ve tmě společně sdíleli své sny.

„Myslím, že jsme se do sebe zamilovali, Gully.“

„Taky si to myslím, Jiz.“

„Já jsem stará čarodějnice, Gully. Sto padesát let stará. Jak vypadáš ty?“

„Hrozně.“

„Jak hrozně?“

„Moje tvář.“

„To zní romanticky. Je to nějaká vzrušující jizva, která dělá muže přitažlivým?“

„Ne. Uvidíš, když se setkáme. To je špatně, že, Jiz. Prostě: 'Až se setkáme.' Tečka."

„Hodný kluk."

„Setkáme se někdy, ne, Jiz?"

„Doufám, že brzy, Gully." Jisbellin vzdálený hlas se zostril a ztuhl. „A proto musíme přestat snít o nadějích a začít s prací. Musíme plánovat a připravovat se."

Jisbella získala z podsvětí množství informací o Gouffre Martelu. Ještě nikdo nejauntl ven z nemocničních jeskyň, ale po dlouhá desetiletí o nich podsvětí sbíralo a porovnávalo informace. Podle těchto údajů Jisbella rychle rozeznala, že je to Linie šepotu, která je spojuje. A na základě těchto informací také začala rozhovor o útěku.

„Můžeme to s úspěchem uskutečnit. Nepochybuji o tom ani v nejmenším. Musejí mít v jejich bezpečnostním systému aspoň tucet děr."

„Nikdo je ještě neobjevil."

„Ještě nikdo nepracoval s partnerem. Dáme dohromady naše informace a podaří se to."

Už nikdy se Foyle jen tak neloudal do hygienických zařízení a zpět. Hmatem zkoumal stěny chodeb, zapamatovával si dveře, jejich povrch, počítal, poslouchal, dedukoval a podával zprávy. Zapamatovával si každý jednotlivý krok v hranicích hygienických zařízení a zpravoval o tom Jiz. Otázky, které šeptal ostatním mužům ve sprchách a na umývárně, byly účelné. Společně si Foyle s Jisbellou vytvořili obraz rutinních činností v Gouffre Martelu a jeho bezpečnostního systému.

Jednoho rána při návratu z hygienických zařízení Foyle zastavili, právě když byl před vstupem do své cely.

„Pokračujte, Foyle."

„Tohle je sever-111. Já vím, kde mám odbočit."

„Jděte dál."

„Ale -" Byl přestrasený. „Dáte mě jinam?"

„Máte návštěvu."

Zavedli ho na konec severní chodby. Ta se tam střetala se třemi jinými hlavními chodbami, se kterými vytvářela v nemocnici obrovský kříž. Ve středu kříže byly administrativní kanceláře,

údržbářské dílny, kliniky a výrobní. Foyle vstřčili do místnosti tak tmavé, jako byla jeho cela. Dveře se za ním zavřely. Za okamžik si všiml v temnotě slabounkých třpytivých obrysů. Nebylo to víc, než obraz ducha s rozmazaným tělem a hlavou smrtky. Dva černé disky v obličejích byly oční důlky nebo infračervené brýle.

„Dobré ráno," řekl Dagenham.

„Vy?" zvolal Foyle.

„Já. Mám pět minut. Sdneďte si. Křeslo je za vámi."

Foyle nahmatl křeslo a pomalu si sedl.

„Bavíte se zde?" tázal se Dagenham.

„Co chcete, Dagenhame?"

„To je nějaká změna," řekl suše Dagenham. „Když jsme spolu hovořili posledně, vaše výroky se omezovaly pouze na 'Jděte do pekla'."

„Jděte do pekla, Dagenhame, jestli vám to dělá tak dobře."

„Váš vtip se zlepšil; vaše řeč také. Změnil jste se," řekl Dagenham. „Změnil zatraceně příliš rychle a zatraceně příliš moc. Nelíbí se mi to. Co se vám stalo?"

„Navštěvoval jsem noční školu."

„Měl jste deset měsíců té noční školy."

„Deset měsíců!" jak ozvěna zopakoval překvapený Foyle. „Tak dlouho?"

„Deset měsíců beze světla a bez zvuku. Deset měsíců v osamění. Měl byste být zlomený."

„Ó, já jsem zlomený, to ano."

„Měl byste knourat. Měl jsem pravdu. Vy jste neobyčejný člověk. Touto rychlostí by to trvalo příliš dlouho. Nemůžeme čekat. Udělám vám novou nabídku. Deset procent *Nomádových* prutů. Dva milióny."

„Dva milióny!" vykřikl Foyle. „Proč jste to nenabídl hned?"

„Protože jsem neznal váš kalibr. Je to v pořádku?"

„Téměř. Ještě ne."

„Co ještě?"

„Dostanu se z Gouffre Martelu."

„Přirozeně."

„A ještě někdo jiný."

„To může být zařízeno." Dagenhamův hlas se zostřil. „Ještě něco?"

„Budu mít přístup k Presteignovým záznamům."

„Vyloučeno. Jste šílený? Buďte rozumný."

„Jeho lodním záznamům."

„Na co?"

„Seznam posádky na palubě jedné z jeho lodí."

„O." Dagenhamovi se vrátila bodrost. „To můžu zařídit. Ještě něco?"

„Ne."

„Pak jsme dohodnuti." Dagenham byl potěšen. Duch rozmazaného světla vstal z jeho křesla. „Budeme vás mít venku do šesti hodin. Hned začneme přípravy i pro vašeho přítele. Je to škoda, že jsme promrhali tolik času, ale vás nikdo nerozlouskl, Foyle."

„Proč jste neposlali telepata, aby mě zpracoval?"

„Telepata? Nebud'te směšný, Foyle. Vždyť na všech Vnitřních planetách není ani deset úplných telepatů. Jejich čas je objednaný na deset let dopředu. Nemůžeme žádného přesvědčit, aby přerušil své povinnosti pro lásku nebo pro peníze."

„Omlouvám se, Dagenhame. Myslel jsem, že neovládáte svou práci."

„Téměř jste zranil mé city."

„Ted ovšem vím, že jednoduše lžete."

„Lichotíte mi."

„Můžete si pronajmout telepata. Pro věc v ceně dvaceti miliónů si můžete jednoho pronajmout velice jednoduše."

„Vláda by nikdy -"

„Všichni nepracují pro vládu. Ne. Je v tom něco příliš horkého, než abyste nechali telepata se k tomu přiblížit."

Skvrna světla se vrhla přes místnost a uchopila Foyla. „Kolik toho víš, Foyle? Co skrýváš? Pro koho pracuješ?" Dagenhamovi se třásly ruce. „Kriste! Jaký já byl blázen. Samozřejmě jste neobyčejný. Vy nejste obyčejný vesmírák. Ptám se vás; pro koho pracujete?"

Foyle odstrčil Dagenhamovy ruce. „Pro nikoho," řekl. „Pro nikoho vyjma mě."

„Pro nikoho! Včetně svého přítele v Gouffre Martelu, kterého tak dychtivě chcete zachránit? Bože, téměř jste mě podvedl, Foyle. Povězte kapitánovi Y'ang-Yeovilovi, že mu blahopřeji. Má lepší agenty, než jsem si myslel.“

„Nikdy jsem neslyšel o žádném Y'ang-Yeovilovi.“

„Vy a váš přítel tady shijete. Nebude žádná dohoda. Vy tady zpráchnivíte. Zařídím, aby vás přeložili do nejhorší cely v nemocnici. Potopím vás na dno Gouffre Martelu. Já - stráž, sem! S-“

Foyle pevně sevřel Dagenhamovo hrdlo, stáhl ho dolů na zem a udeřil mu hlavou o dlažbu. Dagenham sebou jednou škulb a pak už ležel tiše. Foyle mu strhl z tváře brýle a nasadil si je. Zrak se mu navrátil v měkké červení a utvořily se světla a stíny.

Byl v malé přijímací místnosti se stolem a dvěma křesly. Foyle vysvlékl Dagenhamovi sako a oblékl si ho. Dagenhamův tuhý loupežnický klobouk ležel na stole. Foyle si jej nasadil na hlavu a lem klobouku si stáhl hluboko do čela.

Na protějších stěnách byly dvojce dveře. Foyle jedny s trhnutím otevřel. Vedly do severní chodby. Zavřel je, přeběhl místnost a zkusil druhé. Ty vedly do bludiště před jaunte - stanovištěm. Bez průvodce, který by jej vedl přes bludiště, byl okamžitě ztracený. Rozběhl se přes zatáčky a odbočky a skončil zpátky v přijímací místnosti. Dagenham se těžce zvedal na kolena.

Foyle se otočil do bludiště. Utíkal. Doběhl k zavřeným dveřím a prudce je otevřel. Za nimi byla velká dílna osvětlená normálním světlem. Dva mechanici, kteří pracovali na strojní lavici, překvapeně vzhledli.

Foyle chňapl po perlíku, skočil na ně jak neandrtálec a oba je srazil k zemi. V dálce za sebou slyšel křičet Dagenhama. Divoce se okolo sebe rozhlédl, polekán zjištěním, že je v pasti, v slepé uličce. Dílna byla postavena do tvaru L. Foyle se vrhl za roh, vletěl do jiného bludiště a byl znovu ztracen. V Gouffre Martelu zaječel signál poplachu. Foyle bušil do stěn labyrintu perlíkem, prorazil tenké umělohmotné přepážky a ocitl se v jižní chodbě - v ženské části nemocnice osvětlené infračerveně.

Dvě ženské strážce přibíhaly chodbou. Foyle zamával perlíkem a srazil je k zemi. Byl blízko začátku chodby. Před ním se prostíral

dlouhý výhled na dveře cel, na každých bylo červeně světélkující číslo. Na stropě chodby zářily červené koule. Foyle si stoupl na špičky a perlíkem udeřil do koule nad sebou. Prorazil objímku a rozdrtil kabel s vodiči. Celá chodba ztemněla... dokonce i pro brýle.

„Pro všechny stejně; teď je všechno ve tmě," Foyle se zhluboka nadechl a vyřítil se do chodby, při běhu ohmatával stěnu a počítal dveře cel. Při rozhovorech s Jisbellou získal dost přesný obraz jižní části. Počítal cestou směrem k Jihu-900. Srazil se s postavou, další stráží. Foyle po ní mávl perlíkem. Zapomněl číslo a zastavil se.

„Jiz!" zařval.

Slyšel její hlas. Setkal se s další stráží, vypořádal se s ní, běžel dál, až našel Jisbellinu celu.

„Gully, pro spasení Boží..." Její hlas byl tlumený.

„Jdi dozadu, děvče. Dozadu." Udeřil třikrát perlíkem na dveře a prorazil je dovnitř. Vpotácel se do cely a v pádu se jí chytil.

„Jiz?" zalapal po dechu. „Promiň... přehnal jsem to. Ale nakonec jsem se sem dostal."

„Gully pro-"

„Jo. Pekelná cesta k setkání, že? Pojd'me. Ven, děvče. Ven!" Vytáhl ji ven z cely. „Nemůžeme se pokusit proniknout přes kanceláře. Neuvidí mě tam rádi. Kudy se jde k tvým hygienickým zařízením?"

„Gully, ty jsi se zbláznil."

„Celá jižní část je ve tmě. Rozmlátil jsem elektrický kabel. Dostali jsme půl šance. Jdi, děvče. Jdi."

Silně jí postrčil a ona ho vedla chodbami k automatizovanému stánku ženských hygienických zařízení. Zatímco mechanická ruka z nich odstraňovala uniformy, namydčila, nasprejovala a dezinfikovala je, Foyle hledal hmatem skleněnou tabuli pozorovacího okna. Našel ji a roztrástil ji úderem perlíku. „Vlez tam, Jiz." Protlačil ji přes okno a následoval ji. Oba byli nazí, kluzcí od mýdla, pořezaní a krvácející. Foyle klouzal a padal ve tmě; hledal dveře, kterými vcházel nemocniční personál.

„Nemůžu najít dveře, Jiz. Dveře z kliniky. Já -"

„Pšššt!"

„Ale -"

„Bud tiše, Gully."

Mýdlová ruka našla jeho ústa a zacpala je. Druhou rukou tak silně sevřela jeho rameno, že mu nehty probodla pokožku. Přes blázinec v jeskyních slyšeli úplně blízko klapot kroku. Stráže slepě pobíhaly v hygienických zařízeních. Infračervená světla ještě nestačili opravit.

„Můžou si všimnout okna," zasyčela Jisbella. „Bud' tiše." Krčili se na podlaze. Kroky divoce putovaly po místnostech zařízení. Potom odezněly.

„Už je čistý vzduch," zašeptala Jisbella. „Ale každou chvíli budou mít hledači světla. Pojd'me, Gully. Ven."

„Ale dveře do kliniky, Jiz. Myslel jsem -"

„Tady nejsou dveře. Používají schody a potom je vytáhnou. Mysleli i na tuto únikovou cestu. Musíme zkusit výtah na prádlo. Bůh ví, jestli se to podaří. Och, Gully, ty blázne! Ty jsi dokonalý blázen!"

Přešplhali se přes pozorovací okno zpět do koupelen. Hledali ve tmě výtahy, kterými byly špinavé uniformy odstraňovány a nové doplňovány. A ve tmě je automatické ruce znovu mydlily, sprejovaly a dezinfikovaly. Nemohli nic najít.

Jeskyněmi náhle zaznělo mňoukání sirény, které přehlušilo všechny ostatní zvuky. Pak nastalo ticho tíživé jako tma.

„Používají G-fón, aby nás vystopovali, Gully."

„Co je to?"

„Geofón. Může zachytit šepot přes půl kilometru tlustou skálu. Proto pustili sirénu, aby bylo ticho."

„Výtah na prádlo? "

„Nemůžeme ho najít."

„Tak pojd'me."

„Kam?"

„Budeme utíkat."

„Kam?"

„Nevím, ale nedám se chytit jako slepejš. Pojd'me. Pohyb ti udělá dobře."

Znovu postrčil Jisbellu před sebou a utíkali; lapali po dechu a klopýtali temnotou, dolů do nejhlubších zákoutí Jižní části. Jisbella dvakrát upadla, když narazila v zatáčkách chodeb na stěny. Foyle

převzal vedení a běžel. Dvacetilibrové kladivo v ruce s násadou nataženou před sebou jako anténu. Pak narazili na uzavřenou stěnu a zjistili, že se dostali na konec chodby. Byli chycení do pasti.

„Co teď?“

„Nevím. Vypadá to, že jsem u konce s nápady. Docela určitě nemůžeme nazpět. Uzemnil jsem Dagenhama v přijímací místnosti. Odporný člověk. Vypadá jak nálepka na láhvi s jedem. Nemáš nějaký nápad, Jiz.“

„Och, Gully... Gully...“ vzlykala Jisbella.

„Počítal jsem s tím, že tě něco napadne. 'Nikdy více bomby,' říkalas. Myslím, že teď jeden nápad mám. Můžu... Počkej chvíli.“ Dotkl se nerovné stěny, o kterou se opírali. Cítil šachovnicové zářezy maltových švů. „Zpráva od G. Foylea. To není přirozená jeskynní chodba. Je vyžděná. Cihly a kámen. Nahmatej.“

Jisbella nahmatala stěnu. „Tak?“

„To znamená, že tahle chodba tady nekončí, ale pokračuje. Oni ji zablokovali. Uхни kousek stranou.“

Odsunul Jisbellu kousek zpátky do chodby, poutíral si ruce od mýdla o podlahu a začal bušit perlíkem do stěny. Pracoval v rovnoměrném rytmu, chrochtal a lapal po dechu. Ocelové kladivo bušilo do stěny s tupými otřesy kamene tlučeného pod vodou.

„Přicházejí.“ řekla Jisbella. „Slyším je.“

Tupé údery vystřídal drobný, tříštivý zvuk. Ozval se šum a pak nepřetržitý zvuk uvolněné padající malty. Foyle zdvojnásobil své úsilí. Náhle se ozval třesk a do tváří se jim opřel závan ledového vzduchu.

„Skrz,“ mumlal Foyle.

Horečnatě zaútočil na kraje díry. Perlík se propadával do stěny. Cihly, kamení a stará malta odletovaly. Foyle se zastavil a zavolal na Jisbellu.

„Zkus.“

Spustil perlík, zvedl ji a držel ji nahoře u otvoru. Křičela bolestí, když se snažila protlačit přes ostré okraje. Foyle ji neustále rval skrz, až dostala ramena a pak i boky do díry. Pustil její nohy a slyšel, jak dopadla na druhé straně.

Foyle se vrhl do otvoru a zmítal se v úsilí dostat se přes vroubkovaný průlom ve stěně. Cítil Jisbelliny ruce, které se snažily zmírnit jeho pád, když najednou přepadl dolu i s haldou uvolněných cihel a malty. Oba byli na druhé straně v ledové temnotě neuznaných jeskyň Gouffre Martelu... v mílích neprobádaných slují a jeskyň.

„S Boží pomocí jsme to zvládli.“ zamumlal Foyle.

„Nevím, jestli odsud vede cesta ven, Gully,“ Jisbella se třásla chladem. „Možná, že je to slepá ulička oddělená od nemocnice.“

„Musí tu být cesta ven.“

„Nevím, jestli se nám podaří ji najít.“

„Musíme ji najít. Pojďme, děvče.“

Klopýtali tmou kupředu. Foyle si strhl teď už neužitečné brýle z očí. Naráželi na římsy, rohy a nízké stropy; padali dolů svahy a příkrými schody. Vyšplhali se přes hřebeny ostré jako břitva na rovnou plochu a nohy jim vyletěly do vzduchu. Oba těžce dopadli na sklovitou podlahu. Foyle ji ohmatl a dotkl se jí jazykem.

„Led,“ zašeptal. „Dobré znamení. Jsme v ledové jeskyni, Jiz. Podzemní ledovec.“

Celí roztrěsení vstali, našlapovali s nohama široce rozkročenýma a propracovávali se přes led, který se v Gouffre Martelu vytvářel tisíceletí.

Vyšplhali se do lesa kamenných kmínků, který' vytvářely stalagmity a stalaktity tyčící se z hrbolaté podlahy a spadající ze stropu. Vibrace každého kroku uvolňovaly obrovité stalaktity a každou chvíli jim kolem hlavy prosvištělo jak jehla ostré kamenné kopí. Na okraji lesíka se Foyle zastavil, sáhl dopředu do tmy a ucukl. Vzal Jisbellu za ruku a vložil jí do ní dlouhý úzký kužel stalagmitu.

„Hůl.“ zachrochtal. „Použij to jako slepec.“

Ulomil další a pokračovali dál. Táпали, hmatali a klopýtali tmou. Nebylo slyšet nic kromě zvuku panického úprku... lapání po dechu, hukot rychle bijících srdcí, klepot kamenných holí, neustálé kapání vody, vzdálený šum podzemní řeky pod Gouffre Martelem.

„Tudy ne, děvče,“ šťouchl ji Foyle do ramene. „Víc doleva.“

„Máš vůbec nějaké ponětí o tom, kam směřujeme, Gully?“

„Dolů, Jiz. Sledujeme každý sklon, který vede dolů.“

„Máš nějaký nápad, myšlenku?“

„Ano. Překvapeníčko, překvápko! Rozum místo bomb."

„Rozum místo -" vykřikla Jisbella s hysterickým smíchem. „Vtrhl jsi do Jižní části s-s perlíkem a t-to je tvůj nápad - r-rozum místo b-b-b -" Žvanila a nekontrolované pokřikovala, než ji Foyle pevně sevřel a zatřásl s ní.

„Drž hubu. Jiz. Jestli nás sledují G-fónem, tak nás můžou slyšet až z Marsu."

„P-promiň, Gully. Lituji..." Nabrala dech. „Proč dolů?"

„Řeka, ta, kterou celou dobu slyšíme. Musí být blízko. Pravděpodobně odtává z toho ledovce tam vzadu."

„Řeka."

„Jediná jistá cesta ven. Někde se musí dostávat na povrch země. Poplaveme."

„Gully, ty jsi se pomátl."

„Co je s tebou? Neumíš plavat?"

„Umím plavat, ale..."

„Tak to musíme zkusit. Jdeme, Jiz. Pojďme."

Hukot řeky sílil, ale je síly opouštěly. Jisbella se nakonec s klopýtnutím zastavila; lapala po dechu. „Gully, musím si oddechnout."

„Je tu příliš zima. Pohybuj se."

„Nemůžu."

„Pohybuj se." Nahmatal její rameno.

„Dej ty ruce ode mne pryč," křičela zuřivě. V okamžiku na něj začala chrlit oheň a síru. Udiveně ji pustil.

„Co se s tebou stalo? Vzchop se, Jiz. Jsem na tobě závislý."

„Jak? Říkala jsem ti, že musíme plánovat... vymyslet, jak uniknout... a teď jsi nás vehnal do tohoto šílenství..."

„Byl jsem k tomu donucený. Dagenham mi chtěl vyměnit celu. Už bychom neměli svoji Linii šepotu. Musel jsem. Jiz... a jsme venku, ne?"

„Venku, kde? Ztracení v Gouffre Martelu. Hledáme jednu prokletou řeku, abychom se mohli utopit. Jsi blázen, Gully, a já jsem idiot, že jsem ti dovolila, abys mě do toho vehnal. Proklínám tě. Proklínám tě. Všechno jsi stáhl na svou imbecilní úroveň, a dotáhl jsi

tam taky mě. Běh. Boj. Úder. To je všechno, co znáš. Bít. Lámat. Vybuchovat. Ničit! Gully-"

Jisbella vykřikla. Ve tmě se ozvalo klepnutí uvolněného kamene, a jak padala dolů, její výkřik slábl, až skončil silným šplouchnutím. Foyle slyšel, jak její tělo padlo do vody. Vrhł se dopředu, zakřičel: „Jiz!" a zavrával na okraji srázu.

Spadł naplocho a s omračujícím nárazem pleskl do vody. Obklopila ho ledová řeka a nevěděl, kde je dole a kde nahoře. Zápasil, duál se. cítil rychlý proud, který ho vrhal proti kluzkým mrazivým skalám, a Pak se s bubláním vynořil na povrch. Kašlal a křičel. Slyšel Jisbellinu odpověď, slabý hlas překrývaný řevem proudu. Plaval s proudem, snažil ji předběhnout.

Křičel, ale její hlas slyšel stále slaběji a slaběji. Řev byl hlasitější a náhle byl smeten syčícím vodopádem dolů. Ponořil se na dno hlubokého výmolu a znovu zápasil o to, aby se dostal na hladinu. Vířící proud ho připlácí na chladné tělo opřené o hladkou skalní stěnu.

„Jiz!"

„Gully! Díky Bohu!"

Chvíli se drželi, zatímco se na ně valila voda.

„Gully..." zakašlala Jisbella. „Prochází to tudy."

„Řeka?"

„Ano."

Zkroutil se za ní, opřel se o stěnu a nahmatal ústí podvodního tunelu. Proud je vtahoval dovnitř.

„Počkej," Foyle se nadechl. Zkoumal nalevo a napravo. Stěny výmolu byly hladké, bez výstupku, za něž by se dalo zachytit.

„Nemůžeme se odsud vyšplhat. Musíme projít tunelem."

„Není tam vzduch, Gully. Ani hladina."

„Tak to nemůže být pořád. Zadržíme dech."

„Může to být delší, než vydržíme."

„Musíme hrát tuhle riskantní hru o štěstí."

„Já nemohu."

„Musíš. Nemáme žádnou jinou cestu. Pořádně se nadechni. Podrž se mne."

Podpírali se vzájemně ve vodě, nabírali vzduch a rozšiřovali si plíce. Foyle pošoupl Jisbellu k podvodnímu tunelu. „Jdi první. Bude hned za tebou... Pomůžu ti, když budeš mít problémy.”

„Problémy?!” Vykřikla Jisbella třesoucím se hlasem. Ponořila se a umožnila proudu, aby ji nasál do ústí tunelu. Foyle ji následoval. Prudké vody je unášely dolů, dolů, dolů, smýkající jimi ze strany na stranu v tunelu, který byl hladký jako sklo. Foyle plaval těsně za Jisbellou. tak těsně, že cítil, jak ho její nohy tlučou do hlavy a do ramen.

Tak dlouho letěli tunelem, až se jim začaly nadýmat plíce a slepé oči jim vylézaly z jamek. Pak bylo opět slyšet hřmot a byli na povrchu a mohli opět dýchat. Sklovitě hladké stěny tunelu vystřídaly rozeklané skály. Foyle chytil Jisbellinu nohu a zachytil se za skalní výčnělek na břehu řeky.

„Musíme se tady vyšplhat nahoru,” zakřičel. „Musíme se vyšplhat nahoru. Slyšíš to hřmění vepředu? Katarakty. Rychlé. Roztrhají nás na kusy. Ven, Jiz.”

Byla příliš slabá na to, aby se vyšplhala ven z vody. Vyzvedl její tělo vzhůru na skály a následoval ji. Leželi na kamenech, okapávala z nich voda a byli příliš vyčerpaní, než aby mluvili. Nakonec se Foyle unaveně postavil na nohy.

„Musíme pokračovat,” řekl. „Následovat řeku. Připravena?”

Nemohla odpovědět, nemohla protestovat. Zvedl ji na nohy a šli. Dál klopýtali tmou a snažili se držet břehu řeky. Balvany, které překonávali, byly gigantické, čněly jak megalitické hrobky, nahromaděné, přeházené, roztroušené a vytvářely obrovské bludiště. Vrávorali a točili se v něm. až řeku ztratili. Už nemohli nikam dojít.

„Ztracení...” zachraptěl rozladěně Foyle. „Zase jsme ztracení, ale teď už doopravdy. Co budeme dělat?”

Jisbella začala plakat. Zvuky, které vydávala, byly plné bezmoci, ale i zuřivosti. Foyle se sklonil k zemi, sedl si a stál jí k sobě.

„Možná, že máš pravdu, děvče,” řekl vyčerpaně. „Možná, že jsem prokletej blázen. Dostal jsem nás do téhle bryndy, odkud se nedá jauntnout a teď je s námi amen.”

Neodpověděla.

„To je tak akorát dost, aby si s tím mozkovna už neporadila. Do pekla se vzděláním, cos mi dala." Chvilí váhal. „Myslíš, že bychom se měli snažit dostat zpět do nemocnice?"

„To se nám nikdy nepodaří."

„Asi ne. Jenom jsem trénoval mozkovnu. Mohli bychom dělat rámus. Takovej hluk, aby nás mohli vystopovat G-fónem?"

„Nikdy nás neuslyší... nenajdou nás včas."

„Můžeme způsobit dostatečný hluk. Můžeš mě trochu namlátit. To bude potěšení pro nás oba."

„Drž hubu."

„Zpackané! To je ale pech!" Prohnul se dozadu a hlava se mu zachytila na chumáči měkké trávy. „Na palubě *Nomádu* jsem měl aspoň šanci. Byla tam potrava a viděl jsem, kam se pokouším dostat. Mohl jsem -" Zarazil se a posadil se vzpřímeně jako svíčka. „Jiz!"

„Nekecej tolik."

Ohmatal zemi pod sebou a vytrhl chumáč trávy s kořeny obalenými hlínou. Strčil jí to do tváře.

„Očuchej to," zasmál se. „Ochutnej to. Je to tráva, Jiz. Země a tráva. Jsme z Gouffre Martelu venku."

„Cože?"

„Venku je noc. Černá jak smůla. Zataženo. Vyšli jsme ven z jeskyně, a vůbec jsme o tom nevěděli. Jsme venku, Jiz! Dokázali jsme to!"

Vyskočili. Rozhlíželi se, čichali a naslouchali kolem. Noc byla neproniknutelná, ale slyšeli měkké vzdechy nočního větříku, a sladká vůně rostoucí zeleně pronikala k jejich nosům. Daleko v dálce štěkal pes.

„Bože můj, Gully," zašeptala nevěřicně Jisbella. „Máš pravdu. Jsme venku! Všechno, co nám ještě zbývá udělat, je počkat na úsvit."

Zasmála se. Vrhla se mu kolem krku a políbila ho a on jí objetí vrátil. Vzrušeně spolu brebentili. Klesli na měkkou travu, vyčerpaní, ale neschopní odpočívat, dychtíví, netrpěliví, celý život před sebou.

„Ahoj, Gully, drahý Gully. Ahoj, Gully, po tom všem na svobodě."

„Ahoj, Jiz."

„Říkala jsem ti, že se jednoho dne setkáme... jednoho dne - brzo. Říkala jsem to, drahý. A nyní nastal ten den."

„Noc."

„Noc, tak je to. Ale už nikdy víc šeptání přes Linii šepotu. Nikdy víc. Noc je naše, drahý Gully."

Náhle si uvědomili, že jsou nazí, že leží blízko vedle sebe, již neoddělení. Jisbella zmlkla, ale nehýbala se. Přivinul si ji téměř rozhněvaně a objal ji s touhou, která byla aspoň tak veliká jako její.

Když přišlo ráno, viděl, že je rozkošná; vysoká a štíhlá s kouřově červenými vlasy a ušlechtilými rysy tváře.

Ale když přišlo ráno, i ona spatřila jeho tvář.

6

Harley Baker, doktor, měl všeobecnou praxi s malou klientelou ve Washington-Oregone. Byla legální a sotva stačila na zaplacení motorové nafty, kterou spotřeboval každý víkend na závodech vinařských traktorů, které se odehrávaly na pláních Sahary. Jeho skutečné příjmy pocházely z továrny zrůd v Trentonu, do které Baker jauntl každé pondělí, středu a pátek v noci. Zde, za enormní peníze a bez zbytečných otázek, Baker vytvářel zrůdy pro obchod se zábavou a obměňoval kůži, svaly a kosti pro potřeby podsvětí.

Baker seděl na chladné verandě svého velkého obytného domu, vypadal jak mužská porodní bába, a poslouchal Jiz McQueen, která končila s vyprávěním příběhu svého útěku.

„Když už jsme byli v otevřené krajině u Gouffre Martelu, bylo to jednoduché. Našli jsme loveckou chatu, vloupali se tam a získali nějaké šaty. Byly tam i pušky... staré, roztomilé ocelové věcičky k zabíjení výbušninami. Vzali jsme je a prodali domorodcům. Pak jsme se dovezli k nejbližšímu jaunte - stanovišti, které jsme si pamatovali.“

„Kterému?“

„Biarritz.“

„Cestovali jste v noci, že?“

„Přirozeně.“

„Dělali jste něco s Foylovou tváří?“

„Zkoušeli jsme líčení, ale nebylo účinné. To zatracené tetování prosvítalo skrz. Pak jsem koupila tmavou kožní masku a nasprejovala mu celý obličej.“

„Bylo to účinné?“

„Ne,“ řekla podrážděně Jiz. „To je třeba udržet obličej v klidu, nebo jinak se maska poláme a sloupe. Foyle se neumí kontrolovat. Nikdy to nedokáže. Bylo to peklo.“

„Kde je teď?“

„Sam Quatt ho má na starosti."

„Myslel jsem, že Sam s tím už přestal."

„To ano," řekla Jisbella zlostně. „Ale dluží mi laskavost. Dbá o Foyla. Jauntováním krouží dokola, aby si udrželi náskok před policií."

„Zajímavé," zamumlal si Baker. „Ještě nikdy v životě jsem neviděl tetování. Myslel jsem, že je to mrtvé umění. Chtěl bych to přidat ke své sbírce. Víš, Jiz, že sbírám kuriozity?"

„Všichni znají tu tvoji zoo v Trentonu, Bakere. Je příšerná."

„Předešlý měsíc jsem vytáhl nefalšovaný dvouvaječný měchýř," nadšeně začal Baker.

„Nechci o tom vůbec nic slyšet," rázně odsekla Jiz. „A nechci, aby se Foyle dostal do tvé zoo. Můžeš dostat ten svinčík z jeho tváře dolů. Vyčistit to? On říkal, že ve Všeobecné nemocnici to nechali být."

„Oni nemají moje zkušenosti, drahá. Hmm. Zdá se mi, že jsem jednou něco četl... někde... No, kde jsem to -? Počkej chvíli." Baker se postavil a zmizel s jemným „plop". Jisbella zuřivě přecházela po verandě, než se znovu po dvaceti minutách objevil s rozsalátovanou knihou v ruce a vítězným výrazem v tváři.

„Mám to," řekl Baker. „Viděl jsem ji v Caltechových hromadách před třemi léty. Můžeš obdivovat moji paměť."

„Do pekla s tvou pamětí. Co s jeho obličejem?"

„Dá se to zvládnout." Baker převracel křehké stránky a meditoval. „Ano, můžeme to udělat. Kyselina indigotin disulfonová. Mohl bych syntetizovat tu kyselinu, ale..." Baker zavřel knihu a důrazně přikývl. „Můžu to udělat. Jenom se mi zdá, že je škoda zkazit takovou tvář, jestli je tak jedinečná, jak ji popisuješ."

„Přestaň už s tím svým koníčkem," podrážděně na něj vyjela Jisbella. „Jsme horký, rozumíš? První, kteří kdy utekli z Gouffre Martelu. Chlupatí si neoddechnou, dokud nás nedostanou zpátky. Je to pro ně něco extra speciál."

„Ale-"

„Jak dlouho myslíš, že můžeme zůstat venku, když tu Foyle pobíhá s tetovanou tváří? "

„Proč jsi pořád taková našťvaná?"

„Já nejsem našťvaná. Já jen vysvětluji."

„Byl by v zoo šťastný," řekl Baker přesvědčivě. „A byl by tam schovaný. Dal bych ho vedle kyklopského děvčete -"

„Zoo nepřichází v úvahu. To je definitivní."

„V pořádku, drahá. Ale proč si děláš takové starosti, aby Foyla znovu nechytily? On přece s tebou nemá nic společného."

„Proč se staráš o moje starosti? Já jsem to požádala o práci. A za tu práci zaplatím."

„Bude to nákladné, drahá, a já jsem do tebe zamilovaný. Snažím se ušetřit ti peníze."

„Ne, to se nesnaž."

„Tak jsem zvědavý."

„Pak, řekněme, jsem mu vděčná. Pomohl mi; teď pomáhám já jemu."

Baker se cynicky zasmál. „Pak mu pomozme tak, že mu dáme úplně novou tvář."

„Ne."

„Myslel jsem si to. Ty chceš jeho tvář vyčistit, protože tě jeho tvář zajímá."

„Do pekla s tebou, Bakere, uděláš tu práci nebo ne?"

„Bude to stát pět tisíc."

„Sniž to."

„Tisícovka na syntézu kyseliny. Tři tisíce na chirurgii. A tisícovka pro..."

„Tvůj zájem?"

„Ne, drahá." Znovu se zasmál. „Tisícovka na anestetika."

„Proč anestézii?"

Baker znovu otevřel starobylou knihu. „Vypadá to jako bolestivá operace. Víš, jak se tetuje? Vezme se jehla, ponoří se do barvy a vbodne se do kůže. Abych tu barvu vybílil, musím přejít celou jeho tvář, pór za pórem a vtlouct mu tam indigotin disulfonik. To bude bolet."

Jisbelliny oči zajiskřily. „Můžeš to udělat bez narkózy?"

„Já můžu, drahá, ale Foyle -"

„Do pekla s Foylem. Zaplatím čtyři tisíce. Bez narkózy, Bakere. Nech Foyla trpět."

„Jiz! Ty si neumíš představit, v čem ho to necháváš.“
„Já vím. Nech ho trpět.“ Zasmála se tak zuřivě, až Bakera vyděsila. „Ať trpí za svou tvář.“

*

Bakerova Monstr-továrna zabírala pět podlaží budovy za raketovými silami Trentonu, což byla dříve továrna A.C.W, na vozidla podzemní dráhy, než jauntování ukončilo potřebu městských podzemek.

Ze zadních oken byl výhled na kruhové otvory jam vysílajících vzhůru své antigravitační paprsky a Bakerovi pacienti se mohli bavit pozorováním vesmírných lodí, vznášejících se tiše vzhůru a klesajících dolů, se zářícími vstupními otvory, blikajícími poznávacími signály a s Eliášovými ohničky vlnícími se na trupech, když atmosféra odváděla elektrostatický náboj vytvořený ve vesmíru.

Ve sklepech továrny byla Bakerova zoo anatomických zajímavostí, koupených a najatých přirozených zrůd a monster. Baker, tak jako ostatní z jeho kruhů, se horlivě věnoval těmto nešťastným stvořením a trávil s nimi dlouhé hodiny, vstřebával pohled na jejich úchytky způsobem, jakým se jiní lidé sytili krásou umění. Střední poschodí budovy byla obsazena ložnicemi pro pacienty po operacích, laboratořemi, skladišti a kuchyněmi. Na horním poschodí byly umístěny operační sály.

V jednom z nich, malé místnosti obvykle používané pro pokusy se sítnicí, pracoval Baker na Foylově tváři. Pod nepříjemnou baterií lamp, sehnutý nad operační stůl, pracoval puntičkářsky s malým ocelovým kladívkem a platinovou jehlou. Baker sledoval vzorek starého tetování na Foylově tváři, hledal každou jizvu v pokožce a vpíchoval do ní jehlu. Foyle měl hlavu sevřenou ve svěrcce, ale jeho tělo bylo volné. Při každém úderu kladívka se mu napjaly svaly, ale tělem nikdy ani nepohnul. Rukama svíral boky operačního stolu.

„Kontrolovat," procedil skrz zuby. „Jiz, ty jsi chtěla, abych se naučil kontrolovat. Právě se cvičím." Zkroutil se.

„Nehýbej se," přikázal Baker.

„To jen hraju pro zábavu."

„Držíš se dobře, synku," řekl útrpně přihlížející Sam Quatt. Pohlédl stranou na Jisbellinu zlostnou tvář. „Co říkáš, Jiz?"

„Učí se."

Baker pokračoval v zapichování a zatloukání jehly.

„Poslyš, Same," sotva slyšitelně zamumlal Foyle. „Jiz mi říkala, že máš soukromou loď. Špinavé peníze, co?"

„Jo, špinavé peníze. Mám malou čtyřmístnou loď. Dvojitě trysky. Druh, kterému říkají Saturnový víkend'ák."

„Proč Saturnový víkend'ák?"

„Protože víkend na Saturnu trvá devadesát dní. Unese potraviny a palivo na tři měsíce."

„Akorát pro mě," zašeptal Foyle. Zkroutil se, ale hned se začal kontrolovat. „Same, chci si pronajmout tvou loď."

„Na co?"

„Něco horkýho."

„Legální?"

„Ne."

„Pak to není nic pro mne, synku. Já už nervy ztratil. Jauntování s tebou dokolečka krok před chlupatýma mi to jasně ukázalo. Já už toho nechal. Všechno, co chci, je klid."

„Zaplatím padesát tisíc. Nechceš padesát tisíc? Můžeš trávit neděle přepočítáváním."

Jehla se neúnavně zapichovala. Foylovo tělo sebou při každém vpichu trhlo.

„Já už mám padesát tisíc. Mám desetkrát tolik v hotovosti ve Vídeňské bance." Quatt sáhl do kapsy a vytáhl svazek třpytivých radioaktivních klíčů. „Tady je klíč od banky. Tohle je klíč od mého sídla v Joburgu. Dvacet místností, dvacet akrů. A tenhle klíč je od víkend'áku, který je v Montauku. Vůbec jsi mě nesvedl, synku. Já toho nechal včas. Ted si jauntu do Joburgu a budu žít šťastně celý zbytek svého života."

„Půjč mi víkend'ák. Ty můžeš sedět v bezpečí v Joburgu a sbírat smetanu."

„Sbírat - a kdy?"

„Až se vrátím."

„Ty chceš mou loď na čestné slovo a slibuješ, že zaplatíš až potom?"

„Já to zaručuji."

Quatt si odfrkl. „Jaké záruky?"

„Je to práce na záchraně nákladu v pásmu asteroidů. Z lodi jménem *Nomád*."

„Co je na *Nomádovi*? Co umožní, aby se záchranná akce vyplatila?"

„Já nevím."

„Lžeš."

„Já nevím," tvrdohlavě opakoval Foyle. „Ale musí tam být něco cenného. Zeptej se Jiz."

„Poslyš," řekl Quatt, „něco tě naučím. Jednáme fér, víš? Nesekáme ani neskalpujeme. Nevyklučujeme. Já vím, co ti běhá v hlavě. Máš něco pořádně šťavnatého, ale nechceš k tomu pustit nikoho jiného. To je důvod, proč jsi začal s laskavostí..."

Foyle se kroutil pod jehlou, ale pořád v zajetí své posedlosti byl nucen opakovat: „Já nevím, Same. Zeptej se Jiz."

„Jestli máš slušnou práci, udělej slušnou nabídku," nazlobeně řekl Quatt. „Neplaz se dokola jak zatracenéj tetovanéj tygr, který vymýšlí jak chňapnout. My jsme jediní přátelé, které máš. Nesnaž se sekat a skalpovat -"

Quatt byl přerušen výkřikem, který unikl z Foylových rtů.

„Nehýbej se," roztržitým hlasem řekl Baker. „Když trháš hlavou, nemůžu dobře nastavit jehlu." Pohlédl tvrdě a dlouze na Jisbellu.

Její rty se chvěly. Náhle otevřela kabelku a vytáhla dvě pětisetkreditové bankovky. Položila je vedle karafy s kyselinou.

„Počkáme venku," řekla.

V hale omdlela. Quatt ji odtáhl ke křeslu a našel sestřičku, která ji přivedla k sobě čpavkem. Jiz začala tak prudce vzlykat, že Quatta úplně vystrašila. Poslal sestřičku pryč a tak dlouho utěšoval Jiz, než přestala vzlykat.

„Co se tady k čertu děje?" dožadoval se. „Co měly znamenat ty peníze? "

„To byly krvavé peníze."

„Na co?"

„Nechci o tom mluvit."

„Jsi v pořádku?"

„Ne."

„Můžu něco udělat?"

„Ne."

Nastala dlouhá odmlka. Pak se Jisbella slabým hlasem zeptala:

„Půjdeš s Gullym do toho?"

„Já? Ne. Vypadá to, že šance je jedna k tisíci."

„Na *Nomádovi* musí být něco velice cenného. Jinak by Dagenham Gullyho nehonil."

„Ani tak mě to nezajímá. A co ty?"

„Já? Mě to taky nezajímá. Nechci žádnou další hru s Gully Foylem."

Po delší přestávce se Quatt zeptal: „Můžu už jít domů?"

„Měl jsi zlé časy, že, Same?"

„Myslel jsem tisíckrát, že jsem při opatrování toho tygra umřel, pořád dokola, pořád v pohybu."

„Je mi to líto, Same."

„Přišlo to na mě potom, co jsem tě opustil, když tě policajti v Memfisu chytili."

„Vyvléknout se z toho bylo vlastně přirozené, Same."

„Vždycky děláme to, co je přirozené, jen někdy to nejde."

„Já vím, Same, já vím."

„A pak trávíš zbytek života a snažíš se s tím vyrovnat. Myslím, že jsem šťastný, Jiz. Dnes v noci jsem to překonal. Můžu teda jít domů?"

„Zpátky do Joburgu a k Mastnému životu?"

„Uh-huh."

„Neopouštěj mě, Same. Stydím se před sebou."

„Za co?"

„Za krutost k hloupému zvířeti."

„Co tohle mělo znamenat?"

„To nic. Necháme to být. Pověz mi něco o šťastném životě. Co je na něm tak šťastného?"

„No jo," přemítavě řekl Quatt. „To je když máš jako dítě všechno, co chceš. Když můžeš mít v padesátce všechno to, co chceš mít v

patnácti, jsi šťastná. Já když měl patnáct..." A Quatt pokračoval a pokračoval v barvitém líčení ambicí, plánu a zklamání svého dětství, které si nyní uspokojoval, do chvíle, než vyšel Baker z operačního sálu.

„Hotovo?" dychtivě se ptala Jisbella.

„Hotovo. Když jsem ho dal pod narkózu, mohl jsem pracovat rychleji. Nyní mu ovazují tvář. Bude venku za pár minut."

„Slabý?"

„Přirozeně."

„Jak dlouho musí být ovázaný?"

„Šest nebo sedm dní."

„Bude mít čistou tvář?"

„Myslel jsem, že tě jeho tvář nezajímá, drahá. Měla by být čistá. Myslím, že jsem nevynechal ani jeden pórek s barvou. Můžeš obdivovat moji zručnost, Jisbello... a taky moji moudrost. Zúčastním se na Foylově záchranné akci."

„Cože? " smál se Quatt. „Ty se zúčastníš té hry jedna k tisíci, Bakere? Myslel jsem, že jsi chytřejší."

„Já jsem. On se pod narkotikem rozpovídal. V trezoru na palubě *Nomádu* je dvacet miliónů v platinových prutech."

„Dvacet miliónů!" Samovi Quattovi zbrunátněla tvář a otočil se k Jisbelle. Ale ta byla ještě rozzuřenější.

„Nekoukej na mě, Same. Já to nevěděla. Taky mě držel mimo. Přísahal, že nikdy nevěděl, proč ho Dagenham uhání."

„To Dagenham mu to pověděl," řekl Baker. „To mu taky vyklouzlo."

„Já ho zabiju," soptila Jisbella. „Roztrhám ho vlastníma rukama na kusy, a uvnitř jeho zbytků nenajdete nic než černej hnis. Bude z něho kuriozita pro tvoji zoo, Bakere; při Bohu si přeju, abych ho byla bývala nechala tobě!"

Dveře operačního sálu se otevřely a dva zřízenci vyjeli ven s vozíkem, na kterém se nepatrně chvěl ležící Foyle. Celá jeho hlava byla jedna bíle ovázaná koule.

„Je při vědomí? " zeptal se Quatt Bakera.

„Nech mě. Já si to s ním vyřídím," vybuchla Jisbella. „Já chci mluvit s tím čubčím synem - Foyle!"

Foyle se přes masku z obvazů slabě ozval. Když Jisbella zuřivě nabírala dech, jedna stěna nemocnice zmizela a ozval se hromový úder, který je všechny srazil na kolena. Celá budova se otřásala opakovanými explozemi, a dírami ve stěnách začali dovnitř z vedlejší ulice jauntovat uniformovaní muži, jak vrány vrhající se na mrtvolu na bojišti.

„Nájezd!" vykřikl Baker. „Nájezd!"

„Ježíši Kriste!" otřásl se Quatt.

Uniformovaní muži se rojili po celé budově a vykřikovali: „Foyle! Foyle! Foyle!" Baker zmizel s tichým „plop". Zřízenci jauntli také. Klidně opustili vozík, na kterém Foyle ochable mával rukama a nohama a slabě se ozýval.

„To je obrovský nájezd!" Quatt zatřásl Jisbellou. „Utíkej, děvče! Běž!"

„Nemůžeme tady nechat Foyla!" křičela Jisbella.

„Prober se, děvče! Utíkej!"

„Nemůžeme od něho utéct."

Jisbella uchopila držadlo vozíku a běžela s ním dolů chodbou. Quatt dupotal vedle ní. Řev v nemocnici mohutněl: „Foyle! Foyle! Foyle!"

„Nech ho, pro spásu Boží!" naléhal Quatt. „Nech jim ho, ať si ho vezmou."

„Ne."

„To je lobo pro nás, děvče, jestli nás dostanou. Lobotomie, Jiz!"

„Nemůžeme od něho utéct."

Sklouzli okolo rohu a vrazili do vřeštícího chumlu pacientů po operaci; ptačích mužů třepetajících křídly, mořských panen plazících se po zemi jak tuleni, hermafroditů, obrů, trpaslíků, dvouhlavých dvojčat, kentaurů a vypelichané sfingy. Všichni vystrašeně chňapali po Jisbelle a Quattovi.

„Sundej ho z vozíku," zvolala Jisbella. Quatt stáhl Foyla z vozíku. Foyle se postavil na nohy a začal se kácet. Jisbella ho uchopila za rameno a společně se Samem ho mezi sebou vlekli dveřmi do sálu plného Bakerových časových zrůd; subjektů se zrychleným časovým smyslem, míhajících se sálem lehkou rychlostí kolibříka a vydávajících pronikavé skřeky podobné netopýřím.

„Jauntni ho ven, Same.“

„Po tom všem, jak nás chtěl vynechat a oblbnout?“

„Nemůžeme ho tady nechat, Same. Už bys to měl konečně vědět.“

Jauntni ho ven. Caisterovo stanoviště!“

Jisbella pomohla Quattovi chytit Foyla pod pažemi. Zdálo se, že časové zrůdy vyplnily celý sál skřehotavými pruhy. Dveře do sálu se rozletěly. Tucet střel z pneumatických pušek svištělo sálem a zastavovalo časové pacienty v jejich vířivém pohybu. Quatta to mrštilo zpět a upustil Foyla. Na spánku se mu objevila černá a modrá podlitina.

„Běž krucinál pryč!“ zařval Quatt. „Já sem vyřízenej.“

„Same!“

„Já sem vyřízenej. Nemůžu jauntnout. Běž, děvče!“

Snaže se setřást otřes, který mu bránil v jauntování, Quatt se vzpřímil a vrhl se kupředu, kde se setkal s uniformovanými muži, kteří proudili do sálu. Jisbella uchopila Foyla za rameno a táhla ho zadem ven, přes umývárnu, kliniku, skladiště zásob a dolů po starobylých schodech, které se ohýbaly a vyvrhovaly mračna prachu, jako by byly prožrané termity.

Dorazili do potravinového sklepa. Bakerovo zoo se vysvobodilo ze svých cel a právě provádělo chaotický nájezd na sklep jako včelstvo přecpávající se medem v napadeném úlu. Kyklopské děvče si oběma rukama cpalo do úst máslo vytlačené z tuby. Její jediné oko nad nosním můstkem na ně tupě zíralo.

Jisbella táhla Foyla přes potravinový sklep, našla dřevěné dveře se zástrčkou a kopnutím je otevřela, Klopýtali dolů dalšími rozpadávajícími se schody a nakonec se ocitli v místnosti, která kdysi byla uhelným sklepem. Zmatek a řev nahoře zněl dutěji a hlouběji. Skluzavkový průvlak na jedné straně sklepa byl uzavřen ocelovými dveřmi zajištěnými svorkou. Jisbella položila Foylovy ruce na svorku. Společně otevřeli dveře a vyšplhali se ven ze sklepa přes skluzavku na uhlí.

Byli venku z Továrny zrůd, namačkaní u zadní stěny budovy. Před nimi byly jámy Trentonského raketodromu. Jak lapali po dechu, Jisbella viděla nákladní raketu, klesající dolů podél antigrav paprsku

do čekajícího sila. Její otvory zářily a poznávací signály blikaly jak ponurá neónová reklama a osvětlovaly zadní stěnu nemocnice.

Ze střechy nemocnice skočila postava, Byl to Sam Quatt, který se pokusil o zoufalý únik. Plaval v prostoru a snažil se mávaje rukama a nohama dosáhnout vzlínající antigrav paprsek nejbližší jámy, který ho mohl zachytit v půli letu a zmírnit jeho pád. Zacílení bylo perfektní. Dvacet pět metrů nad zemí se dostal přibližně do oblasti působnosti paprsku. Ten však nebyl zapnutý. Quatt dopadl a roztránil se o okraj jámy.

Jisbella zavzlykala. Stále automaticky svírala Foylovu paži a běžela přes rýhovanou betonovou plochu k tělu Sama Quatta. Tam pustila Foyle a něžně se dotkla Samovy hlavy. Prsty měla hned od krve. Foyle si roztáhl obvazy a udělal si dírky pro oči. Poslouchal Jisbellin pláč a výstřely zezadu z Bakerovy továrny a něco si mumlal do obvazu. Jeho ruce neohrabaně tápaly po Quattově těle, pak se narovnal a snažil se zvednout Jisbellu.

„Musíme utýct," zakrákal. „Musíme utýct. Viděli nás."

Jisbella se ani nepohnula. Foyle posbíral všechny síly a zvedl ji.

„Time Square," zachroptěl. „Jauntni, Jiz! Time Square. Jauntni!"

Za nimi se objevily uniformované postavy. Foyle potřásl Jisbellinou paží a jauntl na Time Square, kde hromada jauntujících na rozlehlém stanovišti zírala v němém úžasu na obrovitého muže s bílou koulí z obvazů místo hlavy. Stanoviště mělo velikost fotbalového hřiště. Foyle se přes obvazy rozhlížel. Nikde neviděl ani známku po Jisbelle, ale mohla být kdekoli. Zvedl hlas k ohlušujícímu výkřiku.

„Montauk, Jiz! Montauk! Bláznivé stanoviště!"

Foyle jauntl s posledním vypětím energie a s modlitbou. Ledový severozápadní vítr vanul z Černého ostrova a hnal ostré krystalky sněhu přes stanoviště, které bylo na místě středověkých ruin známých jako Rybářovo bláznovství. Na stanovišti byla ještě jedna postava. Foyle k ní klopýtal proti sněhu a větru. Byla to Jisbella. Vypadala ztraceně a zmrzle.

„Díky Bohu," mumlal si Foyle. „Díky Bohu. Kde má Sam svého víkendáka? "

„Sam je mrtvý."

„Kde má toho Saturnového víkend'áka?"
„On už skončil. Už se víckrát nevyděsí."
„Kde je ta loď, Jiz?"
„Na ploše, dole u majáku."
„Pojďme."
„Kam?"
„K Samově lodi." Foyle strčil svou velkou ruku Jisbelle před oči; na dlani mu ležel svazek zářících klíčů. „Vzal jsem jeho klíče. Pojďme."
„On ti je dal?"
„Vzal jsem je z jeho šatů."
„Mrchožrout!" Začala se smát. „Lhář... Kurevník... Tygr... Mrchožrout. Chodící rakovina... Gully Foyle."
Nícméně ho následovala sněžnou bouří k montaukskému majáku.

*

Třem artistům s napudrovanými parukami, čtyřem vlnícím se ženám nesoucím pythony, dětem se zlatými lokny a cynickými ústy, profesionálnímu duelantovi ve středověkém brnění a muži s dutou skleněnou nohou, ve které plavala skleněná rybka, řekl Saul Dagenham: „V pořádku, operace skončila. Odvolejte zbytek lidí a řekněte jim, ať se hlásí zpět v hlavním kurýrském stanu."

Zábavní park jauntl a zmizel. Regis Sheffield si promnul oči a zeptal se: „Co měla tahle pomatenost znamenat, Dagenhame?"

„Narušuje tvoje právní myšlení, co? To byla část našeho představení z operace Z.F.Z.K. Zábava, fantazie, zmatek a katastrofa." Dagenham se otočil k Presteignovi a usmál se svým úsměvem umrlčí hlavy: „Vrátím vám vaše peníze, Presteigne, jestli chcete."

„Končíte?"

„Ne, mě to baví. Budu dělat zadarmo. Ještě nikdy předtím jsem neměl co do činění s člověkem Foylova formátu. Je jedinečný."

„Jak?" dožadoval se Sheffield vysvětlení.

„Naaranžoval jsem útěk z Gouffre Martelu. On utekl, to ano, ale ne připraveným způsobem. Snažil jsem se zmatkem a katastrofou,

aby ho policie nechytla. Vyhnul se policii, ale ne podle mého plánu... podle svého. Snažil jsem se, aby ho nechytla Ústřední Rozvědka pomocí zábavy a fantazie. Stalo se... ale zase po jeho. Snažil jsem se ho navést na loď, aby se pokusil dostat k *Nomádovi*. Vyhnul se tomu. ale má svou loď. Už je na cestě."

„Budete ho následovat?"

„Přirozeně." Dagenham se zamyslel. „Ale co dělal v Bakerově továrně?"

„Plastická chirurgie?" navrhl Sheffield. „Nová tvář?"

„Nemožné. Baker je dobrý, ale tak rychle nemohl plastiku udělat. Byla to menší chirurgie. Foyle stál na vlastních nohou a měl ovázanou hlavu."

„Tetování," řekl Presteign.

Dagenham přikývl a usmál se levým koutkem rtů. „To je to, co mě trápí. Uvědomujete si, pánové, že když Baker odstranil tetování, už nikdy Foyla nepoznáme?"

„Drahý Dagenhame, jeho tvář není změněná."

„Nikdy jsme jeho tvář neviděli... jenom masku."

„Já jsem toho muže vůbec neviděl," řekl Sheffield. „Co je to za masku?"

„Vypadá jako tygr. Měl jsem s Foylem dvě dlouhá setkání. Měl bych znát jeho obličej nazpaměť, ale neznám. Vše, co si pamatuji, je tetování."

„Směšné," řekl bez obalu Sheffield.

„Ne, musel bys Foyla vidět, abys tomu uvěřil. Jakkoli na tom nezáleží. Dovede nás k *Nomádovi*. Povede nás k vašim prutům a Pyré, Presteigne. Téměř lituji, že ta honička bude končit. Jak jsem řekl, velice mě to bavilo. On je skutečně jedinečný."

Saturnovy víkend'ák byl konstruovaný jako jachta pro radost; postačoval čtyřem osobám, byl dostatečně prostorný dvěma osobám, ale *nebyl* dostatečně prostorný pro Foyla a Jiz McQueen. Foyle spal v hlavní kabině; Jiz se zdržovala v soukromé kabině.

Sedmého dne Jisbella promluvila na Foyla podruhé: „Dej si ty obvazy dolů, ty mrchožroute.“

Foyle opustil lodní kuchyň, kde právě zamračeně ohříval kávu a odkopl se dozadu do koupelny. Vplaval dovnitř po Jisbelle a zaklínil se do alkovny před zrcadlem. Jisbella se zachytila za umývadlo, otevřela ampulku s éterem a začala namáčet a odmotávat obvazy tvrdýma nenávistnýma rukama. Vrstvy obvazu se pomalu sloupávaly. Foyle trpěl v agónií obav.

„Myslíš, že to Baker zvládnul?“ zeptal se.

Žádná odpověď.

„Mohl něco vynechat?“

Odmotávání pokračovalo.

„Přestalo to bolet přede dvěma dny.“

Bez odpovědi.

„Pro smilování Boží, Jiz! Ještě pořád je mezi námi válka?“

Jisbelliny ruce se zastavily. Podívala se nenávistně na Foylovu ovázanou hlavu. „Co myslíš?“

„Já se ptám.“

„Odpověď je ano.“

„Proč?“

„To nikdy nepochopíš.“

„Tak mi to vysvětli.“

„Drž hubu.“

„Když válčíme, proč jsi šla se mnou?“

„Abych dostala to, co patří Samovi a mě.“

„Peníze?“

„Drž hubu.“

„Nemusela jsi. Mohla jsi mi věřit.“

„Věřit tobě? Tobě? “ Jisbella se neradostně usmála a nanovo začala vybalovat jeho obličej. Foyle jí odstrčil ruce.

„Udělám si to sám.“

Dala mu na zabandážovanou tvář políček. „Budeš dělat to, co ti řeknu. Bud zticha, mrchožroute!“

Pokračovala v odvíjení obvazů. Odvinul se proužek, který odkryl Foylovy oči. Dívaly se na Jisbellu, tmavé a hluboce zamyšlené. Oční víčka byla čistá; kořen nosu byl čistý. Další proužek se odvinul Foylovi z brady. Byla modročerná. Foyle, který se dychtivě díval do zrcadla, zalpal po dechu.

„Vynechal bradu!“ vykřikl. „Baker ne -“

„Kušuj,“ zareagovala krátce Jiz. „To je plnovous.“

Vnitřní pruhy se odvinuly rychle, a odhalily líce, ústa a čelo. Čelo bylo čisté. Tváře pod očima byly čisté. Zbytek zakrýval modročerný sedmidenní plnovous.

„Ohol se,“ přikázala Jisbella.

Foyle pustil vodu, namočil si tvář, namazal se holicím krémem a oholil plnovous. Pak se nahnul blízko k zrcadlu a pozorně si prohlížel svou tvář, neuvědomuje si, že Jisbellina hlava je těsně u jeho a hledí do zrcadla stejně pozorně. Po tetování nezůstala ani stopa. Oba si vydechli.

„Je to čisté,“ řekl Foyle. „Čisté. Udělal svou práci dobře.“ Náhle se nahnul víc k lesklému povrchu zrcadla a díval se ještě pozorněji. Jeho vlastní tvář mu připadala tak nová, jak připadala nová i Jisbelle. „Já jsem se změnil. Nepamatuji se, že bych vypadal právě takhle. Dělal mi nějakou plastiku?“

„Ne,“ řekla Jisbella, „To, co je v tobě, tě tak změnilo. To je ten mrchožrout, kterého vidíš, dohromady s lhářem a podvodníkem.“

„Pro smilování Boží! Nech toho. Nech mě o samotě!“

„Mrchožrout,“ opakovala Jisbella, upřeně hledíc na Foylovu tvář zářícíma očima. „Lhář. Podvodník.“

Uchopil ji za rameno a vystrčil ji ven na schodiště. Odplachtila dolu na hlavní promenádu, chytila se pomocného sloupku a zatočila

se dokola. „Mrchožrout!" volala, „Lhář! Podvodník! Mrchožrout! Kurevník! Zvíře!"

Foyle ji následoval, znovu ji chytil a prudce s ní zatřásl. Rudé vlasy se jí vyprostily ze spony, která je držela na zátylku a vznášely se ve vzduchu jak kučery mořské panny. Hořící výraz její tváře přeměnil Foyleův vztek ve vášeň. Objal ji a zabořil svou novou tvář do jejích prsou.

„Smilník." mumlala Jiz. „Zvírátko..."

„Oh, Jiz..."

„Světlo." zašeptala Jiz. Foyle naslepo zatápal směrem k vypínači na stěně, stiskl tlačítko a Saturnovy víkend'ák směřoval k asteroidům s tmavými okny.

Ospale mumlající a něžně se dotýkající, vznášeli se spolu dlouhé hodiny v tmavé kabino.

„Ubohý Gully," šeptala Jisbella. „Ubohý miláčku Gully..."

„Ne ubohý," řekl. „Bohatý... zanedlouho."

„Ano, bohatý a prázdný. Nemáš v sobě nic, Gully, drahý... Nic než nenávisť a pomstu."

„To je dost."

„Dost pro chvíli. Ale pak?"

„Pak? To závisí na okolnostech."

„To závisí na tvém nitru, Gully; na tom, čeho se držíš."

„Ne. Moje budoucnost závisí na tom, čeho se chci zbavit."

„Gully... proč jsi mě z toho vynechal, tam. v Gouffre Martelu? Proč jsi mi neřekl, že na palubě *Nomádu* je poklad?"

„Nemohl jsem."

„Nevěřil jsi mi?"

„To není to. Nemohl jsem si pomoci. To je to, co je ve mně... to, čeho se chci zbavit."

„Zase se ovládat, že, Gully? Ty jsi štvanec."

„Ano, já jsem hnaný pomstou. Nemohu se naučit sebeovládání, Jiz. Chci, ale nemohu."

„Snažíš se?"

„Snažím. Bůh ví, že ano. Ale pak se něco stane, a -"

„A pak - chňap. 'Nemilosrdný, krutý, nespolehlivý, loupežník bez milosti...'"

„Co je to?"

„Něco, co napsal člověk jménem Shakespeare. Opisuje tebe, Gully... když se nedokážeš ovládat."

„Kdybych tě tak mohl nosit v kapse, Jiz... abys mě varovala... štípala a píchala mě..."

„To pro tebe nemůže udělat nikdo, Gully. Musíš se to naučit sám."

Uvažoval o tom dlouhou chvíli. Pak se ozval s rozhodností v hlase: „Jiz... co se těch peněz týká,..?"

„Do pekla s penězi."

„Můžu tě chytit za slovo?"

„Och, Gully."

„Ne, že bych... že se tě snažím z toho vynechat. Kdyby to nebylo na *Vorgu*, dal bych ti všechno, co bys chtěla. Všechno! Dám ti všechno, do posledního centu všechno, co zůstane, až skončím. Ale mám strach, Jiz. *Vorga* je příliš velký oříšek k rozlousknutí... s Presteignem, Dagenhamem a tím právníkem, Sheffieldem. Musím k tomu mít vše, každý cent. Obávám se, že když tě nechám vzít si jen jeden jediný kredit, může to znamenat rozdíl mezi *Vorgou* a mým přežitím."

„Přežitím?"

„Ano." Čekal. „Nuže?"

„Ty jsi posedlý," řekla ochable. „Ne jenom kousek tebe, ale úplně celý."

„Ne."

„Ano, Gully. Úplně celý. Je to jenom tvoje pokožka, co mě miluje. Zbytek věnuješ *Vorze*."

V tom okamžiku se v přední řídicí kabině ozval signál radarového poplachu, nevítaný a varující.

„Cíl dosažen," zašeptal Foyle, už zase napjatý, znovu posedlý. Vrhł se do řídicí kabiny.

*

Foyle přilétl k asteroidu se zuřivou netrpělivostí vandalského nájezdníka. Přilétl z vesmíru v ohnivém žáru, brzdil s naplno puštěnými předními tryskami a zakroužil s víkend'ákem okolo té

hromady šrotu. Kroužili kolena, míjeli malé otvory-zčernalé brány, ze kterých se Josef a jeho bratrstvo vynořovali, aby sbírali zbloudilé trosky plovoucí v blízkém okolí, minuli i nový kráter, který Foyle vytvořil na boku asteroidu při svém prvním úniku zpět na Zem. Přerýli se kolem obrovských slátaných oken skleníku asteroidu a viděli stovky tváří, zírajících na ně ven, nepatrné bílé body skvrnitě tetováním.

„Takže já jsem je nezabil," zakrákal Foyle. „Stáhli se zpět do asteroidu... Pravděpodobně žili dost hluboko uvnitř, než ten zbytek opravili."

„Chceš jim pomoci, Gully?"

„Proč?"

„Udělal jsi jim škodu."

„Do pekla s nima. Já mám své vlastní problémy. Ale je to uklidňující. Nebudou nás vyrušovat."

Ještě jednou obletěl asteroid a zavedl víkend'áka dolů do ústí nového kráteru.

„Tady budeme mít základnu," řekl. „Obleč si skafandr, Jiz. Pojďme! Pojďme!"

Poháněl ji, šílený netrpělivostí; honil i sebe. Uzavřeli se do svých skafandru, opustili víkend'ák a vyhýbajíce se troskám pustili se kráterem do mrazivého vnitřku asteroidu. Jejich pohyb připomínal plazivé kroucení přes tunely děr obrovských červů. Foyle ve svém skafandru zapnul krátkovlnnou vysílačku a oslovil Jiz.

„Dá se tady lehce zabloudit. Drž se při mně. Blízko."

„Kam jdeme, Gully?"

„Za *Nomádem*. Pamatuji se, že jej zabudovali do asteroidu, když jsem tu byl. Nepamatuji se kam. Musíme jej najít."

Průchody a chodby byly vzduchoprázdny a oni postupovali vpřed bez zvuku, kromě skřípání přenášeného kovem a skálou. Aby se vydýchali, zastavili se vedle dřavého trupu válečné lodi. Když se o ni opřeli, ucítili vibrace signálů; rytmické klepání.

Foyle se krutě pousmál. „To je Josef a Lidé vědy," řekl. „Žádají si pár slov. Dám jim vyhýbavou odpověď." Dvakrát zabušil na trup. „A teď osobní vzkaz pro moji ženu." Jeho tvář potemněla. Udeřil zuřivě na trup a otočil se. „Pojďme. Můžeme jít."

Ale jak pokračovali v hledání, signály je následovaly. Bylo zjevné, že vnější okrajové části asteroidu byly opuštěné; Lidé vědy se stáhli do středu. Pak se daleko dole otevřela propust z hliníku, zasvítilo světlo a objevil se Josef v prastarém skafandru ve stylu skleněných šatů. Stál tam v nemotorném návleku, jeho ďábelská tvář civěla, ruce měl sepnuté v prosbě a ústa se mu pohybovala.

Foyle se zahleděl na starého muže, pokročil směrem k němu, pak se zastavil, začal pěsti a zachroptěl, jak v něm stoupala zlost. A Jisbella, která se na něj dívala, vykřikla hrůzou, protože se mu vrátilo na tvář staré tetování, krvavě červené proti bledosti jeho pokožky, šarlatová namísto černé, pravá tygří maska v liniích tak věrných, jako byly původní.

„Gully!“ vykřikla. „Můj Bože! Tvůj obličej!“

Foyle ji ignoroval, stál tam a díval se na Josefa, který zatím dělal úpěnlivá gesta, jimiž je volal dovnitř asteroidu, a pak zmizel. Až pak se Foyle otočil k Jisbelle a zeptal se: „Co? Co jsi to říkala?“

Přes čistou kouli přilby mohla zřetelně vidět jeho obličej. Jak vztek Foyle opouštěl, Jisbella viděla, že krvavě červené tetování bledne a mizí.

„Viděla jsi toho šaška?“ dotazoval se Foyle. „To byl Josef. Viděla jsi ho, jak prosil a žebrel; po tom všem, co mi udělal...? Co na to říkáš?“

„Tvoje tvář, Gully. Já vím, co se stalo s tvou tváří.“

„O čem to mluvíš? “

„Chtěl jsi něco, co by tě hlídalo, Gully. Máš to. Tvoje tvář. Je-“ Jisbella se začala hystericky smát. „Ted se naučíš ovládat, Gully. Nebudeš moci nikdy uvolnit uzdu svým citům... žádným emocím... protože -“

Ale on se díval někam za ni a náhle se s výkřikem vrhl k hliníkovému poklopu. Prudce se zastavil před otevřenými dveřmi a začal triumfálně výskat. Dveře se otvíraly do skříně na nářadí, čtyři krát čtyři krát devět stop. Ve skříně byly police, směsice starého vybavení a nádoby do starého železa. Byla to Foylova rakev na palubě *Nomádu*.

Josefovi a jeho bratrstvu se podařilo zalepit vrak do asteroidu ještě dřív, než spoušť, kterou způsobil Foylův útek, znemožnila jakoukoli

další práci. Vnitřek lodi byl naprosto nedotčený. Foyle vzal Jisbellu za ruku a táhl ji rychle přes celou loď až k místnosti lodní pokladny. Tady se Foyle přehrabával dírami ve vraku a hromadami trosek, až nakonec odkryl masivní ocelový sejf, jednoduchý a neproniknutelný.

„Máme na výběr," hekl. „Bud' to vyrveme sejf z trupu a dopravíme ho na Zem, kde na něm můžeme pracovat, anebo ho otevřeme tady. Já bych volil druhou možnost. Možná, že Dagenham lhal. Ale i tak všechno závisí na tom, jaké má Sam na víkendáku nástroje. Pojd' me zpět na loď. Jiz."

Vůbec si nevšiml, že je tichá a zamyšlená; až když byli zpět na palubě víkendáku a on skončil s beznadějným hledáním nástrojů.

„Nic!" vykřikl netrpělivě. „Není tu ani kladivo, ani vrtačka. Nic než tretky na otvírání láhví a konzerv."

Jisbella neodpovídala. Stále se dívala na jeho tvář.

„Proč se na mě pořád tak díval?" dožadoval se Foyle.

„Jsem fascinovaná," pomalu odpověděla Jisbella.

„A čím?"

„Něco ti ukážu, Gully."

„Co?"

„Jak strašně sebou opovrhují."

Jisbella mu dala tři políčky. Foyle zuřivě vyskočil. Jisbella vytáhla zrcátko a podržela ho Foylevi před tváří.

„Podívej se na sebe, Gully," požádala ho klidným hlasem.

„Podívej se na svou tvář."

Podíval se. Viděl staré krvavě červené tetování plápolající pod pokožkou. Měnilo jeho obličej v šarlatově bílou tygří masku. Ta hrozná podívaná ho tak zchladila, že ho v okamžiku opustil všechn vztek a současně s tím zmizela i maska.

„Bože můj..." zašeptal. „Oh, Bože můj..."

„Abych ti to mohla ukázat, musela jsem tě vyvést z rovnováhy," řekla Jisbella.

„Co to znamená, Jiz? Baker svou práci odflinkl?"

„Ne, myslím, že ne. Myslím, že máš pod pokožkou jizvy, Gully... z původního tetování a pak ještě z bělení. Jizvy od jehel. Normálně nejsou vidět, ale vystoupí krvavě červené, když tě přemůžou emoce a

tvé srdce začne silněji pumpovat krev... když zuříš, když jsi vystrašený nebo horlivý, nebo posedlý... rozumíš?"

Potrásl hlavou. Stále zíral na svou tvář a zmateně se jí dotýkal.

„Říkal jsi, že bys mě chtěl nosit v kapse, abych tě píchala špendlíkem, když ztratíš sebeovládání. Máš něco lepšího než to, Gully, nebo horšího, ubohý miláčku. Máš svou tvář."

„Ne!" řekl. „Ne!"

„Nikdy nesmíš ztratit sebeovládání. Nikdy nebudeš smět příliš pít, příliš jíst, příliš milovat, příliš nenávidět... budeš se muset držet jako v železné košili."

„Ne!" naléhal zoufale. „To se musí zvládnout. Baker to udělá, nebo někdo jiný. Nemůžu chodit po světě a bát se cokoli procítit, protože mě to změni v příšeru!"

„Nemyslím si, že se to dá zvládnout, Gully."

„Výměna pokožky..."

„Ne. Jizvy jsou příliš hluboko na to, aby pomohla výměna pokožky. Nikdy se toho znamení nezbavíš, Gully. Musíš se naučit s tím žít."

Foyle odhodil v náhlém záchvatu hněvu zrcadélko a opět mu pod pokožkou zaplála krvavě červená maska. Vyvalil se z kabiny k hlavnímu průvlaku, kde si předtím vysvlékl skafandr, a začal se do něj znova navlékat.

„Gully! Kam chceš jít? Co chceš dělat?"

„Získat nástroje," zakřičel. „Nástroje na ten Bohem prokletý sejf."

„Kde?"

„V asteroidu. Oni tam mají tucty skladišť vybavených nástroji z vraků lodí. Musí tam být i vrtačky; a vůbec všechno, co potřebuji. Nechod' se mnou. Můžou tam nastat problémy. Jak vypadá ta moje zpropadená tvář? Ukazuje se to? Při Kristovi, doufám, že *budou* dělat problémy!"

Uzavřel se do skafandru a odešel do asteroidu. Našel průlez, který odděloval obývanou část od vnější prázdnoty. Zabušil na dveře. Chvilí počkal, zabušil znova a pokračoval v pánovitě výzvě, až se nakonec průlez otevřel. Ven se vymrštily ruce, vtáhly ho dovnitř a okamžitě za ním průlez uzavřely. Neměli vzduchový uzávěr.

Zamžoural ve světle a zamračil se na Josefa a jeho neškodné bratrstvo shromážděné před ním s divoce potetovanými tvářemi. A věděl, že jeho vlastní tvář musí planout červeně a bíle, protože viděl Josefovo leknutí a viděl, jak se ta ďábelská ústa tvarují do slabik: *Nomád*.

Foyle vykročil dlouhými kroky zástupem a brutálně jej rozhrnoval. Srazil Josefa bekhendovým úderem své oplechované pěsti. Prohledával obytné chodby, nejasně se na ně upamatovával, až nakonec přišel ke komoře, napůl přirozené jeskyni, napůl prastarému trupu lodi, kde byly uskladněny nástroje.

Přehraboval a slídlil, shromažďoval vrtačky, vrtáky s démantovými hroty, kyseliny, svářecí, tavící a krystalizační směsi, dynamitovou kaši. V pomalu se otáčejícím asteroidu byla ohromná hmotnost zařízení a nástrojů, které si nabral, zmenšená na méně než padesát pozemských kilogramů. Dal vše na hromadu, posvazoval to kabelem a vyrazil ven ze skladištní jeskyně.

Josef a jeho bratři ho čekali, jako blechy čekají na vlka. Vrhli se na něj a on se probíjel skrz ně; potěšený a rozdivočelý. Krunýř skafandru ho chránil před jejich útoky a on pokračoval v chůzi po chodbách a hledal průlez, který by vedl do vnějšího prostoru.

Ve sluchátcích se mu naléhavě ozval Jisbellin hlas: „Gully, slyšíš mě? Tady je Jiz. Poslouchej.”

„Spust’.”

„Přede dvěma minutami přiletěla další loď. Právě se vznáší na opačné straně asteroidu.”

„Cože?”

„Je označená žlutou a černou barvou, vypadá jako sršeň.”

„To jsou Dagenhamovy barvy!”

„Takže jsme byli sledováni.”

„Co jiného. Dagenham mě pravděpodobně sledoval pořád, už od našeho útěku z Gouffre Martelu. Byl jsem blázen, že jsem na to nepomyslel. Jak mě sledoval, Jiz? Přes tebe?”

„Gully!”

„Zapomeň na to. To byl jen vtip.” Neradostně se zasmál. „Musíme pracovat rychle, Jiz. Navlec si skafandr a setkáme se na palubě *Nomádu*. V místnosti lodní pokladny. Dělej, děvče.”

„Ale, Gully...”

„Přestaň vysílat. Můžou monitorovat náš vlnový rozsah. Dělej!”

Probíjel se asteroidem, dosáhl zataraseného průřezu, probíjoval se přes stráž před ním, úderý jej otevřel a pokračoval vzduchoprázdňem vnějších chodeb. Lidé vědy byli příliš slabí a zoufalí na to, aby ho zastavili uzavřením průřezu. Ale věděl, že ho budou pronásledovat; byli vzteky úplně bez sebe.

Tahal náklad svého vybavení serpentínami chodeb a směřoval k vraku *Nomáda*. Jisbella ho očekávala v místnosti lodní pokladny. Udělala pohyb, aby zapnula krátkovlnnou vysílačku, ale Foyle ji zastavil. Opřel svou přilbu o její a zakřičel: „Nevysílej. Můžou monitorovat a pak nás lehce lokalizují pomocí D/F. Můžeš mě takhle slyšet, ne?”

Přikývla.

„V pořádku. Máme možná hodinu, než nás Dagenham najde. Máme možná hodinu do chvíle, než nás objeví Josef se svou chátrou. Celkově vzato máme pekelně málo času. Musíme pracovat rychle.”

Znovu přikývla.

„Nemáme čas otevírat sejf a odnést pruty.”

„Jestli tam jsou.”

„Dagenham je tady, ne? To je důkaz, že tam jsou. Musíme vysekat celý sejf z *Nomádu* a dostat ho do víkend’áka. Pak zmizíme.”

„Ale-”

„Jen mě poslouchej a dělej, co ti řeknu. Utíkej zpátky do víkend’áku a vyprázdni jej. Výhod ven všechno, co nebudeme potřebovat... všechny zásoby, kromě nouzových balíčků.”

„Proč?”

„Protože nevím, kolik tun ten sejf váží a víkend’ák si s ním nemusí poradit, když se dostane do zemské gravitace. Uděláme si rezervu dopředu. Bude to těžká cesta, ale vyplatí se. Vysvleč tu loď na kostru. Rychle. Dělej, děvče. Utíkej!”

Postrčil ji, a bez dalšího ohlédnutí se vrhl útokem na sejf. Byl zabudován do konstrukce trupu, masivní ocelová koule asi čtyři stopy v průměru. Byl přivařený k plechům a žebrům *Nomáda* na dvanácti různých místech. Foyle útočil na každý svár střídavě kyselinami, vrtáním, ohříváním a chladicími prostředky. Pracoval

podle teorie strukturálního napětí... ohřát, zmrazit a leptat ocel, dokud se její krystalická struktura nerozruší a nezničí se její fyzická síla. Unavoval kov.

Jisbella se vrátila a Foyle si uvědomil, že uplynulo již čtyřicet pět minut. Třásl sejfem a mlátil do něj, ale koule se jen vznášela, uvolněná od trupu s tuctem drsných výstupků trčících z jejího povrchu. Foyle naléhavě zamával na Jisbellu a ona se spolu s ním opřela do sejfu celou silou. Nemohli s ním pohnout ani nepatrně. Když se v zoufalství a vyčerpání sesunuli na podlahu, rychlý stín zakryl sluneční světlo proudící trhlinami v trupu *Nomáda*. Oba se vyděsili. Vesmírná loď oblétila asteroid ve vzdálenosti menší než čtvrt míle.

Foyle přiložil svou přilbu k přilbě Jisbelly. „Dagenham," vydechl. „Hledá nás. Asi se chystá vyložit výsadek taky sem. Bude tady hned, jakmile si promluví s Josefem."

„Och, Gully..."

„Ještě pořád máme šanci. Možná, že nezahlednou Samův víkendák dřív, než udělají dva oblety. Je schovaný v tom kráteru. Možná, že se nám mezitím podaří dostat sejf na palubu."

„Jak, Gully?"

„Nevím, do pekla! Nevím." Zklamaně si tloukl jednou pěstí do druhé. „Já jsem skončil."

„Nemůžeme ho vyhodit výbuchem? "

„Výbuch...? Cože; bomby místo rozumu? Je to ta královna duchovna, co promluvila? "

„Poslyš. Vyhodíme to výbušninou. Ta bude chvílku účinkovat jako raketový motor... dá pohybový impuls."

„No ano, tomu rozumím. Ale co pak? Jak to dostaneme dovnitř do víkendáku, děvče? Nemůžeme to pohánět výbuchy. Nemáme dost času."

„Ne, přitáhneme loď k sejfu."

„Cože?"

„Vyhodíme sejf přímo ven do vesmíru. Pak přiletíme s lodí a necháme sejf vplout rovnou do hlavního průlezu. Jako chytit míček do klobouku. Rozumíš? "

Porozuměl. „Při všech svatých, Jiz, to můžeme udělat.“ Foyle se vrhl k hromadě vybavení a začal vybírat kousky dynamitu, želatiny, časovače a rozbušky.

„Budeme muset použít krátkovlnné vysílačky. Jeden z nás zůstane se sejfem. Druhý bude pilotovat loď. První se sejfem bude řídit druhého, aby se loď dostala do správné pozice. Dobře?“

„Ty jsi lepší pilot. Gully. Já budu řídit manévrování.“

Přikývl, upevnil výbušniny na bok trezoru, připojil rozbušky a časovače. Pak se znovu opřel přilbou o její přilbu. „Vakuové časovače, Jiz. Nastavené na dvě minuty. Až ti krátkovlnkou řeknu, jen otevři hlavice časovače a uхни z cesty. Dobře?“

„Dobře.“

„Zůstávej se sejfem. Když ho nasměruješ do lodi, jdi dovnitř hned za ním. Nečekej na nic. Bude to na chlup.“

Plácl ji po rameně a vrátil se k víkendákovi. Nechal otevřenou vnější propust a taky vnitřní dveře vzduchového uzávěru. Vzduch okamžitě vyletěl z lodi ven. Bez vzduchu a bez Jisbelly vypadala loď smutně a opuštěně.

Foyle šel rovnou k řízení, sedl si a zapnul krátkovlnnou vysílačku. „Bud' poblíž," zašeptal. „Právě startuji.“

Nažhavlil trysky, na tři vteřiny zapálil boční a potom přední. Víkendák se lehce zvedal, setřásal trosky z boků a zádě jak vynořující se velryba. Když vyklouzl vzhůru a stočil se, Foyle zvolal: „Dynamit, Jiz! Ted'!“

Výbuch se neozval; záblesk nebylo vidět. Pod ním se v asteroidu otevřel nový kráter a obláček štěrků, úlomků a trosek se šířil vzhůru; rychle se vzdaloval od těžkopádné ocelové koule, která jej pomalu následovala, otáčejíc se kolem své osy.

„Zpomal.“ Ozvala se ve sluchátkách chladně a soustředěně Jisbella. „Letíš dozadu příliš rychle. A mimochodem, přicházejí trable.“

Přibrzdl zadními tryskami a díval se vystrašeně dolů. Povrch asteroidu se hemžil hejnem sršňů. Byl to Dagenhamův výsadek v žlutočerných pruhovaných skafandrech. Bzučeli okolo jediné postavy v bílém, která se jim vyhýbala, kličkovala a unikala. To byla Jisbella.

„Drž to tak, jak to je," řekla klidně Jiz, i když slyšel, jak těžce dýchá. „Ještě trochu zvolni... Otoč se o čtvrtinu."

Poslechl ji téměř automaticky, stále sledoval zápas dole. Bok víkend'áka zakrýval jakýkoli výhled na dráhu sejfu, který se přibližoval, ale stále viděl Jisbellu a Dagenhamovy lidi. Zažehla trysky skafandru... viděl nepatrné ohýnky plamenů vystřelit ze zadní části jejího skafandru... a její let z povrchu asteroidu. Ze zad Dagenhamových lidí, kteří ji pronásledovali, vyletělo množství plamenů. Půltucet jich upustil od pronásledování Jisbely a blížil se k víkend'ákovi.

„Už je to úplně blízko, Gully," Jisbella teď lapala po dechu, ale její hlas byl stále vyrovnaný. „Dagenhamova loď teď přechází na druhou stranu, ale oni mu asi signalizovali a už bude na cestě sem. Drž pozici, Gully. Asi deset vteřin, teď..."

Sršní obklopili a uzavřeli mezi sebou malou bílou postavičku.

„Foyle! Slyšíš mě? Foyle!" Dagenhamův hlas přicházel nejprve plný šumu, ale nakonec se vyčistil. „Zde je Dagenham. Volám na tvé vlnové délce. Ohlas se, Foyle!"

„Jiz! Jiz! Můžeš se jich zbavit?"

„Drž svou pozici, Gully... Už připlouvá! Je to přesně do díry, synku!"

Bylo cítit otřes týraného víkend'áka, když pomalu, ale jistě se pohybující sejf vrazil do hlavního průlezu. V tom okamžiku se bíle oděná postava vytrhla z chumlu žlutočerných sršňů. Jako raketa letěla k víkend'ákovi. Dychtivě ji pronásledovali.

„Pospěš si Jiz! Rychle!" zavyl Foyle. „Rychle, děvče! Pojd'!"

Když Jisbella zmizela z dohledu za bokem víkend'áka, Foyle nastavil řízení a všechno připravil na maximální zrychlení.

„Foyle! Odpovíš mi? Volá tě Dagenham."

„Propadni se do pekla, Dagenhame," zařval Foyle. „Ohlas se mi, Jiz, až budeš na palubě a drž se."

„Nemůžu se tam dostat, Gully."

„Pospíchej, děvče!"

„Nemůžu se dostat na palubu. Sejf blokuje průlez. Je zaklíněný v půlce cesty..."

„Jiz!"

„Říkám ti, že nemůžu dovnitř," zoufale křičela Jisbella. „Jsem zablokovaná venku!"

Divoce se díval kolem sebe. Dagenhamovi muži obsazovali trup víkend'áka s hroživou účelností profesionálních nájezdníků. Dagenhamova loď se zvedala nad krátký horizont asteroidu v přímém směru na něj. Začala se mu točit hlava.

„Jsi hotový, Foyle. Ty, i to děvče. Ale něco ti nabídnu..." „Gully, pomoz mi. Udělej něco, Gully. Jsem ztracená!"

„*Vorga*," řekl divným hlasem Foyle. Zavřel oči a zmáčkl tlačítka řízení. Koncové trysky zaburácely. Víkend'ák se otřásl a vyrazil kupředu. Zbavil se Dagenhamových nájezdníků, Jisbelly, varování a proseb. Zatlačil Foyla hluboko do pilotního křesla s oči zatemňujícím zrychlením deseti g, zrychlením, které méně tlačilo, méně bolelo, bylo méně zrádné než posedlost, která ho poháněla.

A jak mizel z dohledu asteroidu, vystoupilo mu na tvář krvavě červené znamení jeho posedlosti.

ČÁST DRUHÁ

Se srdcem vášnivých fantastů
kde já rozkazuji,
se šípem ohně a ořem vzduchu,
do divočiny putuji.
Rytíři duchů a stínů
vyzýván jsem k turnaji,
míle za koncem světů,
není to cesta k ráji.

TOM-A-BEDLAM

8

Starý rok zahořkl, jako kdyby planety otrávil morová nákaza. Válka nabrala dech a narostla ze vzdálené záležitosti romantických nájezdů a potyček ve vesmíru ve skutečný holocaust. Začalo být jasné, že poslední světová válka se už odehrála a první sluneční válka začala.

Válčící strany pomalu shromažďovaly muže a materiál pro úder. Vnější satelity zavedly všeobecnou brannou povinnost a Vnitřní planety je v tom následovaly. Průmysl, obchod, věda, řemesla a ostatní profese byly prořídlé odvody; následovaly regulace a útisk. Armády a loďstvo rekvírovaly a rozkazovaly.

Obchod poslouchal, protože tato válka (tak jako všechny války) byla jen částí obchodního zápasu; fází střelení. Ale lidé se bouřili, a přísunové a pracovní jauntování se stávalo kritickým problémem. Šířila se panika před špióny a invazí. Informátoři a lynčovatelé propadali hysterii. Neblahé zvěsti paralyzovaly každý dům od ostrova Baffin až k Falklandám. Odcházející rok oživil jen příchodem Čtyřmílového cirkusu.

To byla populární přezdívka groteskní družiny Geoffreya Fourmyla z Ceresu, bohatého mladého šprýmaře z největšího asteroidu. Fourmyle z Ceresu byl ohromně bohatý; byl také ohromně zábavný. Byl klasickým *bourgeois gentilhomme*, nejrychlejším *nouveau riche* všech dob. Jeho družina byla křížencem mezi venkovským cirkusem a komickým dvorem bulharského krále, jak dosvědčoval jeho typický příchod do Zeleného zálivu ve Wisconsinu.

Brzy ráno se objevil právník, s cylindrem legálního klanu nasazeným na hlavě, se seznamem míst k táboření v ruce a s malým kapitálem v kapse. Usadil se na čtyřákové louce s výhledem na Michiganské jezero a pronajal si ji za přemrštěnou cenu. Následovala ho parta zeměměřičů z klanu Masona a Dixona. Za dvacet minut zeměměřiči vyměřili tábořiště a začala se šířit zpráva, že přijíždí

Čtyřmílový cirkus. Místní obyvatelstvo z Wiskonsinu, Michiganu a Minnesoty se přicházelo pobavit.

Dvacet robustních nosičů; každý nesl na zádech stanový balík - jauntlo na tábořiště. Ozývala se hlasitá předehra řvaných rozkazů, výkřiků, kleteb a syčivé zvuky stlačeného vzduchu. Dvacet gigantických stanů se nafukovalo a rostlo a jak jejich lakový a latexový povrch schnul na zimním slunci, báječně se třpytil. Diváci to pozorovali s nadšením.

Šestimotorový vrtulník se spustil dolů a vznášel se nad obrovitou trampolínou. Jeho břicho se otevřelo a vodopád vybavení letěl dolů. Přijauntlo služebnictvo, komorníci, kuchaři a číšníci. Vybavili stany zařízením a vyzdobili je. Z kuchyněk se začalo kouřit a vůně smažení, restování a pečení pronikla celým tábořištěm. Fourmylova soukromá policie už byla ve službě, patrolovala po tábořišti a držela zpět veliký dav diváků.

Potom letadlem, autem, autobusem, nákladákem, na kolech a jauntací přibyla Fourmylova družina. Knihovníci a knihy, vědci a laboratoře, filozofové, poeti, atleti. Byla postavena pódia pro kordy a šavle, podlahy pro judo a ringy pro boxing. Padesátistopový bazén byl zapuštěn do země a byla do něj načerpána voda z jezera. Zajímavá hádka povstala mezi dvěma svalnatými atlety, a to jestli má být bazén ohříváný pro plavání nebo chlazený pro bruslení.

Dorazili hudebníci, herci, akrobati a kejklíři. Vřava se stávala ohlušující. Parta mechaniků rozpouštěla mazivo a začala se starat o Fourmylovu sbírku vinařských diesel-kombajnů. Jako poslední dorazil táborový doprovod: manželky, dcery, milenky, kurvy, žebráci, podvodníci a kořistníci. Uprostřed rána byl řev cirkusu slyšitelný na čtyři míle, odtud ta přezdívka.

V poledne dorazil Fourmyle z Ceresu tak výjimečně nápaditým způsobem, že to, jak je známo, vyvolávalo po sedm let nostalgický smích. Obrovský obojživelný letoun se v divokých kličkách a přemetech přibližoval z jihu a přistál na jezeře. Parádní nákladní lodice se vynořila z letadla a lenivě překřížovala jezero ke břehu. Její přední stěna spadla s rachotem jako padací most a ven vyjelo zastaralé auto z dvacátého století. Div za divem se hromadil na

kupku pro potěšené diváky, protože zastaralé auto přejelo jen nějakých dvacet yardů ke středu tábora a pak zastavilo.

„Co dalšího může asi přijít? Kolo? "

„Ne, kolečkové brusle."

„Vyjde ven na skákací pogotyči."

Fourmyle předčil jejich nejdivočejší spekulace. Z historického auta se vztyčila hlaveň cirkusového děla. Ozval se zvuk výbuchu černého prachu a Fourmyle z Ceresu byl vystřelen z děla v půvabném oblouku až ke vchodu do svého stanu, kde byl zachycen do sítě čtyřmi komorníky. Potlesk, který jej přivítal, bylo slyšet na vzdálenost šesti mil. Fourmyle se vyšplhal na ramena svých komorníků a gestem si vyžádal ticho.

„O bože! Ono to bude držet řeč."

„To? Myslíš snad „on ", ne?"

„Ne; to. To nemůže být člověk."

„Přátelé, Římané, občané!" začal vážně Fourmyle. „Svůj sluch mi propůjčte! Shakespeare. 1564-1616. Proklatě!" Čtyři bílé holubice se vytráslly ven z Fourmylových rukávů a odtřepaly se pryč.

Překvapeně na ně civěl a pak pokračoval: „Přátelé, pozdravení, salutace, *bonjour, bon ton, bon vivant, bon voyage, bon* - Co do pekla je zase tohle?" Fourmylovy kapsy se zapálily a vystřelovaly římské svíčky. Snažil se je odhodit. Začaly se z něj sypat a vyletovat stuhy a konfety. „Přátelé ... přestaň! Já ten proslov zkrátím. Ticho! Přátelé -!" Fourmyle se na sebe zaraženě podíval. Jeho šaty se rozpouštěly a stékaly a odhalovaly ponuře šarlatové spodní prádlo.

„Kleinmann!" zahřměl zuřivě. „Kleinmann! Co se stalo s tím tvým prokletým hypnotréninkem? "

Vlasatá hlava vykoukla ze stanu. „Vy studofat ten proslof fčera noc, Fourmyle? "

„Jó, do pekla. Dvě hodiny jsem se učil. Ani jsem hlavu nevytáhl z té Kleinmannovy kouzelnické hypno-trouby."

„Ne, ne, ne!" zařval chlupek. „Kolik násobek fam muset povídat. Kouzelnictví ne na proslof, to čary-máry. *Dumbkopf!* Vy fzala špatná chypnoz!"

Šarlatové spodní prádlo začalo tát. Fourmyle se svalil z ramen třesoucích se komorníků a zmizel ve stanu. Ozval se výbuch smíchu

a aplaudované pozdravy a Čtyřmílový cirkus se rozběhl na plné otáčky. Z kuchyně začali servírovat. Jídla a pití bylo tolik, že hostina neměla konce. Hudba ani na chvíli nezmlkla. Vaudeville pokračoval bez přestávky.

Uvnitř svého stanu si Fourmyle vyměnil šaty, pak změnil názor, opět změnil šaty, opět se vysvlékl, nakopal komorníky a zavolal svého krejčího zbastardovanou francouzštinou afektovaných aristokratů. V půli dalšího oblékání si vzpomněl, že zanedbal koupel. Zpolíčkoval krejčího, přikázal nalít do bazénu padesát litrů voňavky. A pak jej políbila múza. Poslal pro svého stálého básníka.

„Ujmi se toho," komandoval Fourmyle. „*Le roi est mort, les - Počkat*. S čím se rýmuje měsíc?"

„Visíc," navrhl básník. „Běžíc, stojíc, zajíc, musíc, hučíc, dujíc."

„Já zapomněl na svůj pokus!" vykřikl Fourmyle. „Dr.Bohun! Dr.Bohun!"

Napůl nahý, běžel zmateně do laboratoře, kde se přes půlku stanu vrhl na doktora Bohuna, svého stálého chemika. Když se chemik pokusil vstát z podlahy, zjistil, že jej jeho zaměstnavatel drží ve velice bolestivém objetí škrtícího chvatu.

„Noguši!" zakřičel Fourmyle. „Ha! Noguši! Právě jsem vynalezl nový chvat juda."

Fourmyle se postavil, zvedl trpícího chemika a jauntl do judařské arény, kde si malý Japonec prohlédl chvat a potřásl hlavou.

„Ne, prosím." Zdvořile zasyčel. „Hffffff. Tlak na průdušky není sdostatek trvalý. Hffff. Ukážu vám to, prosím!" Hmátl po omámeném chemikovi, zavířil jím a uložil jej na podložku v pozici věčného sebeškrcení. „Sledoval jste to prosím, Fourmyle?"

Ale Fourmyle už byl v knihovně, kde mlátil svého knihovníka po hlavě Blochovým *Das Sexual Leben* (osm liber), protože ten nešťastník nedokázal najít texty o výrobě perpetua mobile. Vřítíl se do své fyzikální laboratoře, kde zničil drahou časomíru při pokusu s ozubenými kolečky, jauntl do stanu hudby, kde se chopil taktovky a přivedl orchestr k dokonalému zmatku, nasadil si brusle a skočil do navoněného bazénu, byl vytažen ven za strašlivého proklínání nepřítomného ledu a nechal se slyšet, že touží po samotě.

„Chci se poradit sám se sebou," řekl Fourmyle, rozkopáváje své komorníky do všech stran. Chrápal ještě předtím, než poslední z nich odkulhal ke dveřím a zavřel je za sebou.

Chrápání přestalo a Foyle vstal. „To by jim mělo pro dnešek stačit," zamumlal a přešel do své oblékárny. Stál před zrcadlem, zhluboka se nadechl a zadržel dech. Pozoroval svou tvář. Při výdechu po jet lne minutě byla stále nezměněná. Pokračoval v zadržování dechu; udržoval přísnou kontrolu pulsu a svalů, ovládal napětí těla s ocelovým chladem. Po dvou minutách a dvaceti vteřinách se objevil krvavě červený cejch. Foyle vydechl. Masky tygra se ztrácela.

„Lepší," zamumlal. „Mnohem lepší. Starý fakír měl pravdu, odpovědi je jóga. Sebeovládání. Puls, dech, vnitřnosti, mozek."

Vysvlékl se a zkoumal své tělo. Byl ve vynikající kondici, ale jeho pokožka byla stále pokrytá jemnou stříbřitou sítí švů od krku až po kotníky. Vypadalo to, jako kdyby někdo vyřezal do Foylova těla obrysy nervového systému. Byly to jizvy po operaci a ještě nevybledly.

Operace stála Foyle úplatek 200 000 Kč hlavnímu chirurgovi marsovské brigády Komando a přeměnila jej v neobyčejný válečný stroj. Každý nervový uzel měl předráťovaný, mikroskopické tranzistory a měniče tkvěly vpáleny do svalů a kostí, při základně páteře trčely nepatrné platinové výčnělky. K nim Foyle připevnil zdroj energie velikosti hrášku a zapnul jej. V těle mu začaly probíhat vnitřní elektrické vibrace, které byly téměř mechanické.

„Více stroj než člověk," přemýšlel. Oblékl se, odmítl extravagantní zjev Fourmyla z Ceresu a vzal si anonymní černý pracovní overal.

Jauntl do bytu Robin Wednesbury v osamělé budově uprostřed wisconsinských borovicových lesů. To byl pravý důvod pro příchod Čtyřmílového cirkusu do Zeleného zálivu. Jauntl a dorazil do tmy a prázdnoty a okamžitě se zřítíl dolů. „Kriste!" pomyslel si. „Chyběl jaunting?" Ulomený konec krovu mu uštědřil bolestivý úder. Těžce přistál na rozdrčené podlaze na rozkládajících se zbytcích těla.

Foyle vyskočil a klidem potlačil bolest. Tvrdě jazykem zatlačil proti první horní stoličce. Při operaci, která přeměnila polovinu jeho

těla na elektronický stroj, mu umístili řídicí spínací skříňku do chrupu. Foyle zatlačil zub jazykem a okrajové buňky jeho sítnice byly nabuzeny na vyzařování měkkého světla. Podíval se dolu na pozůstatky muže, teď osvětlené dvěma bledými kužely světla.

Tělo leželo v bytě pod bytem Robin Wednesbury. Bylo vykuchané. Foyle vzhlédl nahoru. Nad ním, na místě, kde předtím bývala podlaha obývacího pokoje Robin, zela třímetrová díra. Celá budova smrděla ohněm, dýmem a hnilobou.

„Vyloupeno," tiše řekl Foyle. „Toto místo bylo vyloupeno. Co se zde stalo?"

Věk jauntování zformoval tuláky, otrapy a vagabundy celého světa do nové třídy. Tahle sebranka se pohybovala nocí z východu na západ, vždy v temnotě, vždy hledající kořist a zanechávala za sebou katastrofu a mrtvolu. Když zemětřesení rozbořilo skladiště, vyloupili je následující noc. Když oheň otevřel dům, nebo výbuch rozrušil obranu obchodu, jauntli dovnitř a přehrabovali sutiny jak hyeny. Sami sebe nazývali Šakalí jaunteři. *Byli to šakali.*

Foyle se vyšplhal po troskách do chodby a na podlaží o patro výš.

Šakalí jaunteři tam měli tábořiště. Na rožni se peklo celé tele na ohni, který jiskřil k obloze trhlinou ve střeše. Okolo ohně bylo tucet mužů a tři ženy; byli drsní, nebezpeční, žvanili v hrubém rytmičtém slangu Šakalů. Byli oblečení v divoké směsici oděvů a popíjeli bramborové pivo ze sklenic na šampaňské.

Neblahé bručení hněvu a strachu provázelo Foylovo zjevení, když velký muž v černém přicházel přes sutiny a upřenýma očima vyzařoval paprsky bledého světla. Klidně přecházel skrz zvedající se chátru ke vchodu do bytu Robin Wednesbury. Železné sebeovládání, které si vypěstoval, mu dávalo svobodu odloučení.

„Jestli je mrtvá," přemýšlel, „tak jsem skončil. Chtěl jsem ji využít. Ale jestli je mrtvá..."

Robinin byt byl vyloupen stejně jako zbytek budovy. Obývací pokoj byl jen oválem podlahy okolo klikaté díry ve středu. Foyle hledal tělo. Dva muži a jedna žena byli v ložnici v posteli. Muži začali klít. Žena na zjevení vřeštěla. Muži se na Foyla prudce vrhli. Ustoupil o krok a zatlačil jazykem na horní řezák. Neurální okruhy zabzučely a všechny smysly a reakce jeho těla se pětikrát zrychlily.

Výsledkem byla okamžitá redukce vnějšího světa na extrémně pomalé děje. Zvuk se stal hlubokou zkomoleninou, barvy se posunuly spektrem směrem k červené. Zdálo se, že dva útočníci plují k němu se snovou pomalostí. Pro zbytek světa se stal Foyle rozmazanou skvrnou. Ukročil a uhnul úderu směřujícímu na jeho obličej, obešel prvního muže, zvedl ho a odhodil směrem ke kráteru V obývacím pokoji. Odhodil i druhého muže. Foylovým urychleným smyslům se zdálo, že muži letí pomalu, stále rozkročení, pěsti směřující dopředu, s otevřenými ústy vyluzujícími hluboké, drsné zvuky.

Foyle se otočil k ženě krčící se na posteli.

„Bládně?“ zeptala se skvrna.

Žena vykřikla.

Foyle zatlačil znovu horní řezák a zastavil urychlení. Vnější svět se skokem vrátil z pomalého pohybu zpět na normál. Zvuky a barvy na spektru poskočily a dva šakali zmizeli v kráteru a s třeskem dopadli do bytu o patro níž.

„Bylo tady tělo?“ zopakoval jemně Foyle. „Černé děvče?“ Žena byla nechápavá. Chytil ji za vlasy a zatřásl s ní, a pak i ji prohodil kráterem v podlaze obývacího pokoje.

Jeho hledání záchytné nitky k osudu Robin bylo přerušeno luzou z haly. Nesli pochodně a provizorní zbraně. Šakalí jaunteři nebyli profesionální zabijáci. Jenom měli starost o to, aby se nestali bezbrannou obětí smrti. „Nevyrušujte mě,“ varoval je klidným hlasem Foyle, účelně slídící ve vestavěných šatnících a pod převráceným nábytkem.

Posunuli se blíž, pobízení lotrem v norkovém kožichu a třírohém klobouku a inspirováni kletbami prosakujícími z nižšího podlaží. Chlap v třírohém klobouku hodil na Foyla pochodeň. Popálila ho. Foyle se zase zrychlil a Šakalí jaunteři se proměnili v živé sochy. Foyle zvedl půl křesla a klidně jím tloukl pomalu se pohybující postavy. Zůstaly vzpřímené. Shodil muže v třírohém klobouku na zem a klekl si na něj. Pak se zpomalil.

Opět se vnější svět vrátil k životu. Šakali padali jako kuželky. Muž v třírohém klobouku a norkovém kožichu řval.

„Bylo tady tělo?" zeptal se Foyle. „Černé děvče. Velmi vysoké. Velmi krásné."

Muž se zkroutil a pokusil se vydlobnout Foylovi oči.

„Vy umíte vystopovat těla," řekl jemně Foyle. „Někteří z vás Šakalů mají radši mrtvá děvčata než živá. Našli jste tady její tělo?"

Nedostal uspokojivou odpověď a tak zvedl pochodeň a zapálil norkový kožich. Šel za Šakalím jaunterem do obývacího pokoje a s netečným zájmem ho pozoroval. Muž vyl, převalil se přes okraj kráteru a hořící padal dolů do temnoty.

„Bylo tady tělo?" zavolal klidně dolů Foyle. Místo odpovědi potřásl hlavou. „Málo chytré," zamumlal. „Musím se naučit, jak z někoho vytáhnout informace. Dagenham by mě mohl jednu dvě věci naučit."

Vypnul svůj elektronický systém a jauntl.

Objevil se v Green Bay a smrděl tak ohavně po spálených vlasech a kůži, že hned vstoupil do místního Prestaignova obchodu (klenoty, parfémy, kosmetika, ionizáty), aby si koupil deodorant. Ale místní pan Presto byl zjevně svědkem příchodu Čtyřmílového cirkusu a poznal ho. Foyle okamžitě opustil svou nezaújatou pozornost a stal se podivínským Fourmylem z Ceresu. Hrál šaška a skotačil, koupil si dvanáctiuncový flakon *Euge No.5* za 1200 Kr, útlocitně se pokropil a odhodil láhev na silnici k povznesení a potěšení pana Presta.

Záznamový úředník na Okresním záznamovém úřadě Foyla nepoznal a byl zatvrzelý a nekompromisní.

„Ne, pane. OKRESNÍ ZÁZNAMY NEJSOU K NAHLÉDNUTÍ BEZ SPRÁVNÉHO SOUDNÍHO PŘÍKAZU A BEZ DOSTATEČNÉ PŘÍČINY. TO JE MOJE POSLEDNÍ SLOVO."

Foyle ho zkoumal pronikavě a bez zášti. „Slabý typ," rozhodl se. „Hubený, dlouhý, bez síly. Epileptoidní charakter. Samolibý, pedant. jednoduše myslící, mělký. Neúplatný; příliš potlačený a přísný. Ale nátlak je šterbinou v jeho pancíři."

O hodinu později číhalo šest průvodců z Čtyřmílového cirkusu na záznamového úředníka, Byly to ženské přemlouvачky bohatě vybavené tělesnými přednostmi. O dvě hodiny později byl záznamový úředník, omámený neřestmi a smyslností, osvobozen od svých informací. Činžák byl pro Šakalí jauntery otevřen výbuchem

plynu přede dvěma týdny. Všichni nájemníci byli donuceni se přestěhovat. Robin Wednesbury je v ochranné vazbě v nemocnici u Milosrdných blízko zkušební zóny Železných hor.

„Ochranná vazba?“ divil se Foyle. „Za co? Co udělala?“

Trvalo to všeho všudy třicet minut, aby se ve Čtyřmílovém cirkuse zorganizovala Vánoční společnost. Byla vytvořená z hudebníků, zpěváků, herců a posbíranců, kteří znali souřadnice Železných hor. Vedeni svým hlavním šaškem tam jauntli s hudbou, ohňostroji, kořalkou a dary. Mašírovali parádně městem a šířili štedrost a smích. Zabloudili do radarového pole ochranného systému zkušební zóny a byli se smíchem vyvedeni ven. Fourmyle z Ceresu, převlečený za svatého Mikuláše, rozhazoval bankovky z velkého sáčku, který měl pověšený přes rameno, a poskakoval bolestí, protože mu indukční pole ochranného systému popálilo zadnici. Předváděl strhující divadlo. Vletěli do nemocnice u Milosrdných za svatým Mikulášem, který řval a dováděl s objektivním klidem slona samotáře. Líbal sestřičky, dával pít službám, obtěžoval pacienty daty, vystýlal chodby penězi - a náhle zmizel, když šťastné hýření dosáhlo takového stupně, že musela být zavolána policie. O mnoho později bylo zjištěno, že zmizela také jedna pacientka, navzdory faktu, že byla pod účinkem sedativ a byla neschopná jauntovat. Vpravdě odešla z nemocnice uvnitř pytle svatého Mikuláše.

Foyle s ní zavěšenou přes rameno jauntl na nemocniční dvůr. Tam jí v tichém přítmí borovic pod mrazivou oblohou pomohl ven z pytle. Byla oblečena v bílém nemocničním pyžamovém kompletu a byla překrásná. Svlékl si svůj vlastní kostým a pozorně děvče sledoval. Čekal, jestli se bude na něj pamatovat a pozná ho.

Byla vystrašená a zmatená; její televysílání bylo jak záblesky tepla: *Bože můj! Kdo je to? Co se stalo? Opět šakal? Tentokrát vražda? Hudba. Vřava. Proč unesena v pytli? Opilci hrají legato na trombónech. 'Ano. Virginia, tam je svatý Mikuláš.' Adeste Fidelis. Tam letí rakety. Feu de joi or feu d'enfer? Co ode mne chce? Kdo to je?*

„Jsem Fourmyle v Ceresu,“ řekl Foyle.

„Co? Kdo? Fourmyle z - ? Ano, ovšem. *Šašek, šprýmař. Burgeois gentilhomme. Vulgárnost. Imbecilita. Obscénnost. Čtyřmílový cirkus.* Bože můj. Já televysílám? Slyšíte mě?"

„Já vás slyším, slečno Wednesbury," řekl tiše Foyle.

„Co jste to udělal? Proč? Co po mně chcete? Já- "

„Chci, abyste se na mne podívala."

Boujour, Madame. Do mého pytle, Madame. Ecco! Podívejte se na mne. „Dívám se," řekla Robin, snažíc se ovládnout svou roztěkanou mysl. Zadívala se na něj, aniž by ho poznávala. *To je tvář. Viděla jsem tolik podobných. Tváře mužů, oh, Bože! Črty mužnosti. Všichni muži v říji. Nikdy nás Bůh neuchrání od touhy zvírat?*

„Moje sezóna říje už přešla, slečno Wednesbury."

„Lituji, že jste to slyšel. Jsem vystrašená, přirozeně. Já- Vy mne znáte? "

„Já vás znám."

„My už jsme se setkali? " Pečlivě si ho zblízka prohlížela, ale pořád ho nepoznávala. Hluboko uvnitř Foyle se vzdouvala vlna triumfu. Jestliže ho tato žena všech žen nepoznala, pak je v bezpečí, za předpokladu, že udrží krev, mozek a tvář pod kontrolou.

„Nikdy jsme se nesetkali," řekl. „Slyšel jsem o vás. Něco po vás chci. Proto jsem zde; pohovořit si o tom. Jestliže se vám nebude líbit má nabídka, budete se moci vrátit zpět do nemocnice."

„Něco chcete?" *Ale já nemám nic... nic, nic. Nic než hanbu a-Oh, Bože! Proč se ta sebevražda nezdařila? Proč jsem nemohla -*

„Takže tak je to?" měkce ji přerušil Foyle. „Vy jste se snažila spáchat sebevraždu, že? Tomu se dá připsat ten výbuch plynu, který otevřel budovu... A vaše ochranná vazba. Pokus o sebevraždu. Proč jste nebyla při výbuchu zraněna?"

„Tolik jich bylo zraněno. Tolik jich zahynulo. Ale já ne. Myslím si, že já jsem nešťěstí. Celý život jsem byla nešťastná."

„Proč sebevražda?"

„Jsem unavená. Jsem hotová. Ztratila jsem vše... Jsem ve vojenském šedém seznamu... podezříváná, pozorovaná, píšou o mně zprávy. Nemám žádnou práci. Nemám ani žádnou rodinu. Ne - Proč sebevražda? Dobrý bože, a co jiného než sebevražda?"

„Můžete pracovat pro mne.“

„Můžu... Co jste to řekl?“

„Chci, abyste pracovala pro mne, slečno Wednesbury.“

Vybuchla v hysterický smích. „Pro vás? *Další průvodkyně tábora. Další kurva v cirkusu Babylón. Pracovat pro vás, Fourmyle?*“

„Vy máte v hlavě jen sex,“ řekl jemně. „Já *nehledám* kurvy. Ony hledají mne, taková jsou pravidla.“

Lituji. Jsem posedlá zvířetem, které mě zničilo. Já- „Udělám si v tom jasno.“ Robin se uklidnila. „Jestliže vám dobře rozumím, vytáhl jste mne z nemocnice, abyste mi nabídl práci. Už jste o mně slyšel. To znamená, že chcete něco zvláštního. Mojí specialitou je televysílání.“

„A půvab.“

„Cože?“

„Chci si koupit váš šarm, slečno Wednesbury.“

„Nechápu.“

„Proč,“ řekl mírně Foyle. „Mělo by to být pro vás jednoduché. Já jsem šašek. Já jsem vulgárnost, obscénnost, imbecilita. To musí přestat. Chci, abyste byla mou společenskou sekretářkou.“

„Vy chcete, abych tomu věřila? Vy si můžete najmout sto společenských sekretářek... tisíc, s vašimi penězi. Očekáváte ode mne, že uvěřím, že já jsem ta jediná pro vás? A to mne ještě musíte vyvést z ochranné vazby, abyste mne dostal? “

Foyle přikývl. „To je v pořádku, mohou jich být tisíce, ale jenom jedna, která může televysílat.“

„Co to má s tím společného? “

„Stanete se břichomlvcem; já budu vaším opakovacím panákem. Já nepoznám vznešenou společnost; vy ano. Oni mají svou vlastní mluvu, své vlastní vtipy, své vlastní způsoby. Jestli chce být člověk u nich přijímán, musí mluvit jejich jazykem. Já nemůžu, ale vy ano. Budete mluvit za mne, mými ústy...“

„Ale můžete se to naučit.“

„Ne. To by trvalo příliš dlouho. A šarm se nedá naučit. Chci si koupit váš šarm, slečno Wednesbury. Nyní, co se týče platu. Budu vám platit tisíc měsíčně.“

Její oči se rozšířily. „Jste velice štědrý, Fourmyle.“

„Zbavím vás toho sebevražedného klopýtnutí.“

„Jste velice laskav.“

„A zajistím vám vymazání z vojenského šedého seznamu. Za čas, až skončíte práci pro mne, budete zpátky na bílém seznamu. Můžete pak začít nový život s prémie. Můžete začít znovu žít.“

Robininy rty se chvěly a potom začala plakat. Vzlykala a trásla se tak, že ji Foyle musel utišit.

„Nu tak," zeptal se. „Uděláte to?“

Přikývla. „Jste tak laskav... To je... Já už jsem v životě nečekala žádnou laskavost.“

Tupý otřes vzdáleného výbuchu způsobil, že Foyle ztuhl.

„Kriste!" vykřikl v náhlé panice. „Další Modrý jaunt. Já-“

„Ne," řekla Robin. „Nevím, co to je modrý jaunt, ale toto je Bezpečnostní zóna. Oni-“ Podívala se na Foylovu tvář a vykřikla. Nečekaný šok z výbuchu a silný řetěz asociací způsobily ztrátu jeho železného sebeovládání. Krvavě červené jizvy tetování pod pokožkou jeho tváře vystoupily. Zírala na něj v hrůze a stále vyděšeně křičela.

Dotkl se své tváře, potom na ní skočil a zacpal jí ústa. Znovu se musel ovládnout.

„Ukázalo se to, eh?" zamumlal se strašným úsměvem. „Ztratil jsem na chvíli sebeovládání. Myslel jsem, že jsem zpátky v Gouffre Martelu a naslouchám modrému jauntování. Ano, já jsem Foyle. Zvíře, které tě zničilo. Musela ses to dovědět dřív nebo později, i když jsem doufal, že to bude později. Jsem Foyle, jsem zase zpátky. Budeš tiše a budeš mě poslouchat?“

Potrásla zoufale hlavou a snažila se vymanit z jeho sevření. S nezaopatým klidem ji udeřil do brady. Robin se zhroutila. Foyle ji zvedl, zabalil do svého kabátu a držel v náručí, čekaje, až se jí vrátí vědomí. Když viděl, že se jí zachvěla víčka, znovu promluvil.

„Nehýbej se, nebo to bude bolet. Možná, že jsem ten úder špatně odhadl.“

Hovado... Zvíře...

„Můžu to udělat horším způsobem," řekl. „Můžu tě udat. Víím, že tvá matka a sestry jsou na Kalistó, že tvé příbuzenské vztahy tě staví na nepřátelskou válečnou stranu. To tě uvrhne na černou listinu, *ipso*

facto. Je to správně? *Ipsa facto*. 'Podle skutečnosti.' Latina. Hypno-vyučování se nedá věřit. Znovu ti zdůrazňuji, že jediné, co musím udělat, je poslat anonymní informaci Ústřední rozvědce a už nebudeš jen podezřelá. Vydolují z tebe informace v průběhu dvanácti hodin..."

Cítil, jak se třese hrůzou. „Ale já to nechci takhle udělat. Řeknu ti pravdu, protože tě chci získat za partnera. Tvoje matka je na Vnitřních planetách. Ona je na Vnitřních planetách," opakoval. „Může být i na Zemi."

„V bezpečí? " zašeptala.

„Nevím."

„Pusť mě."

„Jsi studená."

„Pusťme."

Postavil ji na nohy a pustil ji.

„Zničil jsi mě jednou," řekla přidušeným hlasem. „Snažíš se mě zničit znovu?"

„Ne. Budeš mě poslouchat?"

Přikývla.

„Byl jsem ztracený ve vesmíru. Umíral jsem a hnil šest měsíců. Přiletěla loď, která mne mohla zachránit. Přeletěla mimo. Nechala mne zemřít. Loď jménem *Vorga*. *Vorga - T: 1339*. Říká ti to něco?"

„Ne."

„Jiz McQueen - moje přítelkyně, která je nyní mrtvá, mi jednou řekla, abych zjistil, proč mě tam nechali hnít. K tomu patří otázka, kdo dal příkaz. Tak jsem začal skupovat informace o *Vorze*. Každou informaci."

„Co to má společného s mou matkou?"

„Jen poslouchej dál. Bylo obtížné koupit informace. Záznamy o *Vorze* byly ze souborů Bonese a Uiga odstraněny. Zjistil jsem pouze tři jména... tři ze standardní posádky čtyř důstojníků a dvanácti mužů. Nikdo nic neví, nebo nikdo nechce mluvit. A našel jsem tohle." Foyle vytáhl z kapsy stříbrný medailon a podal ho Robin. „Nějaký vesmírák ho vyhrabal z *Vorgy*. To je vše, co jsem zjistil."

Robin vyrazila výkřik a otevřela třesoucími se prsty medailon. Uvnitř byl její obrázek a obrázky dvou jiných děvčat. Když byl

medailon otevřen, tváře na prostorových fotkách se usmály a zašeptaly: „Mami, mám tě ráda, Robin... Mami, mám tě ráda, Holly... Mami, mám tě ráda, Wendy...”

„To je mé matky." vzlykala Robin. „To... Ona... Kde proboha je? Co se stalo? "

„Nevím," opakoval tvrdošíjně Foyle. „Ale můžu hádat. Myslím, že se tvoje matka dostala ven z koncentračního tábora... jedno jakým způsobem. "

„A moje sestry taky. Ona je nikdy neopustila."

„Možná, že i tvoje sestry. Myslím, že *Vorga* odvážela uprchlíky z Kalistó. Tvoje rodina zaplatila penězi a klenoty, aby se dostala na palubu a byla odvezena na Vnitřní planety. Tak se ten vesmírák z *Vorgy* dostal k tomuhle medailónku."

„Tak kde potom jsou? "

„Nevím. Možná, že je vyložili na Marsu nebo na Venuši. Nejpravděpodobněji byli prodáni do pracovního tábora na Měsíci, a to může být důvod, proč nebyli schopni se s tebou spojit. Nevím, kde jsou, ale *Vorga* nám to může říct."

„Nelžeš? Nepodvádíš mě?"

„Je ten medailon lež? Říkám pravdu... celou pravdu, kterou znám. Chci zjistit, proč mě tam nechali zemřít a kdo dal ten příkaz. Člověk, který dal ten příkaz, bude vědět, kde je tvá matka a sestry. Řekne ti to... předtím než ho zabiju. Bude mít spoustu času. Bude umírat strašně dlouho."

Robin se na něj v hrůze podívala. Posedlost, která ho zachvátila, způsobila, že jeho tvář zase jednou plála šarlatovým znamením. Vypadal jako tygr, který se blíží k oběti.

„Mám na utrácení poklad... nestarej se, jak jsem jej získal. Mám tři měsíce, abych tuhle práci skončil. Naučil jsem se matematiku dost na to, abych si vypočítal pravděpodobnosti. Dřív než za tři měsíce nezjistí, že Fourmyle z Ceresu je Gully Foyle. Devadesát dní. Od Nového roku do Všech bláznů. Připojíš se ke mně?"

„K tobě?" Vykřikla Robin s odporem. „Připojit se k tobě?"

„Celý ten Čtyřmilový cirkus je křoví. Nikdo nebude podezírat klauna. Ale já jsem studoval, učil se a připravoval, abych tohle mohl dokončit. Všechno, co teď potřebuji, jsi ty."

„Proč?"

„Nevím, kam mě ten lov zavede... vysoká společnost nebo chátra. Musím být připraven na obě. Chátru zvládnou sám. Ještě jsem nezapomněl jazyk ulice; ale tebe potřebuji pro vznešenou společnost. Půjdeš tam se mnou? "

„Děláš mi bolest."

Robin vykroutila paži z Foylova sevření.

„Lituji. Ztrácím kontrolu, když myslím na *Vorgu*. Pomůžeš mi najít *Vorgu* a tvoji rodinu?"

„Nenávidím tě," vybuchla Robin. „Opovrhují tebou. Jsi skrz naskrz prohnílý. Zničíš vše, čeho se dotkneš. Jednou ti to vrátím."

„Ale od Nového roku do Všech bláznů budeme spolupracovat? "

„Budeme spolupracovat."

9

Na Novoroční večer Geoffrey Fourmyle z Ceresu zahájil útok na vznešenou společnost. Nejdříve se zjevil v Canbeře na bále guvernérova domu, půl hodinu před půlnocí. Byla to navýsost formální událost, nahuštěná barvami a pompou, protože pro vznešenou společnost bylo obvyklé oblékat se při formálních příležitostech do večerních šatů, které byly v módě v roce, kdy byl založen jejich klan, nebo byla patentována jejich obchodní značka.

Z tohoto důvodu Morses (Telefony a Telegrafy) měl na sobě převlečník z devatenáctého století a ženy viktoriánské krinolíny. Škodováci (Střelivo a ruční zbraně) se oblékli v regentské šněrovačky a krinolíny a vrátili se zpět do pozdního osmnáctého století. Smělí Peenemundi (Rakety a Reaktory), datováni od r. 1920, byli oděni v smokincích a ženy nestydatě odhalovaly nohy, paže a šíje v *décolletée* starobylých dámských šatů od Wortha a Mainbochera.

Fourmyle z Ceresu se objevil ve večerním obleku, velice moderním a intenzívně černém, jehož jednotvárnost byla narušena bílým klenotem s třpytícími se kameny na ramenou - obchodní značkou Ceres klanu. Byla s ním Robin Wednesbury v třpytivých bílých šatech, štíhlý pas stažený velrybími kosticemi, honzík na sukni šatů zdůrazňoval dlouhá rovná záda a půvabnou chůzi.

Černobílý kontrast byl tak poutavý, že službukonající byl poslán, aby ověřil obchodní značku klenotu se třpytivými kameny v Almanachu Pérů a Patentů. Vrátil se se zprávami, že to je znak důlní společnosti Ceres, založené v roce 2250 pro využití minerálních zdrojů Ceresu, Pallosu a Vesty. Zdroje se však neprokázaly a Dům Ceres se dostal do stínu, ale nikdy nezmizel. Zjevně byl nyní opět oživen.

„Fourmyle? Šašek?”

„Ano. Čtyřmílový cirkus. Všichni o něm hovoří.”

„Je to ten stejný člověk?”

„Nemůže být. Vypadá lidsky.“

Společnost se shlukla kolem Fourmyla, zvědavá, ale ostražitá.

„Již přicházejí,“ zamumlal Foyle Robin.

Uvolnit se. Oni chtějí jen lehounký dotyk. Přijmou všechno, jestliže to bude zábavné. Zůstaň naladěn.

„Vy jste ten děsný muž s cirkusem, Fourmyle?“

Zajisté jsi. Usměj se.

„Ano, jsem to já, madam. Můžete se mne dotknout.“

„Proč, vy se skutečně zdáte být pyšný. Jste pyšný na svůj špatný vkus?“

Dnes je problémem mít vůbec nějaký vkus.

„Dnes je problémem mít vůbec nějaký vkus. Myslím, že jsem šťasten.“

„Šťasten, ale příšerně nepřístojný.“

„Nepřístojný, ale ne nudný.“

„A příšerný, ale rozkošný. Proč nyní nedovádíte?“

„Jsem 'pod vlivem', madam.“

„Jemine. Vy jste opilý? Já jsem lady Shrapnel. Kdy budete zase střízlivý? “

„Jsem pod *vaším* vlivem, lady Shrapnel.“

„Jste dareba, mladý muži. Charlesi! Charlesi, pojd' sem a zachraň Fourmyla. Já ho ničím.“

To je Victor z R.C.A. Victor.

„To je Fourmyle? Potěšení. Co vás stojí ten váš průvod? “

Řekni mu pravdu.

„Čtyřicet tisíc, Victore.“

„Dobrotivý pane! Týdně?“

„Denně.“

„Můj bože! A co vám stojí za to, abyste takhle rozhazoval všechny ty peníze? “

Pravdu!

„Sláva, Viktor.“

„Ha! Úplně vážně?“

„Já ti říkala, Charlesi, že je to dareba.“

„Proklatě osvěžující. Klaus! Pojd' sem na chvíli. Tento nestydatý mladý muž utrácí čtyřicet tisíc denně; pro slávu, jestli dovolíš.“

Škoda ze Škodu.

„Dobrý večer, Fourmyle. Velice mě zajímá toto znovuoživení jména. Jste mladší dědic pravého zakladatele výboru společnosti Ceres? "

Řekni mu pravdu.

„Ne, Škodo, je to koupený titul. Koupil jsem společnost. Jsem zbohatlík. "

Dobré. Toujours audace!

„Moje slova, Fourmyle! Jste upřímný."

„Řekl jsem ti, že je nestyda. Velice osvěžující. Oni ti zatracení zbohatlíci mají svoje místo, ale nepřipouštějí si to. Elizabeth, pojd' se seznámit s Founnylein z Ceresu."

„Fourmyle! Zmírala jsem touhou seznámit se s vámi."

Lady Elizabeth Citroen.

„Je to pravda, že cestujete s přenosnou vysokou školou?"

Té se jen lehce dotknout.

„Přenosné gymnasium, lady Elizabeth."

„Ale proč, u všech všudy, Fourmyle?"

„Oh, madam, je tak těžké utratit v těchto dobách peníze. Musíme najít nejhlupejší omluvy. Jen kdyby někdo vynalezl novou výstřednost."

„Měl byste, Fourmyle, cestovat s přenosným vynálezcem."

„Jednoho mám. Že ano, Robin? Ale on mrhá časem na perpetuum mobile. To, co potřebuji, je stálý marnotratník. Mohl by mi někdo z vašich klanu půjčit mladšího syna?"

„To je vítané, při Bohu! A je tady mnoho klanu, které by zaplatily zámožnost zmenšit počet dědiců."

„Není marnotratník s perpetuem mobile pro vás dost, Fourmyle?"

„Ne. Je to Šokující způsob utrácení peněz. Extravagance spočívá v tom, že se chováte jak blázen, cítíte se jak blázen, ale máte z toho potěšení. A kde je potěšení v nepřetržitém pohybu? Je nějaká extravagance v entropii? Milióny za nesmysly, ale ani cent za entropii, To je moje heslo."

Smáli se a dav okolo Fourmyla se zvětšoval. Byli potěšení a pobavení. Byl novou hračkou. Pak nastala půlnoc a když velké

hodiny odzvonily Nový rok, shromáždění se připravovali jauntovat s půlnocí okolo světa.

„Pojďte s námi na Jávu, Fourmyle. Regis Sheffield pořádá báječný oficiální večírek. Budeme hrát 'Střízlivého soudce!'“

„Hong Kong. Fourmyle.“

„Tokio. Fourmyle. V Hong Kongu prší.“ Pojd'te do Tokia a přiveďte svůj cirkus.“

„Ne, děkuji za pozvání. Pro mne Šanghaj. Sovětské Duomo. Slíbil jsem výstřední odměnu tomu, kdo první objeví klam mého kostýmu. Setkáme se všichni za dvě hodiny. Připravena, Robin? “

Nejauntni. Je to nezpůsobné. Vyjdi ven. Pomalu. Zdlouhavé je elegantní. Pozdrav guvernérovi... Veřejnému komisaři... Jejich paním... Bien. Nezapomeň obdarovat spropitným služebnictvo. Ne jemu, idiote! To je místodržitel guvernéra. V pořádku, šťastnou náhodou. Jsi společností přijat. Co nyní?

„Ted to, pro co jsme do Canberry přišli.“

„Myslela jsem, že jsme přišli na bál.“

„Na bál a kvůli člověku jménem Forrest.“

„Kdo to je?“

„Ben Forrest, vesmírák z *Vorgy*. Mám tři vodítka k člověku, který vydal rozkaz nechat mě zemřít. Tři jména. Kuchař v Římě jménem Poggi; šarlatán v Šanghaji jménem Orel; a tento člověk, Forrest. Je to kombinovaná operace... společnost a hledání. Rozuměla?“

„Rozumím.“

„Máme dvě hodiny na to, abychom vypáčili z Forresta, co se dá. Poznáš souřadnice Aussie Cannery? Průmyslového města?“

„Nechci se zúčastnit na žádné části tvojí '*Vorga* pomsty'. Hledám svou rodinu.“

„Je to kombinovaná operace... všemi způsoby,“ řekl s takovou objektivní divokostí, že Robin couvla a hned jauntla. Když Foyle dorazil do svého stanu v Čtyřmílovém cirkusu na Jervisově pláži, Robin se již převlékala do cestovních šatů. Foyle se na ni podíval. I když ji z bezpečnostních důvodů přinutil žít ve svém stanu, nikdy více se jí nedotkl. Robin zachytila jeho pohled, přestala s převlékáním a čekala.

On potřásl hlavou. „To je všechno pryč.“

„Jak zajímavé. Už jsi se vzdal znásilňování?"

„Obleč se," řekl, ovládaje se. „Řekni jim, že mají dvě hodiny na to, aby přestěhovali tábor do Šanghaje."

Bylo dvanáct třicet, když Foyle s Robin dorazili do přijímacího úřadu průmyslového města Aussie Cannery. Přihlásili se o legitimační štítky a byli přivítáni samotným starostou.

„Šťastný Nový rok," zapěl radostně. „Šťastný! Šťastný! Šťastný! Návštěva? S radostí vás povozím. Dovolte mi to." Napakoval je do svízné helikoptéry a vzlétl. „Dnešní noci je tady množství návštěvníků. Naše město je velice přátelské. Nejprátelštější průmyslové město na světě."

Vrtulník kroužil kolem obrovských budov. „Toto je náš ledový palác... Nalevo jsou lázně. Veliká kupole je pro skoky na lyžích. Sníh po celý rok... Tropické zahrady pod skleněnými střechami. Palmy, papoušci, orchideje, ovoce. Tam je naše tržiště... divadlo... máme i svou vysílací společnost, 3D-5S. Pohlédněte na fotbalový stadión. Dva z našich hochů hrají tento rok Celoamerickou. Turner u Right Rockne a Kowalsky u Left Heffilfinger."

„Neříkejte," zamumlal Foyle.

„Jo, pane, máme všechno. Všechno. Nemusíte při hledání zábavy jauntovat okolo světa, Aussie Cannery přináší svět k vám. Naše město je malý vesmír. Nejšťastnější malý vesmír na světě."

„Jak se zdá, nemáte problémy s absencí."

Starosta nezměnil svůj tón pouťového prodavače. „Podívejte se dolů na ulice. Vidíte ta kola? Motorky? Auta? Můžeme si dopřát luxusnější dopravu *per capita* než kterékoli jiné město na Zemi. Podívejte se na ty domy. Moderní sídla. Naši lidé jsou bohatí a šťastní. Udržujeme je bohaté a šťastné."

„Vy je udržujete?"

„Co tím míníte? Ovšemže my -"

„Můžete nám říci pravdu. My nehledáme práci. Vy je držíte?"

„Kriste pane, nemůžeme je udržet víc než šest měsíců," zachraptěl starosta. „Je to na pekelné bolení hlavy. Dáváme jim všechno, ale udržet je nemůžeme. Dostanou chuť na vandrovku a jauntnou. Absence snižuje naši výrobu o dvanáct procent. Nemůžeme udržet stálou zaměstnanost."

„Nikdo nemůže.“

„Měl by na to být zákon. Říkal jste Forrest? Přímo zde.“

Vysadil je před Švýcarskou salaší postavenou v akrové zahradě a když odlétal, něco si pro sebe mumlal. Foyle a Robin přistoupili ke dveřím domu a počkali, aby je zachytil monitor a ohlásil je. Namísto toho dveře začaly červeně blikat a objevila se na nich lebka se zkříženými hnáty. Plechový hlas oznámil: „VAROVÁNÍ. TOTO SÍDLO JE VYBAVENO PASTÍ NA TULÁKY, SMRTÍCÍ OBRANOU ŠVÉDSKÉ FIRMY.R:77-23. BYLI JSTE ZÁKONNĚ VAROVÁNÍ.“

„Co je to za peklo?“ zašeptal Foyle. „Na Novoroční večer? Přátelské přijetí. Pojd' to zkusit zadem.“

Přešli okolo salaše, pronásledováni blikáním lebky s hnáty a plechovým varováním. Na jedné straně uviděli jasně osvětlený vršek sklepního okna a zaslechli tlumený zpěv hlasů: „Pán je můj pastýř, já nebudu chtít...“

„Sklepní křesťané!“ vykřikl Foyle. Spolu s Robin zírali skrz okno. Třicet věřících stejného vyznání oslavovalo Nový rok vysoce nelegální bohoslužbou. Dvacáté čtvrté století ještě nezrušilo Boha, ale zrušilo organizované náboženství.

„Není divu, že dům je vybaven pastí na návštěvníky,“ řekl Foyle. „Jsou to špinavé zvyky. Podívej, mají kněze a rabína a ta věc mezi nimi je krucifix.“

„Už jsi se někdy zamyslel nad tím, co je proklínání.“ zeptala se tiše Robin. „Když řekneš 'Ježíši' a 'Ježíši Kriste', víš, co to je?“

„Jen proklínání, to je všechno. Jako 'Kurník' nebo 'Kurník šopa'.“

„Ne, je to náboženské. Ty to neznáš, ale v těch slovech je více jak dva tisíce let významu.“

„Ted' není čas na nesmyslné řeči,“ řekl netrpělivě Foyle. „Necháme si to na pozdější dobu. Pojd'me.“

Zadní část salaše tvořila skleněná stěna, okno-obraz do spoře osvětleného obývacího pokoje.

„Lehni si tváří dolů,“ přikázal Foyle. „Já tam vniknu.“

Robin si lehla dolů tváří na mramorové patio. Foyle zaktivoval své tělo, zrychlil se na světelnou skvrnu a vyrazil díru do skleněné stěny. Daleko dole ve zvukovém spektru slyšel duté otřesy. Byly to

výstřely. Kulky rychle směřovaly k němu. Foyle se vrhl na zem a přeladřoval si sluch od hlubokých basů až po výšky normálním sluchem nezachytitelné. až nakonec zachytil šum obranného řídícího mechanismu. Jemně obrátil hlavu, pomocí binaurálního D/F přesně určil polohu, propletl se dovnitř proudem střel a zničil mechanismus. Zpomalil.

„Pojď rychle!“

Chvějící se Robin se k němu připojila v obývacím pokoji. Sklepní křesťané se rozlévali kdesi po domě a vydávali mučednické zvuky.

„Počkej tady,“ zabručel Foyle. Zrychlil se, přehnal se domem, našel Sklepní křesťany ve zmrzlých útekových pózách a všechny si je prohlédl. Vrátil se k Robin a zpomalil se.

„Nikdo z nich není Forrest,“ oznámil. „Možná, že je nahoře. Zadní cestou, protože oni jdou přední. Pojďme!“

Vyběhli po zadních schodech. Na podestě se zastavili, aby se zorientovali.

„Musíme pracovat rychle.“ šeptal Foyle. „Mezi výstřely a nedovoleným náboženským shromážděním bude za chvíli kdekdo jauntovat kolem a klást otázky...“ Přerušil se. Nízký kňouravý zvuk přicházel ze dveří naproti schodům. Foyle začichal nosem.

„Analogon!“ vykřikl. „To musí být Forrest. A co teprv tohle? Náboženství ve sklepe a narkotika na poschodí!“

„O čem to mluvíš.““

„Vysvětlím později. Dovnitř. Jen doufám, že není na 'gorilím kopanci'.“

Foyle prošel dveřmi jak těžký traktor. Dostali se do velké prázdné místnosti. Ze stropu viselo tlusté lano. V tom laně byl zapletený nahý muž a visel půl yardu nad podlahou ve vzduchu. Kroutil se na laně nahoru a dolů, vydával kňučivé zvuky a pižmový zápach.

„Python,“ řekl Foyle. „To je nadělení. Nechoď blízko k němu. Když se tě dotkne, rozdrť ti kosti.“

Hlasy zdola začaly volat: „Forreste! Co to bylo za střelbu? Šťastný Nový rok. Forreste! Kde je. k čertu, ta oslava?“

„Jdou sem.“ zachrochtal Foyle. „Musím ho jauntnout pryč odsud. Setkáme se na pláži. Jdi!“

Vytrhl z kapsy nůž, přetřel lano. Přehodil si svíjejícího se muže přes rameno na záda a jauntl. Robin byla na prázdné Jervisově pláži okamžik před ním. Foyle dorazil s kroutícím se mužem ovinutým přes krk a ramena. Muž ho držel jako python v hrozném sevření. Na Foyleově tváři vyskočil červený cejch.

„Sinbad.“ řekl přiškrceným hlasem. „Starý mořský vlk. Rychle, děvče! Pravá kapsa. Třetí zhora. Druhá zdola. Vbodávací ampulka. Dej mu ji do krku -“

Jeho hlas odumřel.

Robin otevřela kapsu, našla balíček skleněných korálek a vyňala jej. Každý korálek byl vybaven žihadlem. Přitlačila žihadlo jedné ampulky na krk zkrouceného muže. Ten téměř okamžitě ochabl. Foyle ho setřásl a vstal z písku.

„Kriste!“ zašeptal a masíroval si hrdlo. Zhluboka nabral dech. „Krev a vnitřek. Kontrola,“ řekl, jak znovu získával svůj netečný klid. Šarlatové tetování mizelo z jeho tváře.

„Co to bylo za hrůzu?“ zeptala se Robin.

„Analogon. Psychiatrické narkotikum pro psychotiky. Nelegální. Nějak to uvolňuje sebekontrolu: člověk se vrací zpět k primitivům. Ztotožňuje se s určitým druhem zvířete... gorilou, grizlym, vlkem, buvollem... Vezme narkotikum a mění se na zvíře, které obdivuje. Forrest byl zatížený na hady, jak se zdá.“

„Jak to všechno víš?“

„Říkal jsem ti, že jsem studoval... připravoval se na *Vorgu*. Tohle je jedna z věcí, které jsem se naučil. Ukážu ti ještě něco, co jsem se naučil, jestli nejsi zbabělá. Jak vyvést takového pokroucence ven z analogonového spojení.“

Foyle otevřel další kapsu své bojové kombinézy a začal pracovat na Forrestovi. Robin je chvíli pozorovala, potom vyrazila výkřik plný hrůzy, otočila se a odešla ke břehu. Stála tam a zírala slepě na vodní hladinu a na hvězdy, než skončilo kňourání a kroucení a Foyle ji zavolal zpátky.

„Můžeš se vrátit.“

Robin se vrátila a uviděla na pláži sedící, třesoucí se postavu, která otupěle zírala na Foylea střízlivými očima.

„Vy jste Forrest?“

„Kdo, do pekla, jste vy?"

„Vy jste Ben Forrest, vedoucí vesmírák. Předtím na palubě Presteignovy *Vorgy*."

Forrest v hrůze vykřikl.

„Byl jste na palubě *Vorgy* šestnáctého září r. 2336."

Muž vzlykl a potřásl hlavou.

„Šestnáctého září jste minuli vrak. Blízko pásu asteroidů. *Vorga* ho minula. Nechala ho tam vznášet se a umírat. Proč ho *Vorga* minula a nechala ho tam?"

Forrest začal hystericky křičet.

„Kdo dal rozkaz nechat ho tam?"

„Ježíši Kriste, ne! Ne! Ne!"

„Všechny zprávy ze záznamů Bonese a Uiga jsou pryč. Někdo je vzal už přede mnou. Kdo to byl? Kdo byl na palubě *Vorgy*? Kdo s vámi letěl? Chci jména důstojníků a posádky. Kdo tomu velel?"

„Ne," křičel Forrest. „Ne!"

Foyle držel svazek bankovek před tváří hysterického muže.

„Zaplatím za informace. Padesát tisíc. Analogon na celý zbytek tvého života. Kdo dal rozkaz nechat mě tam zemřít, Forreste? Kdo?"

Muž vydrápl bankovky Foylovi z ruky, vyskočil a běžel dolů pláží. Foyle ho dohonil na okraji příboje. Forrest padl hlavou dopředu, tváří do vody. Foyle ho tam držel.

„Kdo velel *Vorze*, Forreste? Kdo dal rozkaz?"

„Utopíš ho!" křičela Robin.

„Nech ho trochu trpět. Voda je jednodušší než vakuum. Já trpěl šest měsíců. Kdo dal rozkaz, Forreste?"

Muž se dusil a pouštěl v bublinách vzduch. Foyle mu zvedl hlavu z vody. „Co jsi? Věrný? Bláznivý? Vyděšený? Takoví jako jsi ty se prodávají za pět tisíc. Já nabízím padesát. Padesát tisíc za informaci, ty čubčí synu, nebo budeš pomalu a těžce umírat." Na Foylově tváři se objevilo tetování. Ponořil Forrestovu hlavu zpátky do vody a pevně držel zápasícího muže. Robin se ho snažila odtáhnout.

„Ty ho vraždíš!"

Foyle otočil svou hrůzostrašnou tvář k Robin. „Dej ty ruce pryč ode mne, čubko! Kdo byl s tebou na palubě, Forreste? Kdo dal rozkaz? Proč?"

Forrest vystrčil hlavu z vody. „Dvanáct nás bylo na *Vorze*," zakřičel. „Kriste ochraňuj mne! Byl jsem tam já a Kemp- "

Křečovitě sebou trhl a zhroutil se. Foyle vytáhl jeho tělo ven z příboje.

„Pokračuj. Ty a kdo? Kemp? Kdo další? Vymáčkni to ze sebe!" Odpověď nepřicházela. Foyle přezkoumal tělo.

„Mrtvý," zachroptěl.

„Oh, můj Bože! Bože můj!" zaúpěla Robin.

„Velice rychlá cesta do pekla. Stačil jenom začít. Co to je za prokletou blokádu." Zhluboka se nadechl, zklidnil a zchladil se jak pod železným pláštěm. Tetování z jeho tváře zmizelo. Přestavil si hodinky o 120 stupňů východní délky.

„V Šanghaji je téměř půlnoc. Pojďme. Možná, že budeme mít větší štěstí se Sergejem Orlem z *Vorgy*, kamarádem tohohle „lékárníka". Neříkej se tak vyděšeně. Byla to jen vražda. Pojďme, děvče. Jauntni!"

Robin zalapala po dechu. Foyle viděl, že mu strnule hledí kamsi nad rameno s výrazem hluboké nedůvěry. Foyle se otočil. Na pláži se v dálce rýsovala planoucí postava, obrovitý muž s hořícími šaty a divoce tetovanou tváří. Byl to on sám.

„Kriste!" vykřikl Foyle. Udělal krok směrem ke své hořící podobě, ale ta náhle zmizela.

Otočil se k Robin, popelavý a třesoucí se. „Viděla jsi to?"

„Ano."

„Co to bylo? "

„Ty."

„Pro spasení boží! Já? Jak je to možné? Jak..."

„Byl jsi to ty."

„Ale..." zakoktal se, síla a zuřivá posedlost se z něj vytratily. „Byla to iluze? Halucinace?"

„Já nevím. Viděla jsem totéž."

„Všemohoucí Bože! Vidět sám sebe... tváří v tvář... Šaty byly v plamenech. Viděla jsi to? Co to proboha bylo?"

„To byl Gully Foyle," řekla Robin, „hořící v pekle."

„Dobrá," vybuchl hněvivě Foyle. „Byl jsem to já v pekle, ale i tak to dokončím. Když shořím v pekle, *Vorga* shoří se mnou." Masíroval

si pěsti, snažil se získat opět sílu a vzpamatovat se. „I tak to dokončím, při Bohu! Následuje Šanghaj. Jauntni!"

10

Na maškarním bále v Šanghaji Fourmyle z Ceresu elektrizoval společnost tím, že se zjevil jak Smrt v Dürerově „Smrti a dívce“ s oslnivě krásným stvořením oděným pouze v průsvitném závoji. Viktoriánská společnost, která zaháněla své ženy za záclony a skrývala je před veřejností, a která nahlížela na dámské šaty klanu Peenemundů z r. 1920 jako na příliš odvážné, byla šokována. Ale když Fourmyle prozradil, že žena je jen skvělý android, okamžitě se mínění obrátilo v jeho prospěch. Společnost byla potěšená dokonalým klamem. Nahé tělo, nestoudné u lidí, bylo jen bezpohlavní raritou u androidů.

O půlnoci Fourmyle vydražoval androidku pánům na bále.

„Peníze půjdou na dobročinnost, Fourmyle?“

„Určitě ne. Znáte mé heslo: Ani cent na entropii. Slyšel jsem sto kreditů za toto drahé a líbezné stvoření? Jedno sto, páni? Je krásná a vysoce přizpůsobivá. Dvě? Děkuji. Tři a půl? Děkuji. Já se - pět? Osm. Děkuji. Nabídne někdo víc za tento pozoruhodný výtvar stálého génia Čtyřmílového cirkusu? Chodí. Hovoří. Přizpůsobuje se. Byla tak sestrojená, aby byla hodná nejvyšších nabídek. Devět? Slyšel jsem vyšší nabídku? Všichni jste u konce? Všichni jste skončili? Prodáno lordu Yale za devět set kreditů.“

Divoký potlesk a zhrozené počítání: „Bože dobrý! Taková androidka musí stát alespoň devadesát tisíc! Jak si to může dovolit?“

„Můžete ty peníze, lorde Yale, předat té androidce. Zareaguje velice vhodně. Až do opětovného setkání v Římě, dámy a pánové... Palác Borghesů o půlnoci. Šťastný Nový rok.“

Fourmyle už odcestoval, když lord Yale objevil k potěšení svému i ostatních starých mládenců, že byl spáchán dvojitý podvod. Androidka byla ve skutečnosti žijící lidská bytost, překrásná a velice přizpůsobivá. Na devět set kreditů zareagovala báječně. Tento

kousek se stal v kuřáckých salónech příběhem roku. Pánové dychtivě čekali na to, aby mohli Fourmylovi pogratulovat.

Ale Fourmyle a Robin Wednesbury už procházeli pod nápisem, na kterém stálo: ZDVOJNÁSOBÍM VAŠI JAUNTOVACÍ SCHOPNOST, NEBO VÁM VRÁTÍM DVOJNÁSOBEK PENĚZ, v sedmi jazycích a vstupovali do krámků DR. SERGEJ OREL, NEBESKÝ ZVĚŠOVATEL LEBEČNÍCH SCHOPNOSTÍ.

Čekárna byla vyzdobená ponurými obrázky mozku, znázorňujícími, jak Dr. Orel obkládá, formuje, balzamuje a elektrolyzuje mozek na zdvojnásobení jeho kapacity, nebo dvojnásobek vašich peněz zpět. Taktéž zdvojnásoboval vaši paměť protihorečkovými projímadly, zlepšoval vaši morálku ionizujícími roboranty a upravoval celkovou psychickou úzkost Orlovým epulotickým léčivem.

Čekárna byla prázdná. Foyle otevřel dveře do podniku. Spolu s Robin se dívali na dlouhý nemocniční sál. Foyle znechuceně zachrochtal.

„Sněžná putyka. Mohl jsem tušit, že provozuje taky brloh pro nachmelené hlavy.“

Table putyka poskytovala pohoštění sběratelům chorob, nejbeznadějnějším z obětí nervových drog. Leželi ve svých nemocničních postelích, mírně trpěli nelegálně zavedenými nepravými spalničkami, nepravou chřipkou, nepravou malárií; byli starostlivě ošetřováni sestřičkami ve škrobených bílých stejnokrojích a chtivě se těšili ze svých nelegálních nemocí a pozornosti, kterou přitáhli.

„Podívej se na ně,“ opovržlivě řekl Foyle. „Odporné. Jestli je něco hnusnější než náboženské smetí, pak to jsou nemocenští ptáci.“

„Dobrý večer,“ promluvil hlas za nimi.

Foyle zavřel dveře a otočil se. Dr. Sergej Orel se uklonil. Dobrák doktor byl svěží a sterilní v klasické bílé čepici, plášti a chirurgické masce klanu mediků, ke kterému přináležel jen podvodným prohlášením. Byl pomešší, snědý s olivovými očima, Rus poznatelný již jen podle jména. Více než století jauntingu tak promísilo světovou populaci, že typy ras zmizely.

„Nečekali jsme, že budete mít otevřeno na Novoroční večer,“ řekl Foyle.

„Náš ruský Nový Rok přichází o dva týdny později," odpověděl Dr. Orel. Pojd'te prosím tudy." Ukázal na dveře a zmizel s lehkým 'Plop'. Dveře odkryly dlouhé schodiště. „Tudy prosím. Oh... okamžiček." Zmizel a objevil se znovu za nimi. „Zapomněli jste zavřít dveře." Zavřel dveře a opět jauntl. Tentokrát se objevil vysoko na konci schodiště. „Sem, prosím."

„Předvádí se," zašeptal Foyle. „Zdvojnásobené jauntování nebo dvojnásobek peněz zpátky. Tak nebo tak, je dost rychlý. Musím být rychlejší."

Vstoupili do místnosti pro rozhovory. Byl to přístřešek se skleněnou střechou. Stěny byly lemovány vyleštěnými, ale starobylými medicínskými zařízeními: uklidňující koupel, elektrické křeslo pro poskytování šokové léčby schizofrenikům, E.K.G. analyzátor na sledování psychotických vzorů, staré optické a elektrické mikroskopy.

Šarlatán na ně čekal za stolem. Jauntl ke dveřím, zavřel je, jauntl zpět ke svému křeslu, uklonil se, nabídl křesla, jauntl za Robin a přisunul jí křeslo, jauntl k oknu a upravil stínění, jauntl k vypínači světla a upravil světlo, pak se znovu zjevil za stolem.

„Před jedním rokem," usmál se, Jsem vůbec nemohl jauntovat. Pak jsem objevil tajemství, čistící roztok, který..."

Foyle se dotkl jazykem přepínacího zařízení v zubech, které měl propojené s nervovým systémem. Zrychlil se. Beze spěchu se zvedl a přikročil k pomalu se pohybující postavě, „bla-kva-sva-blující" za stolem, mohutně se napřáhl a vědecky praštil Orla mezi obočí, způsobil mu otřes čelní části lebky a omráčil jauntovací centrum. Popadl šarlatána, zvedl ho a přivázał do elektrického křesla. Všechno to zabralo asi pět vteřin. Pro Robin Wednesbury to byla jen rozmazaná skvrna v pohybu.

Foyle se zpomalil. Šarlatán otevřel oči, pohnul se, zjistil, kde je a probral se ve zmatku a se vztekem.

„Vy jste Sergej Orel, přítel „lékárníka" z *Vorgy*," řekl pokojně Foyle. „Byl jste na palubě *Vorgy* šestnáctého září r. 2336."

Hněv a zmatek se změnily v hrůzu.

„Šestnáctého září jste minuli vrak. Ve sluneční soustavě blízko pásma asteroidů. Byl to vrak *Nomáda*. Signalizoval o pomoc, ale *Vorga* jej minula. Nechali jste ho tam vznášet se a umřít. Proč?"

Orel obrátil oči, ale neodpověděl.

„Kdo dal rozkaz minout mě? Kdo chtěl, abych tam hnil a umřel?"

Orel začal cosi drmolit.

„Kdo byl na palubě *Vorgy*? Kdo se plavil s vámi? Kdo měl velení? Já dostanu odpověď. Nemyslete si, že ne," řekl Foyle, ovládnutý chladnou zuřivostí. „Bud ji od vás koupím, nebo ji z vás vyrvu. Proč jsem byl ponechán, abych tam zahynul? Kdo vám přikázal, abyste mě nechali zahynout?"

Orel vykřikl. „Nemůžu o tom mlu- Počkejte, budu hovořit- "

Zhroutil se.

Foyle přezkoumal tělo.

„Mrtvý," zašeptal. „Právě, když se chystal mluvit. Úplně jak Forrest."

„Zavražděný."

„Ne. Ani jsem se ho nedotkl. Byla to sebevražda," odpověděl bez úsměvu Foyle.

„Ty jsi nepříčetný."

„Ne, zmatený. Já jsem je nezabil; já jsem je přinutil, aby se zabili sami."

„Co je to za nesmysl?"

„Byli jim zavedeny sympatické bloky. Víš něco o S.B., děvče? Rozvědka je používá pro špiónážní agenty. Vezme se určitá část informací, o kterých nechceš, aby se mluvilo. Spojíš to se sympatickou nervovou soustavou, která řídí automatiku dýchání a tlukot srdce. Okamžitě, jakmile se osoba snaží prozradit informaci, blokáda se spustí, srdce a plíce se zastaví, osoba zemře, tajemství je udrženo. Agent se vůbec nemusí trápit se sebevraždou, aby se vyhnul mučení; je o to už postaráno."

„Ti muži to měli zavedené?"

„Samozřejmě."

„Ale proč? "

„Copak já vím. Odvoz běženců není dostatečný důvod. *Vorga* musela uskutečnit horší operaci, aby se přistoupilo k takovým

opatřením. Tím pádem máme problém. Naše poslední stopa je Poggi v Římě. Angelo Poggi, pomocník kuchaře z *Vorgy*. Jak z něj získáme informace bez toho- " Přerušil se.

Jeho obraz stál před ním, tiše, zlověstně, tvář planoucí krvavě červeně, s hořícími šaty.

Foyle byl paralyzován. Nadechl se a promluvil třesoucím se hlasem. „Kdo jsi? Co - "

Přízrak zmizel.

Foyle si navlhčil rty a otočil se k Robin. „Viděla jsi to?"

Její výraz hovořil za ní.

„Byla to skutečnost?"

Ukázala na stůl Sergeje Orla, vedle kterého přízrak stál. Papír na stole se vzňal a čile hořel. Foyle zpanikařil, byl poděšený a zmatený. Otřel si nikou tvář. Ruka byla mokrá.

Robin přiběhla ke stolu a snažila se plameny udusit. Zvedla svazek papírů a dopisů a bezmocně jimi bušila po stole. Foyle se ani nepohnul.

„Nemůžu to zastavit," lapala nakonec po dechu. „Musíme odsud pryč."

Foyle přikývl, pak posbíral veškerou svou rozhodnost a sílu. „Řím," zakrákal. „Jauntneme do Říma. Musí na to být nějaké vysvětlení. A já ho najdu, při Bohu! A mezitím se nevzdávám. Řím. Dělej, děvče! Jauntni!"

*

Od středověku bylo Španělské schodiště střediskem mravní zkázy. Zvedalo se z Piazza di Spagna k zahradám vily Borghese v povlovném dlouhém oblouku. Bylo, je a vždy bude místem, kde se to hemží neřestí. Courají se tam pasáci, kurvy, zvrhlíci, lesbičky a jiná spodina. Nestydatí a arogantní, předvádějí se tam a dělají si posměšky z úctyhodných občanů, kteří tudy někdy procházejí.

Španělské schodiště bylo zničeno v atomové válce na konci dvacátého století. Bylo znovu postaveno a znovu zničeno ve válce Světové obnovy v dvacátém prvním století. Znovu bylo vybudováno a tentokrát bylo pokryto protivýbuchovým krystalem, čímž se z něj

stala stupňovitá galerie. Kupole Galerie odřízla výhled z komory smrti v Keatsově domě. Již nikdy nemohli návštěvníci vyhlédnout úzkým oknem a vidět poslední výhled, se kterým se střetly oči umírajícího básníka. Nyní viděli začouzenou kopuli Španělského schodiště a přes ni pokřivené postavy Sodomy a Gomory pod ní.

Galerie schodiště byla v noci osvětlená a tento Novoroční večer byl zvlášť chaotický. Po tisíc let Řím vítal Nový rok petardami, prskavka-mi, raketkami, ohňostroji, výstřely z pušek a pistolí, láhvemi, botami, starými hrnci a pánvicemi. Římané měsíce odkládali smetí, aby je mohli s úderem půlnoci vyhazovat ven horními okny. Hukot ohňostrojů na schodišti a třeskot odpadků dopadajících na střechu Galerie byl ohlušující, když Foyle s Robin Wednesbury scházeli dolů po schodech z karnevalu v paláci Borghese.

Stále ještě byli v kostýmech; Foyle v purpurové s černou a la Césare Borgia, Robin měla stříbrem vykládané šaty Lukrecie Borgie. Měli na očích groteskní sametové masky. Rozdíl mezi jejich renesančními kostýmy a moderními šaty kolem nich vyvolával posměšky a pískání. Dokonce i zločinci, jimž byla spálena čtvrtina mozku prefrontální lobotomií, byli vyrušeni ze své smutné apatie a dívali se. Chátra se shromáždila okolo páru, který sestupoval schodištěm.

„Poggi," zavolal tiše Foyle. „Angelo Poggi?"

Kuplířka na něj volala anatomické výzvy.

„Poggi? Angelo Poggi?" Foyle ji nevnímal. „Bylo mi řečeno, že ho můžu najít v noci na Schodišti. Angelo Poggi?"

Kurva pomlouvala jeho matku.

„Angelo Poggi? Deset kreditů komukoli, kdo mě k němu přivede."

Foyle byl okamžitě obklopen nataženýma rukama, některé byly špinavé, některé páchnoucí, všechny ziskuchtivé. Potřásl hlavou. „Nejdřív ukázat."

Kolem něj se pozvedl římský vztek.

„Poggi? Angelo Poggi?"

Po šesti týdnech povalování se na Španělském schodišti kapitán Petr Y'ang-Yeovil konečně uslyšel slova, která doufal, že uslyší. Šest

týdnů jednotvárného nudného předstírání totožnosti Angela Poggi, pomocníka šéfkuchaře z *Vorgy*, dlouho mrtvého, se konečně vyplatilo. Byla to riskantní hra, začínající v čase, kdy Rozvědka přinesla kapitánu Y'ang-Yeovilovi zprávy, že někdo obezřele pátrá po posádce Presteignovy *Vorgy* a bohatě platí za informace.

„Je to výstřel naslepo," řekl si Y'ang-Yeovil, „ale Gully Foyle, AS-128/127:006, provedl šílený pokus vyhodit do vzduchu *Vorgu*. A dvacet liber PyrE je hodno i výstřelu naslepo."

Nyní se kolébal vzhůru schodištěm směrem k muži v renesančním kostýmu a v masce. Nabral čtyřicet liber váhy injekcemi do žláz. Pomocí dietetické manipulace mu ztmavla pleť. Rysy jeho obličeje, které nikdy nebyly orientálně šikmé, ale střížené spíš podle sokolích tvarů starých amerických Indiánů, se pomocí dobře ovládaných mimických svalů lehce rozplizly.

Muž z Rozvědky se kolébal vzhůru Španělským schodištěm, tlustý kuchař se zlodějskou tváří. Natáhl směrem k Foylevi balíček špinavých obálek.

„Nemravné obrázky, signore? Sklepní křesťané, klečící, modlíci se, zpívající žalmy, líbající kříž. Velice neslušné. Velice oplzlé, signore. Pobavte své přátele... Vzrušte dámy."

„Ne," Foyle odsunul pornografii na stranu. „Hledám Angela Poggi."

Y'ang-Yeovil mikroskopicky signalizoval. Jeho podřízení na schodišti začali fotografovat a nahrávat střetnutí a rozhovor, aniž by přerušili své poskakování a kurvení. Tajná řeč tajného čínského spolku Rozvědky ozbrojených sil Vnitřních planet se třepetala kolem Foyle a Robin v krupobití nepatrných tiků, frknutí, gest, postojů, pohybů. Byla to prastará čínská znaková řeč očních víček, řas, konečků prstů a nepatrných pohybů těla.

„Signore?" zasípal Y'ang-Yeovil.

„Angelo Poggi?"

„Si, signore. Já jsem Angelo Poggi."

„Pomocník kuchaře z *Vorgy*?" V očekávání stejné ukázky úděsu a hrůzy jako u Forresta a Orla, čemu by konec konců rozuměl, Foyle vystřelil rukou po Y'ang-Yeovilovi a uchopil ho za loket.

„Ano?"

„Si, signore," odtušil poklidně Y'ang-Yeovil. „Čím můžu posloužit, vaše důstojnosti? "

„Možná, že tenhle jediný to překonal," zašeptal Foyle Robin. „Není zjizvený. Možná, že ví, jak bloky obejít."

„Chci od vás informaci, Poggi. Chci koupit všechny, které máte. Všechno, co máte. Řekněte cenu."

„Ale, signore! Já jsem muž plný roků zkušeností. Já nejsem ke koupi jak to stojí a leží. Já musím dostat zaplacenou položku za položkou. Vyberte si a já řeknu cenu. Co byste chtěl?"

„Byl jste na palubě *Vorgy* 16. září 2336?"

„Cena této položky je deset kreditů."

Foyle se nevesele usmál a zaplatil.

„Si, signore."

„Chci vědět o lodi, kterou jste minuli blízko pásu Asteroidů. Vrak *Nomáda*. Míjeli jste jej šestnáctého září. *Nomád* signalizoval o pomoc a *Vorga* jej minula. Kdo dal rozkaz?"

„Oh, signore!"

„Kdo dal ten rozkaz, a proč?"

„Proč se ptáte, signore?"

„O to se nestarejte, proč se ptám. Řekněte cenu a vykládejte."

„Předtím, než odpovím, signore, musím vědět, proč byla otázka položena. " Y'ang-Yeovil se kluzce usmál. „A já zaplatím za svou obezřetnost snížením ceny. Proč se zajímáte o *Vorgu* a *Nomáda* a o to šokující opuštění ve vesmíru? Byl jste snad ten nešťastník, s nímž bylo tak krutě zacházeno?"

On není Ital! Jeho přízvuk je perfektní, ale řečové tvary jsou úplně špatné. Žádný Ital by věty takhle neskládal.

Foyle poplašeně frkl. Y'ang-Yeovilovy oči, zaostřené na zjišťování drobností, aby je mohly okamžitě vyhodnotit, zachytily změnu v držení těla. Okamžitě si uvědomil, že se nějak prozradil. Naléhavě signalizoval svým mužům.

Na Španělském schodišti vypukla do běla rozžhavená pranice. V okamžiku byli Foyle a Robin zachyceni ve vřeštící a zápasící tlupě lůzy.

Mužstvo Tajného spolku Rozvědky mistrovsky ovládalo tento OP-I manévř, navržený k důvtipnému překonání jauntujícího světa.

Načasování do zlomku vteřiny umožňovalo vyšinout kohokoli z rovnováhy a svléct ho pro identifikaci. Jejich úspěch byl založen na jednoduchém faktu, že mezi nečekaným napadením a obrannou reakcí musí vždy vzniknout časová prodleva. V rozsahu této prodlevy Tajný spolek Rozvědky ručil za to, že zabrání každému, aby se zachránil.

Ve třech pětinach sekundy byl Foyle ztlučen, vržen na kolena, udeřen přes čelo, shozen na schody a svázán s roztaženými končetinami. Masku z tváře měl odstraněnou, část oděvu strhanou, byl bezmocný a zralý pro násilí identifikačních kamer. Potom, poprvé v historii Tajného spolku, byl program přerušen.

Objevil se muž, stojící obkročmo nad Foylovým tělem... obrovitý muž s divoce tetovanou tváří a hořícími a kouřícími šaty. Zjevení bylo tak děsivé, že se mužstvo zastavilo a strnule zíralo. Při tom příšerném divadle ze zástupu na schodišti vyletělo zavytí.

„Hořící člověk! Podívej! Hořící člověk!”

„Ale to je Foyle,” zašeptal Y'ang-Yeovil.

Snad čtvrt minuty zjevení stálo, tiše, hořící, zíralo nevidomýma očima. Pak zmizelo. Muž ležící roztažený na zemi zmizel také. Změnil se v divokou světelnou skvrnu, která sebou mrskala mezi mužstvem, lokalizovala a ničila kamery, záznamy, všechna identifikační zařízení. Pak skvrna uchopila děvče v renesančních šatech a zmizela.

Španělské schodiště znovu přicházelo k životu, bolestně, jako kdyby se probíjovávalo z noční můry. Zmatené mužstvo rozvědky obklopilo Y'ang-Yeovila.

„Co to proboha bylo, Yeo?”

„Myslím, že to byl náš člověk. Gully Foyle. Viděli jste tu tetovanou tvář.”

„A hořící šaty! Všemocný bože!”

„Vypadal jak čarodějnice na kůle.”

„Ale když ten hořící muž byl Foyle, s kým jsme to do pekla ztráceli čas?”

„Nevím. Má brigáda Komando rozvědkovou službu, o které se nám neobtěžovali zmínit?”

„Proč Komando, Yeo?”

„Viděli jste způsob, jakým se to dobrotisko urychlilo, ne? Zničil všechny záznamy, které jsme udělali.“

„Stále nemůžu uvěřit svým očím.“

„Oho, můžeš věřit tomu, co jsi neviděl, to je v pořádku. To je největší tajemství techniky Komanda. Vezmou své muže, předrátní je a opatří je novým pohonem. Musím se spojit s hlavním stanem Marsu a zjistit, jestli brigáda Komando neprovádí souběžné vyšetřování.“

„Řekne to armáda námořnictvu?“

„Řeknou to Rozvědce,“ vyjel nakvašeně Y'ang-Yeovil. „Tento případ je dostatečně kritický i bez právnických klíčků. A ještě něco: nebylo nutné zacházet při operaci s tou dívkou tak drsně. Bylo to nedisciplinované a nepotřebné.“ Y'ang-Yeovil se odmlčel a ani si nevšiml významných pohledů okolo sebe. „Musím zjistit, kdo to je,“ dodal zasněně.

„Jestli je taky opatřená pohonem, může to být skutečně zajímavé, Yeo,“ ozval se jemný hlas, záměrně neutrální. „Chlapec se setká s Komandem.“

Y'ang-Yeovil se zarděl. „No dobrá,“ vyhrkl. „Jsem průhledný.“

„Jen se opakuješ, Yeo. Všechny tvoje románky začínají stejným způsobem. 'Nebylo potřebné tak zacházet s tím děvčetem...' A pak - Dolly Quaker, Jean Webster, Gwynn Roget, Mariou - “

„Jména ne, prosím!“ přerušil je zděšený hlas. „Jmenoval Romeo Julií?“

„Všechny vás zítra přidělím na latríny,“ řekl Y'ang-Yeovil. „Ať se propadnu, jestli budu dál snášet tohle oplzlé porušování subordinace. Ne, ne zítra; ale hned jak bude tento případ uzavřen.“ Jeho sokolí tvář potměla. „Bože můj, jaký je to guláš! Zapomenete někdy na Foyla stojícího jak hořící pochodeň? Ale kde je? Za čím jde? Co to všechno znamená?“

Sídlo Presteigna z Presteignů v Central Parku se zdálo být při příležitosti Nového roku v plamenech. Okouzující starobylé elektrické žárovky s cik-cak vlákny a špičatými konci rozlévaly po okolí žluté světlo. Bezpečnostní bludiště proti jauntingu bylo odstraněno a velké dveře byly při této zvláštní příležitosti otevřeny. Vnitřek domu byl chráněn proti pohledům venkovního davu skříní vykládanou drahokamy, umístěnou ve dveřích.

Diváci šuměli a vykřikovali, když známí a vzdálení známí klanu přijížděli v autech, v kočárech, na nosidlech; všemi způsoby luxusní dopravy. Presteign z Presteignů stál přede dveřmi, ocelově šedý, urostlý, usmívající se svým bazilišským úsměvem, a vítal společnost do otevřeného domu. Sotva jedna proslulá osobnost prošla dveřmi a zmizela za skříní, už další, ještě známější, přijížděla hřmotně ve vozidle ještě báječnějším.

Colas přijel ve voze s kapelou. Rodina Esso (šest synů, tři dcery) byla úžasná v proskleném autobusu Greyhound. Ale Greyhound přijel (v Edisonově elektrickém sportovním autě) jim těsně v patách a ve dveřích bylo mnoho vtipkování a smíchu. Ale když Edison z Westinghousu slezl ze své Essovým benzínem poháněné bugginy, smích na schodech se změnil v řev.

Právě když se shluk hostů otočil, aby vstoupil do Presteignova domu, vzdálené otřesy přitáhly jejich pozornost. Bylo to dunění, divoký rachot pneumatických úderů a drsné kovové řinčení. Rychle se to přibližovalo. Vnější okraj kruhu diváků se otevíral do širokého špalíru. Špalírem se kodrcal těžký náklad'ák. Šest mužů shazovalo klády stavebního dřeva ze zadní části náklad'áku. Za nimi následovala posádka dvaceti mužů, kteří ty klády srovnávali pěkně do řady.

Presteign a jeho hosté vyjeveně zírali. Obrovský stroj, hřmotící a bušící, se přibližoval a plazil se nad pražci. Za ním kladli paralelní

koleje ze svářené oceli. Osádka s perlíky a pneumatickými kladivy přibodávala kolejnice k dřevěným pražcům. Kolej směřovala v povlovném oblouku k Presteignovým dveřím a pak se odkláněla pryč. Hřmotící stroje a posádky zmizely ve tmě.

„Dobrý Bože!" téměř neslyšitelně řekl Presteign. Hosté se vynořovali z domu, aby také mohli pozorovat, co přijde dál.

V dálce se ozval pronikavý hvizd. Po trati přijížděl muž na bílém koni a držel velkou červenou vlajku. Za ním supěla parní lokomotiva, táhnoucí samostatný vagón-pullman. Vagón zastavil před Presteignovými dveřmi. Z vozu seskočil průvodčí následován vrátným. Vrátný přistavil schůdky. Paní a pán ve večerních šatech sestoupili.

„Nebudeme zde dlouho," řekl pán průvodčímu. „Přijďte pro mne za hodinu."

„Bože dobrý!" vyhrkl opět Presteign.

Vlak odpufkal. Párek vystupoval po schodech.

„Dobrý večer, Presteigne," řekl pán. „Hrozně lituji, že ten kůň vám podupal zem, ale staré newyorské koncese stále trvají na červené vlajce před vlakem."

„Fourmyle!" křičeli hosté.

„Fourmyle z Ceresu!" těšili se diváci.

Presteignův večírek měl nyní úspěch zajištěn.

Uvnitř prostorné, sametem a brokátem vyzdobené haly si Presteign zvědavě Fourmyla prohlížel. Foyle vydržel pronikavý, ocelově šedý upřený pohled s klidem, přičemž kýval a usmíval se na nadšené obdivovatele, které získal od Canberry až po New York.

Kontrola, myslel si. Krev, srdce a mozek. Smažil mě ve své kanceláři celou hodinu po mém bláznivém pokusu, kterým jsem chtěl zničit Vorgu. Pozná mne? „Vaše tvář je mi povědomá, Presteigne," řekl Fourmyle. „Setkali jsme se již někdy?"

„Do dnešní noci jsem ještě neměl tu čest střetnout se s Fourmylem," odpověděl Presteign dvojsmyslně. Foyle se cvičil v odhadu lidí, ale Presteignova tvrdá, statná tvář byla nevyzpytatelná. Stáli tváří v tvář, jeden ovládající se a výrazný, druhý chladný a nezdrotný, a vypadali jako pár mosazných soch v bílém žáru na okraji taveniny.

„Bylo mi řečeno, že jste pyšný na to, že jste zbohatlík, Fourmyle.“

„Ano. Chovám se podle vzoru prvního Presteigna.“

„Skutečně? “

„Pamatujete se na to, že se chlubil tím, že začátky rodinného štěstí byly položeny na černém trhu plazmy během třetí světové války? “

„Byla to druhá válka, Fourmyle. Ale pokrytci v našem klanu se k němu nikdy nepřiznávali. Jméno bylo tehdy Payne.“

„To jsem nevěděl.“

„A jaké bylo vaše nešťastné jméno předtím, než jste ho změnil na Fourmyle? “

„To bylo Presteign.“

„Skutečně?“ Baziliščí úsměv potvrdil zásah. „Vyhlašujete příbuzenský vztah s naším klanem? “

„Vyhlásím ho včas.“

„Jakého stupně?“

„Řekneme... pokrevní příbuzenství.“

„Velice zajímavé. Zjišťuji u vás určité okouzlení krví, Fourmyle.“

„Bezpochyby rodinná slabost, Presteigne.“

„Ceká se od vás, že budete cynický,“ řekl Presteign ne bez cynismu, „ale říkáte pravdu. Vždy jsme mívali osudovou slabost pro krev a peníze. Je to naše neřest. Připouštím to.“

„A já to sdílím.“

„Vášeň ke krvi a penězům? “

„Ano. Nejvášnivěji.“

„Bez milosti, bez odpuštění, bez pokrytectví?“

„Bez milosti, bez odpuštění, bez pokrytectví.“

„Fourmyle, vy jste mladý muž podle mého vkusu. Jestli nevyhlásíte příbuzenský vztah s naším klanem, budu vás muset adoptovat.“

„Příliš pozdě, Presteigne. Já už jsem adoptoval vás.“

Presteign vzal Fourmyla za rameno. „Musíte být představen mé dceři, lady Olívii. Dovolíte mi to?“

Prošli přijímací halou. Ve Foylovi se dmul příliv triumfu: *Neví to. Vůbec mě nepoznal.* Pak přišly pochybnosti: *Ale já nikdy nebudu vědět, jestli to ví. On je jak kalená ocel. Mohl by mě naučit jednu či dvě věci o sebeovládání.*

Známí pozdravovali Fourmyla.

„V Šanghaji se vám povedl vynikající podvod.“

„Báječný karneval v Římě, že? Slyšel jste o hořícím muži, který se zjevil na Španělském schodišti? “

„Hledali jsme vás v Londýně.“

„Jaký to byl božský vstup,“ zvolal Hany Sherwin-Williams. „Při bohu, všechny nás zastínil. Udělal z nás balíček prokletě zírajících pikových spodků.“

„Zapomínáte se, Hany,“ řekl ohleduplně Presteign, „Víte, že nedovolím žádnou sprostotu ve svém domě.“

„Promiňte, Presteigne. Kde je nyní cirkus, Fourmyle?“

„Nevím,“ řekl Foyle. „Počkejte chvíličku.“

Kolem se shromáždil dav, šklebící se v očekávání nejnovějšího Fourmylova bláznovství. Ten vytáhl platinové hodinky a otevřel víčko pouzdra. Na ciferníku se objevila tvář komořího.

„Ahhhh... jakékoli je tvé jméno... Kde právě nyní dlíme?“

Odpověď byla slabounká a zněla plechově. „Dal jste příkazy umístit vaše stálé sídlo v New Yorku, Fourmyle.“

„Oh? Skutečně? A?“

„Koupili jsme katedrálu Svatého Patrika, Fourmyle.“

„A kde to je?“

„Stará katedrála Svatého Patrika, Fourmyle. Na Páté Avenue a tam kde byla předtím padesátá ulice. Postavili jsme tábor uvnitř.“

„Děkuji.“ Fourmyle zavřel platinového slídiče. „Má adresa je Stará katedrála Svatého Patrika, New York. Jedna věc se musí těm vypovězeným křesťanům uznat... Přinejmenším budovali kostely dostatečně velké na to, aby se tam vešel cirkus.“

Olívie Presteignová seděla na pódiu, obklopena obdivovateli. Vypadala jako Sněhurka, ledová princezna s korálovými rty a korálovýma očima, majestátní, nedosažitelná, překrásná, Foyle se na ni jednou podíval a sklopil ve zmatku své oči před jejím slepým pohledem, kterým mohla vidět jen elektromagnetické vlny a infračervené světlo. Jeho srdce začalo bít rychleji.

Nebud' blázen! pomyslel si zoufale. Ovládej se. To může být nebezpečné...

Byl představen; byl osloven suchým, stříbrným hlasem; byla mu podána studená, štíhlá ruka; ale jeho ruce se při dotyku zdálo, že vybuchla elektrickým šokem. Byl to téměř začátek poznání

Čeho? Ona je symbolem. Princezna Snů... Nedosažitelná... Ovládat se!

Bojoval tak těžce, že si stěží uvědomil, že byl propuštěn, půvabně, ale lhostejně. Nemohl tomu uvěřit. Stál tam s otevřenými ústy jak neraotora.

„Co? Vy jste ještě zde, Fourmyle?“

„Nemohu uvěřit tomu, že jsem byl propuštěn, lady Olívie.“

„Těžké, že, ale obávám se, že se stavíte do cesty mým přátelům.“

„Nejsem zvyklý být propuštěn, *(Ne. Ne. Všechno špatně!)* Přinejmenším někým, koho bych chtěl počítat ke svým přátelům.“

„Nebučíte nudný, Fourmyle. Odstupte.“

„Čím jsem se vůči vám provinil?“

„Provinil vůči mně? Nyní jste směšný.“

„Lady Olívie... *(Kriste! Nemohu říci nic správně? Kde je Robin?)* Můžeme začít znovu, prosím?“

„Jestli se snažíte být neohrabaný, Fourmyle, váš úspěch je obdivuhodný.“

„Vaši ruku znovu, prosím. Děkuji. Já jsem Fourmyle z Ceresu.“

„V pořádku.“ Zasmála se. „Uznávám, že jste klaun. Nyní odstupte. Jsem si jista, že najdete někoho, koho pobavíte.“

„Co se stalo tentokrát?“

„Skutečně, pane, vy se mě snažíte rozzlobit?“

„Ne. *(Ano, snažím. Snažím se tě nějak dotknout... prolomit ledy.)* Poprvé, když jsme si podali ruce, to bylo... násilné. Ted to nebylo nic. Co se stalo?“

„Fourmyle,“ pronesla otrávené Olívie, „uznám, že jste zábavný, jedinečný, vtipný, fascinující... co jen chcete, jen když půjdete pryč.“

Odklopýtal z pódia, Čubka. Čubka. Čubka. *Ne. Ona je ztělesněním snu, právě tak jsem si ji vysnil. Ledová vížka, která musí být vzata útokem a dobytá. Být obelhána... přepadnuta... znásilněna... přinucena na kolena...*

Dostal se tváří v tvář Saulu Dagenhamovi.

Stál paralyzován, stěží ovládaje krev a vnitřnosti.

„Ah, Fourmyle," řekl Presteign. „Toto je Saul Dagenham. Může s námi pobýt jen třicet minut a trval na tom, že jednu z nich stráví s vámi."

Ví to? Poslal pro Dagenhama jen proto, aby si byl jist? Útok. Toujours audace. „Co se stalo s vaší tváří, Dagenhame?" zeptal se Fourmyle s netečnou zvědavostí.

Hlava smrtky se usmála. „A já jsem si myslel, že jsem všude znám. Otrava zářením. Jsem horký. Byly časy, kdy se říkalo 'Žhavější než pistole'. Nyní se říká 'Žhavější než Dagenham'." Smrtácké oči šmejdily po Foylovi. „Co se skrývá za tím vaším cirkusem?"

„Touha po proslulosti."

„Já se vyznám v kamuflážích. Umím rozeznat znaky. Co je vaše zlodějna?"

„Řekl Dillinger Caponemu?" Foyle se usmál, začal se uvolňovat, držel na uzdě svou radost nad vítězstvím. *Postavil jsem se s drzostí oběma.* „Vypadáte šťastněji, Dagenhame." Okamžitě si uvědomil, že udělal botu.

Dagenham se toho bleskově chytil. „Šťastněji než kdy? Kde jsme se předtím viděli?"

„Ne šťastněji než kdy; šťastněji než já." Foyle se otočil k Presteignovi. „Zoufale jsem se zamiloval do lady Olívie."

„Saule, tvoje půlhodina skončila."

Dagenham a Presteign, Foyle mezi sebou, se otočili. Přistoupila k nim vysoká žena, majestátní ve smaragdových večerních šatech, se zářivými červenými vlasy. Byla to Jisbella McQueen. Jejich pohledy se střetly. Předtím, než mu šok mohl uvařit tvář, se Foyle otočil, přeběhl šest kroků k prvním dveřím, které postřehl, otevřel je a vrhl se do nich.

Dveře se za ním zavřely. Ocítl se v krátké slepé chodbě. Bylo slyšet cvaknutí, nastala přestávka a pak plechový hlas zdvořile odříkával: „Vnikl jste do soukromé částí tohoto sídla. Prosím, opusťte ji."

Foyle lapal po dechu a zápasil o znovunabytí rovnováhy.

„Vnikl jste do soukromé části tohoto sídla. Prosím, opusťte ji."

*Přece jsem nevěděl... Myslel jsem, že byla zabita tam ve vesmíru...
Ona mě poznala...*

„Vnikl jste do soukromé části tohoto sídla. Prosím, opusťte ji.”

*Jsem hotov... Nikdy mi neodpustí... Ted' to musí říkat
Dagenhamovi a Presteignovi.*

Dveře z přijímacího sálu se otevřely, a na okamžik si Foyle myslel, že znovu vidí svůj hořící obraz. Pak si uvědomil, že se dívá na Jisbelliny rudé vlasy. Ani se nepohnula, jen stála a usmívala se na něj v zuřivém triumfu. Narovnal se.

Při bohu, já nechci skončit s kňučením.

Beze spěchu se Foyle vyšoural ven z chodby, vzal Jisbellu za paži a vedl ji zpět do přijímacího sálu. Vůbec se neobtěžoval podívat se dokola po Dagenhamovi nebo Presteignovi. Oni se ukážou sami, s pomocí a výzbrojí, až přijde čas. Usmál se na Jisbellu; ona se také usmála, stále triumfujíc.

„Děkuji, že jsi utekl pryč, Gully. Ani se mi nezdálo, že by to mohlo dopadnout tak uspokojivě.”

„Utekl pryč? Má drahá Jiz!”

„Prosím?”

„Ani ti nemusím říkat, jak rozkošně dnes večer vypadáš. Přešli jsme dlouhou cestu z Gouffre Martelu, že? Foyle se pohnul směrem k tanečnímu sálu. „Smím prosit?”

Oči se jí doširoka rozevřely v překvapení nad jeho rozšafností. Dovolila mu, aby ji dovedl do tanečního sálu a vzal do náruče.

„Mimochodem, Jiz, jak jsi to dokázala zařídit, aby jsi se nemusela vrátit do Gouffre Martelu? ”

„Dagenham to zařídil. Takže ty teď i tancuješ, Gully?”

„Tancuji, ovládám mizerně čtyři jazyky, studuji vědu a filozofii, píši ubohou poezii, prodělávám výbuchy při idiotských pokusech, šermuji jak blázen, boxuji jak šašek... Zkrátka, jsem notoricky známý Fourmyle z Ceresu.”

„Již nikdy víc Gully Foyle.”

„Jen pro tebe, drahá, a pro toho, komu jsi to řekla.”

„Jen Dagenhamovi. Je ti líto, že mi to vyklouzlo?”

„Nemohla jsi si pomoci víc než jsem si nemohl pomoci já.”

„Ne, nemohla. Tvoje jméno ze mne jen tak vyletělo. Co bys zaplatil, abys mi udržel zavřená ústa? "

„Nebud' blázen, Jiz. Tahle příhoda ti vynesla okolo 17 980 000 Kr."

„Co tím myslíš?"

„Řekl jsem ti, že ti dám všechno, co zbude po tom, co skončím s *Vorgou*."

„Skončil jsi s *Vorgou*?" zeptala se překvapeně.

„Ne, drahá, ty jsi ukončila mé trápení. Ale já svůj slib dodržím."
Zasmála se.

„Štědrý Gully Foyle. Bud' skutečně štědrý, Gully. Uteč. Pobav mě trochu."

„Kňourající jak krysa? Nevím jak, Jiz. Jsem vytrénovaný pro lov; nic jiného."

„A já jsem zabila tygra. Dej mi jedno zadostiučinění, Gully. Řekni, že jsi byl blízko k *Vorze*. Že jsem tě zničila, když jsi byl na půl kroku od cíle. Je to tak?"

„Přeji si abych mohl, Jiz, ale nemohu. Nejsem nikde. Snažím se zde dnes večer získat novou stopu."

„Ubohý Gully. Možná, že ti mohu pomoci z této motanice. Mohu říci... oh... že jsem se zmýlila... nebo vtipkovala... že ve skutečnosti nejsi Gully Foyle. Víím, jak poplést Saula. Mohu to udělat, Gully... jestli mě ještě stále miluješ."

Podíval se na ni a potrásl hlavou. „Mezi námi nebyla nikdy láska, Jiz. Ty to víš. Jsem příliš jednostranný na to, abych byl něčím jiným než lovcem."

„Příliš jednostranným na to, abys byl něčím jiným než bláznem!"

„Co jsi tím myslela, Jiz... Dagenham zařídil, abys nemusela zpátky do Gouffre Martelu... Víš, jak poplést Saula Dagenhama? Co s ním máš společného? "

„Pracuji pro něj. Jsem jedním z jeho poslů."

„Míníš tím, že tě vydírá? Pod hrozbou, že tě pošle zpět, jestli nebudeš..."

„Ne. Odmítli jsme to v té minutě, kdy jsme se potkali. Začalo to tím, že mě dobýval; já jsem to ukončila tím, že jsem ho ulovila."

„Jak to myslíš?"

„Nemůžeš si domyslet?“

Překvapeně se na ni zadíval. Její oči byly zakalené, ale on porozuměl. „Jiz! *S ním?*“

„Ano.“

„Ale jak? On...“

„Existují prevence. Je to... Nechci o tom mluvit, Gully.“

„Promiň. Trvá mu nějak dlouho, než se vrátí.“

„Vrátí?“

„Dagenham. Se svou armádou.“

„Oh. Ano. samozřejmě.“ Jisbella se znovu usmála a pak promluvila hlubokým, zuřivým hlasem. „Ty si neuvědomuješ, po *jak* napjatém laně se procházíš, Gully. Kdybys mě byl prosil, nebo podplácel, nebo se mě snažil romanticky obelhat... Zničila bych tě, při Bohu. zničila. Řekla bych celému světu, kdo jsi... Vykřičela bych to ze střech domů.“

„O čem to mluvíš?“

„Saul se nevrátí. On o tom neví. Můžeš si jít po svých, do pekla.“

„Já ti nevěřím.“

„Myslíš si, že by mu to *tak* dlouho trvalo, aby tě dostal? Saulovi Dagenhamovi?“

„Ale proč jsi mu to neřekla? Po tom, jak jsem od tebe utekl...“

„Protože nechci, aby šel do pekla s tebou. Já nemluvím o *Vorze*. Mám na mysli něco jiného, PyrE. To je to, proč tě honí. To je to, co chtějí dostat. Dvacet liber PyrE.“

„Co to je?“

„Když jsi otevřel trezor, byla v něm malá krabička? Vyrobená z I.I.O.... inertního izoméru olova?“

„Ano.“

„Co bylo uvnitř I.I.O, krabičky?“

„Dvacet odřezků, které vypadaly jako stlačené jódové krystaly.“

„Co jsi udělal s těmi odřezky?“

„Odeslal jsem dva k analýze. Nikdo nemohl zjistit, co to je. Třetí se pokouším analyzovat v své laboratoři... když nedělám šaška pro veřejnost.“

„Och, pokoušíš se, že? Proč?“

„Já rostu, Jiz," řekl jemně Foyle. „Netrvalo mi dlouho, abych si spočítal, že je to *to*, po čem pasou Presteign s Dagenhamem."

„A kde máš zbytek těch odřezků?"

„Na bezpečném místě."

„Nejsou v bezpečí. Nikde nemůžou být v bezpečí. Nevím, co to PyrE je, ale vím, že je to přímá cesta do pekla, a já nechci, aby po ní Saul kráčel."

„Tak velice ho miluješ? "

„Tak velice si ho vážím. Je to první muž, který mi kdy ukázal možnost odpuštění, a to hned za dva."

„Jiz, co *je* to PyrE? Víš to?"

„Mám takový dohad. Dala jsem si dohromady narážky, které jsem zaslechla. Myslím, že hlavní myšlenku znám. A můžu ti to říct, Gully, ale já nechci." Zuřivost jí vyzařovala z tváře. „Tentokrát opustím já *tebe*. Nechávám tě viset bezmocně ve tmě. Abys věděl, jak ty pocity chutnají, chlapče! Vychutnej si je!"

Odtrhla se od něj a uháněla přes taneční sál. V tom okamžiku dopadly první bomby.

Přilétaly jak roje meteorů; ne v takovém počtu, ale daleko smrtonosněji. Přilétaly v ranním kvadrantu, v té čtvrtce zeměkoule, kde byl čas od půlnoci do rozbřesku. Narážely přímo na přední stranu Země při její otáčce kolem Slunce. Přeletěly vzdálenost šesti set padesáti miliónů kilometrů.

Rychlost pozemských obranných počítačů odpovídala veliké rychlosti bomb, a počítače vyhledávaly a přerušovaly cestu těchto novoročních dárku z Vnějších satelitů v rozmezí mikrosekund. Množství prudce zářících nových hvězd rozkvétalo a mizelo na obloze; byly to zjištěné a osm set kilometrů nad svými cíli odpálené bomby.

Ale zóna mezi rychlostí obrany a rychlostí útoku byla tak úzká, že mnoho jich proletělo. Přeletěly hladinu ranních červánků, hladinu meteorů, zónu šera, stratosféru a atmosférou se blížily k zemi. Neviditelné dráhy končily titánskými výbuchy.

První atomový výbuch, který zničil Newark, otrásl Presteignovým sídlem neuvěřitelným zemětřesením. Podlahy a stěny se prudce otráslly a hosté byli vrženi na hromadu spolu s nábytkem a výzdobou.

Zemětřesení následovalo jedno za druhým, jak se nepravdělná sprška snášela kolem New Yorku. Byli ohlušení, znecitlivělí, zmrazení. Zvuky, nárazy, plápolání ponurých světél na obzoru - to vše bylo tak hrůzné, že vyděšený rozum ponechával z lidí jen prchající, zbabělou, šílející zvěř. V průběhu pěti sekund se Presteignův Novoroční večírek změnil z elegance na anarchii.

Foyle se zvedl z podlahy. Podíval se na zápasící těla na tanečním parketu, viděl Jisbellu, která se snažila osvobodit, udělal krok směrem k ní a pak se zastavil. Otočil hlavu s pocitem, jako by ani nebyla částí jeho těla. Hřmění neustávalo. Viděl Robin Wednesbury v přijímací hale, potlučenou a klopýtající. Udělal krok směrem k ní a pak se znovu zastavil. Věděl, kam musí jít.

Urychlil se. Hřmění a osvětlení se propadlo dolů spektrem na jednotvárné hučení a dohasínání. Zemětřesení se změnilo v kluzké vlnění. Foyle přelétl celým obrovským domem, hledal, až ji nakonec našel v zahradě, stála na špičkách na mramorové lavici. Pro jeho urychlené smysly vypadala jako mramorová socha... ve stavu extáze.

Zpomalil se. Smysly se opět vyšplhaly po spektru a znovu byl utloukán tím bombardováním větším-než-smrt.

„Lady Olívie," zvolal.

„Kdo je to?"

„Klaun."

„Fourmyle?"

„Ano."

„A vy jste mne přišel hledat? Jsem dojata, skutečně dojata."

„Vy jste zešílela, takhle tu stát venku. Prosím vás, dovolte mi-"

„Ne, ne, ne. Je to překrásné... Báječné!"

„Dovolte mi jauntnout s vámi na nějaké místo, kde budete v bezpečí."

„Ah, vy se vidíte jako rytíř v brnění? Rytířská služba. To se k vám nehodí, můj drahý. Nemáte k tomu instinkt. Bude nejlépe, když půjдете."

„Zůstanu."

„Jako milovník krásy?"

„Jako milovník."

„Opakujete se, Fourmyle. Pojd'te, nechte se inspirovat. To je Armageddon... Tryskající hrůza. Řeknete mi, co vidíte."

„Není to nic moc," odpověděl a křečovitě se otáčel dokola.
„Všude na obzoru je světlo. Z něj vystupují rychlá mračna. Nahoře je něco... něco jako jiskření. Jako blikání vánočních světel."

„Ach, vy, vaším zrakem vidíte tak málo! Poslyšte, co vidím já! Na obloze je kupole, duhová kupole. Barvy se pohybují od hlubokého třesku až po zářící oheň. Tak jsem si pojmenovala barvy, které vidím. Co to může být, ta kupole?"

„Radarová clona," zašeptal Foyle.

„A jsou tam obrovské šachty ohně vysílané vzhůru, kymácejí se, tancují, míhají se a protkávají. Co to je?"

„Záchytné paprsky. Vy vidíte celý elektronický obranný systém."

„A mohu také vidět bomby přilétající dolů... rychlé pruhy toho, čemu říkáte červená. Ale ne vaše červená; má. Proč je mohu vidět?"

„Jsou zahřívány třením se vzduchem, ale pouzdro z inertního olova se nám nejeví barevně."

„Vidíte, o kolik je lepší, když jste jako Galileo a ne Galahad. Oh! Jedna nyní letí dolů na východě. Podívejte se na ni! Přichází, níž, níž, níž... Ted'!"

Záblesk světla na východním obzoru dokazoval, že to nebyla jen její obrazotvornost.

„Tam je další, na severu. Úplně blízko. Ted'!"

Ze severu se přihnaly světelné příznaky výbuchu.

„A ty výbuchy, Fourmyle... To nejsou jen mračna světla. To jsou stavby; sítě, gobelíny ze síťovaných barev. Tak nádherné. Jako vybrané rubáše."

„To taky jsou, lady Olívie."

„Bojíte se?"

„Ano."

„Tak utečte."

„Ne."

„Ah, vy jste vzorný."

„Nevím, jaký jsem. Jsem vyděšený, ale nechci utéct."

„Pak to spojujete. Předvádíte divadlo rytířské odvahy." Suchý hlas zněl pobaveně. „Jen si pomysli, Galahade. Jak dlouho to trvá, než se

jauntne? Můžeš být v bezpečí v sekundě... v Mexiku, Kanadě, na Aljašce. Tak v bezpečí. Musí jich tam být již milióny. My jsme pravděpodobně poslední, kteří opouštějí město."

„Ne každý může jauntnout tak daleko a tak rychle."

„Pak jsme ti poslední, se kterými ještě počítají. Proč mě neopustíš? Bud' v bezpečí. Já budu zabitá brzo. Nikdo se nikdy nedoví, pod jakou záminkou jsi stáhl ocas."

„Čubko!"

„Ach, vy se zlobíte. Jaký šokující slovník. To je první známka slabosti. Proč nenecháte převládnout své lepší já a neodnesete mě pryč? To bude druhá známka slabosti."

„Proklínám tě!"

Pokročil úplně k ní a zuřivě zaťal pěsti. Dotkla se jeho tváře studenou, klidnou rukou, a opět přeskočil ten elektrický šok.

„Ne, už je příliš pozdě, můj drahý," řekla klidně. „Přilétá sem celý roj červených pruhů... dolů, dolů, dolů... přímo na nás. Už neexistuje žádná možnost úniku. Uteč! Rychle! Ted'! Jauntni! Vem mě sebou. Rychle! Rychle!"

Strhl ji z lavičky. „Čubko! Nikdy!"

Silně ji svíral v náruči, našel měkká korálová ústa a políbil ji; přitlačil své rty na její. a čekal konečné zatemnění.

Výbuch nepřicházel.

„Podvod!" vykřikl. Ona se zasmála. Políbil ji ještě jednou a nakonec se přinutil k tomu, aby ji pustil. Zalapala po dechu, pak se znovu zasmála a korálové oči jí plály.

„A je konec," řekla.

„Ještě to ani nezačalo."

„Myslíš válku?"

„Válku mezi námi."

„Udělej z toho lidskou válku," řekla prudce. „Jsi první, koho neošidilo mé vzezení. Och Bože! Nuda rytířství rytířů a jejich vlašná vášeň k princeznám. Ale já nejsem taková... uvnitř. Já ne. Já nejsem. Nikdy. Udělej z toho divokou válku mezi námi. Nezískej si mě... znič mě!"

Náhle to byla opět lady Olívie, půvabná Sněhurka. „Obávám se, že bombardování skončilo, můj drahý Fourmyle. Představení je u

konce. Ale jaká to byla vzrušující předehra k Novému roku. Dobrou noc."

„Dobrou noc?" ozval se nedůvěřivě.

„Dobrou noc," zopakovala. „Skutečně, můj drahý Fourmyle, jste tak neomalený, že nikdy nevíte, kdy jste propuštěn? Můžete nyní odejít. Dobrou noc."

Chvilí se rozhodoval, hledal slova, ale nakonec se otočil a vypotácel se ven z domu. Chvěl se. Byl povznesený a zmatený. Kráčel omámeně, sotva vnímal zmatek a pohromu kolem sebe. Obzor byl osvětlen červenými plameny. Tlakové vlny útoku tak divoce promíchaly atmosféru, že vítr nepřetržitě svištěl v divných prudkých závanech. Chvění výbuchů tak tvrdě otřásl městem, že cihly, římsy, sklo a kov se skácely na zem a rozdrtily. A to vše navzdory skutečnosti, že New York nedostal ani jeden přímý zásah.

Ulice byly prázdné; město bylo opuštěné. Všechno obyvatelstvo New Yorku a všech ostatních měst jauntlo v divokém hledání bezpečí... až po hranici svých schopností... pět mil, padesát mil, pět set mil. Někteří jauntli přímo do epicentra exploze. Tisíce zahynuly v jaunte-explozích, protože veřejná jauntovací stanoviště nebyla navržena ke kumulaci davů při hromadném exodu.

Foyla spatřila bíle opancéřovaná posádka pro katastrofy, která se zjevila v ulicích. Byl na něj nasměrován velitelský signál, který ho varoval, že je povinen zapojit se do prací při odstraňování pohromy. Problém jauntování nebyl v tom, aby se obyvatelstvo dostalo ven z měst, ale v tom, jak je přinutit k návratu a obnovení pořádku. Foyle neměl prázdnou chuť strávit týden zápasem s požáry a kořistníky. Urychlil se a důsledně se posádce pro likvidaci katastrof vyhýbal.

Na Páté avenue se zpomalil; odliv energie při urychlení byl tak ohromný, že nebyl ochoten jím trpět už ani malou chvilku. Dlouhé pobyty v urychleném stavu vždy vyžadovaly celé dny na obnovu sil a energie.

Kořistníci a Šakalí jaunteři už byli v práci na ulicích; samotní i v houfech, pokradmí a divocí; šakali trhající na kusy tělo žijícího, ale bezmocného zvířete. Vrhli se na Foyla. Dnes v noci bylo všechno jejich kořistí.

„Nemám vůbec náladu." řekl jim. „Jděte si hrát s někým jiným."

Vyprázdnil si kapsy a všechny peníze jim hodil. Chňapli po nich, ale nezdálo se, že by byli spokojení. Přáli si zábavu a on byl zjevně bezmocný pán. Půltucet jich obklopilo Foyla a rozhodli se, že ho potrápí.

„Milý pán," usmívali se na něj. „Uděláme si s tebou večírek."

Foyle již jednou viděl zmrzačené tělo jednoho z jejich hostů. Povzdechl si o odpoutal svou mysl od vize Olívie Presteign.

„Dobře, šakalíci," řekl. „Uděláme si večírek."

Chystali se, že ho donutí k zábavnému tanečku. Foyle křepce zaťapkal jazykem po přepínačích v ústech a stal se na dvanáct ničivých sekund nejvražednějším strojem, jaký kdy byl zhotoven... Zabíjákem. Všechno probíhalo bez jeho vědomé myšlenky nebo vůle; tělo jen následovalo příkazy přenášené do svalů a podvědomé pohyby. Nechal všech šest těl ležet na ulici.

Stará katedrála Svatého Patrika tiše stála, bez poskvrny, věčná, s odrazy vzdálených ohňů na své zelené, měděnkou pokryté střeše. Uvnitř byla opuštěná. Stan Čtyřmílového cirkusu vyplňoval chrámovou loď, osvětlený a vybavený, ale cirkusový personál byl pryč. Služebnictvo, kuchaři, komorníci, atleti, filozofové, táborová chátka a podvodníci, všichni utekli.

„Ale oni se vrátí, aby kořistili," zašeptal Foyle.

Vstoupil do svého vlastního stanu. První věc, které si všiml, byla postava v bílém oblečení, krčící se na pokrývce, která si, usmívajíc se sama pro sebe, pobrukovala. Byla to Robin Wednesbury, šaty nadranc a mysl také.

„Robin!"

Bez slova pokračovala v pobrukování. Zvedl ji vzhůru, zatřásl s ní a vrazil jí políček. Dál se usmívala a broukala si. Natáhl injekci a dal jí pořádnou dávku Niacinu. Droga s vystřízlivujícím účinkem ji vyškubla z úniku do skutečnosti. Mělo to příšerné následky. Její saténová kůže se změnila v popelavou. Krásná tvář se šklebila a kroutila. Poznala Foyla, vzpomněla si na to, na co chtěla zapomenout, vykřikla a padla na kolena. Začala plakat.

„To už je lepší," řekl jí. „Ty jsi umělkyně v únicích, že? Nejdřív sebevražda. Ted tohle. Co bude příště?"

Jdi pryč.

„Pravděpodobně náboženství. Umím si tě představit, jak se připojuješ k sklepní sektě s heslem jako *Pax Vobiscum*. Pašování bible, mučednictví pro víru. Nedokážeš se nikdy tváří v tvář ničemu postavit?“

Nikdy jsi neutíkal pryč?

„Nikdy. Útěk je pro mrzáky. Neurotiky.“

Neurotiky. Oblíbený výraz vzdělaného Johna-co-přichází-pozdě. Ty jsi tak vzdělaný, že. Tak sebejistý. Tak vyrovnaný. Utíkal jsi pryč celý svůj život.

„Já? Nikdy. Já jsem celý život jen lovil.“

Ty jsi utíkal. Ještě jsi nikdy neslyšel o úniku útokem? Utíkat pryč od skutečnosti tím, že na ni zaútočím... popřu ji... zničím ji? To je to, co jsi dělal.

„Únik útokem?“ Foyla to nadzvedlo. „Míniš tím, že utíkám pryč od něčeho?“

Samozřejmě.

„Od čeho?“

Od skutečnosti. Nedokážeš přijmout život takový, jaký je. Odmítáš. Utočíš na něj... snažíš se napéchovat jej do svých vzorů. Utočíš na všechno a ničíš všechno, co stojí v cestě tvým vlastním šíleným představám. Zvedla uplakanou tvář. „Já už to dál nevydržím. Chci, abys mě nechal odejít.“

„Odejít? A kam?“

„Žít svůj vlastní život.“

„A co s tvou rodinou?“

„Já je najdu svým vlastním způsobem.“

„Proč? Co teď?“

„Je toho příliš mnoho... Ty a válka... protože ty jsi tak špatný jako válka. Horší. To, co se mi stalo dnes v noci, to se mi stává každou chvíli, co jsem s tebou. Mohu vydržet buď jedno nebo druhé; obojí ne.“

„Ne,“ řekl. „Já tě potřebuji.“

„Jsem připravena si svůj odchod vykoupit.“

„Jak?“

„Ztratil jsi všechny své stopy k Vorze, že?“

„A?“

„Našla jsem jinou.“
„Kde?“
„O to nejde. Dovolíš mi odejít, když ti tu stopu odevzdám?“
„Mohu si ji od tebe vzít.“
„Tak pojď. Vem si ji.“ V očích se jí zablesklo. „Kdybys věděl, co to je, neměl bys žádné problémy.“
„Mohu tě přinutit, abys mi ji dala.“
„Můžeš? Po tom dnešním bombardování? Zkus to.“
Před jejím vzdorem se stáhl zpět. „Jak můžu vědět, že neblufuješ?“
„Mám k tomu jednu pomůcku. Vzpomeň si na muže v Austrálii.“
„Na Forresta?“
„Ano. Snažil se ti říct jména členů posádky. Vzpomínáš si na jediné jméno, které ze sebe dostal?“
„Kemp.“
„Zemřel dřív, než je mohl dokončit. To jméno je Kempsey.“
„To je ta tvá stopa?“
„Ano. Kempsey. Jméno a adresa. Na oplátku za tvůj slib, že mě necháš jít.“
„Je to obchod," řekl. „Můžeš jít. Dej mi to.“
Hned se vydala ke svému cestovnímu obleku, který měla oblečený v Šanghaji. Z kapsy vytáhla lístek částečně ohořelého papíru.
„Viděla jsem to na stole Sergeje Orla, když jsem se snažila uhasit oheň... oheň, který se vzňal od Hořícího muže...“
Podala mu arch papíru. Byl to útržek dopisu. Bylo tam napsáno:
...udělat něco, abych se dostal z těchto bakteriových polí. Proč se musí s člověkem, který neumí jauntovat, zacházet jako se psem?
Prosím Tě, pomoz mi, Sergeji. Pomoz svému kamarádovi z lodě, o které se raději nezmíním. Co Ti to udělá, 100 Kr. Vzpomeň si na všechny služby, které jsem Ti prokázal. Pošli mi 100 Kr, nebo aspoň 50 Kr. Nenech mě padnout.

Rodg Kempsey
Barák 3
Bakteria, Inc.
Mare Nubium, Měsíc

„Při Bohu!“ vykřikl Foyle. „To je stopa. Ted to nemůže selhat. Víme, jak na to. Všechno nám odrecituje... všechno.“ Zašklebil se na Robin. „Zítra v noci odletíme na Měsíc. Objednej letenky. Ne, nebudou žádné trable kvůli útoku. Kup vesmírnou loď. V každém případě je vyložili, budou laciné.“

„My?“ řekla Robin, „Míníš ty!“

„Míním my,“ odvětil Foyle. „Letíme na Měsíc. Oba dva.“

„Já odcházím.“

„Ne, ty neodcházíš. Ty zůstáváš se mnou.“

„Ale říkal jsi, že...“

„Vzchop sem, dívče. Odpřísáhl bych všechno, abych tohle získal. Potřebuji tě víc, než kdy jindy. Ne pro *Vorgu*. *Vorgu* zvládnou sám. Pro něco mnohem důležitějšího.“

Díval se na její nevěřící tvář a kajícně se usmál. „Je to velice špatné, děvče. Kdybys mi dala ten dopis přede dvěma hodinami, byl bych býval dodržel slovo. Ale teď je pozdě. Potřebuji tajemnici pro románek. Zamiloval jsem se do Olívie Presteign.“

Ve výbuchu zuřivosti vyskočila. *Ty jsi se zamiloval do ní? Do Olívie Presteign? Zamiloval do té bílé mrtvoly?!* Hořký vztek v jejím televysílání byl pro něj překvapivým odhalením.

Ach, nyní jsi mé ztratil. Navždy. Ted' tě zničím já.

Zmizela.

12

Kapitán Petr Y'ang-Yeovil vyřizoval zprávy v hlavním stanu Ústřední rozvědky v Londýně rychlostí šest za minutu. Informace byly telefonovány, telegrafovány, vysílány, jauntovány. Celkový obraz bombardování se rychle dokresloval.

ÚTOK SMĚROVÁN SEVERNÍ A JIŽNÍ AMERIKA OD ŠEDE-SÁTÉHO PO STO DVACÁTÝ STUPEŇ ZÁPADNÍ DÉLKY,.. OD LABRADORU K ALJAŠCE NA SEVERU... OD RIA K EKVÁDORU NA JIHU... ODHAD - DESET PROCENT (10%) STŘEL PRONIKLO ZADRŽOVACÍ CLONOU... ODHADOVANÉ ZTRÁTY POPULACE; DESET AŽ DVANÁCT MILIÓŇŮ...

„Díky Bohu za jauntování," řekl Y'ang-Yeovil. „Jinak by byly ztráty pětkrát takové. Ale i tak je to velice blízké porážce. Ještě jeden takový úder a Země je hotová."

Adresoval to pomocníkům, kteří jauntovali dovnitř a ven z jeho kanceláře, zjevovali se a mizeli, házeli zprávy na jeho stůl a zapisovali křídou výsledky a rovnice na skleněnou tabuli, která pokrývala celou jednu stěnu. Neformálnost byla pravidlem a Y'ang-Yeovil byl překvapený a podezíravý, když jeden pomocník na dveře zaklepal a vstoupil s komplikovanou formálností.

„Co se sem takhle vkrádáš, zrovna teď?" zeptal se Y'ang-Yeovil.

„Je tu jedna paní, která tě chce navštívit, Yeo."

„Ted tak máme čas na komedie!" podrážděně vyštěkl Y'ang-Yeovil. Ukázal na bílé rovnice na průhledné tabuli vyjadřující rozsah katastrofy, která postihla Zemi. „Přečti si to a plač celou cestou ven."

„Velice speciální paní, Yeo. Tvoje Venuše ze Španělského schodiště."

„Kdo? Jaká Venuše. "

„Tvoje Venuše z Konga."

„Oh! Ta?" Y'ang-Yeovil se zarděl. „Pošli ji dovnitř."

„Budeš ji zpovídat soukromě, samozřejmě.“

„Nic samozřejmě. Máme válku. Budeš přijímat přicházející zprávy, ale každého, kdo bude chtít hovořit se mnou, jemně upozorni, že má přejít na tajnou řeč.“

Robin Wednesbury vstoupila do kanceláře stále ještě oblečená v roztrhaných bílých večerních šatech. Jauntla okamžitě z New Yorku do Londýna aniž by si dělala starosti s převlékáním. Její tvář působila vyčerpaně, ale i tak byla rozkošná, Y'ang-Yeovil ji v zlomku sekundy prozkoumal a zjistil ke svému potěšení, že první odhad její krásy byl úplně bezchybný. Na oplátku Robin prozkoumala jeho a oči se jí rozšířily poznáním. „Ale vy jste ten kuchař ze Španělského schodiště! Angelo Poggi!“

Jako důstojník Rozvědky byl Y'ang-Yeovil připraven poradit si i s touto kritickou situací. „Ne kuchař, madam. Ještě jsem neměl dostatek času, abych se vrátil ke svému obvyklému fascinujícímu zevnějšku. Prosím, sedněte si sem, slečno...?“

„Wednesbury. Robin Wednesbury.“

„Okouzlující. Já jsem kapitán Y'ang-Yeovil. Je to od vás velice milé, že jste mě přišla navštívit, slečno Wednesbury. Ušetřila jste mi dlouhé a namáhavé hledání.“

A-Ale já tomu nerozumím.. Co jste dělal na Španělském schodišti? Proč jste honil -

Y'ang-Yeovil viděl, že její rty se ani nepohnuly. „Ach? Vy jste telepatka, slečno Wednesbury? Jak je to možné? Myslel jsem, že znání každého telepata v celé soustavě.“

Já nejsem úplný telepat. Já jsem televysílač. Já mohu jen vysílat... ne však přijímat.

„Což dělá vaši schopnost pro svět bezcennou. Už to chápu.“ Y'ang-Yeovil na ni s pochopením mrkl. „Jaká špinavost, slečno Wednesbury... být zatížena všemi nevýhodami telepatie, a přitom oloupena o všechny její výhody. Sympatizuji s vámi. Věřte mi.“

Bud' požehnán. Je to vůbec první člověk, který si to uvědomil, aniž by mu to někdo musel říci.

„Opatrně, slečno Wednesbury, já vás přijímám. A nyní k tomu Španělskému schodišti? “

Zastavil se v řeči, dychtivě poslouchal její vzrušené televysílání: *Proč mě tam lovil? Mě? Nepřátelskou válčící stra- Och Bože! Budou mě mučit. Sekat a - Informace. Já -*

„Mé drahé dítě," řekl jemně Y'ang-Yeovil. Uchopil ji za ruce a povzbudivě je držel. „Poslouchejte mě chvíli. Jste vyděšená pro nic za nic. Zjevně jste podezírána z příslušnosti k nepřátelské válčící straně. Je to tak?"

Přikývla.

„Je to nešťastné, ale my se o to nyní nebudeme vůbec starat. A o tom jak Rozvědka vytahuje z lidí informace a jak je mučí... to všechno je jen propaganda."

„Propaganda?"

„My vůbec nejsme nemotorní, slečno Wednesbury. Víme, jak vytáhnout z lidí informace, aniž bychom se vraceli do středověku. Ale šíříme legendy, abychom, jaksi preventivně, lidi ovlivnili."

Je to pravda? On lže. Je to podvod.

„Je to pravda, slečno Wednesbury. Používám i lsti, ale nyní to nemám vůbec zapotřebí. Ne teď, když jste zjevně přišla o své vlastní vůli, abyste nám nabídla informace."

On je příliš dovedný... příliš rychlý... On -

„Vyznívá to, slečno Wednesbury, jako kdybyste byla donedávna škaradě podváděna... jako kdybyste se zle spálila."

„To jsem byla. Bože, to ano." *Sama sebou, ponejvíce. Já jsem blázen. Nenáviděný blázen!*

„Ne blázen, slečno Wednesbury, a ani ne nenáviděný. Nevím, co se vám přihodilo, že to tak otrásl vaše mínění o sobě, ale doufám, že vám to podlomené sebevědomí napravím. Takže... Vy jste byla oklamána, je to tak? Ponejvíce sama sebou? To se stane každému. Ale někdo vám při tom pomáhal. Kdo?"

„Já bych ho zradila."

„Pak mi to neříkejte."

„Ale já musím najít svou matku a sestry... Já už mu nemohu dále věřit... Musím to udělat sama." Robin zhluboka nabrala dech. „Chci vám říci o muži jménem Gulliver Foyle."

Y'ang-Yeovil se okamžitě přeladil do pracovní nálady.

„Je to pravda, že přijel železnici?“ zeptala se Olívie Presteign. „S lokomotivou a vyhlídkovým vagónem? Jaká úžasná troufalost.“

„Ano, je to pozoruhodný mladý muž,“ odpověděl Presteign. Stál tam, ocelově šedý a ocelově tvrdý, v přijímacím sále svého domu, osamocen, jen se svou dcerou. Strážil tam svou čest a život, čekaje na své služebnictvo a svůj doprovod, než se vrátí ze svého panického jaunte útěku za bezpečím. Nevyrušený z klidu tlachal s Olívií a vůbec jí nedovolil, aby si uvědomila, v jak vážném nebezpečí se nalézají.

„Tati, já jsem vyčerpaná.“

„Byla to noc zkoušek, má drahá. Ale prosím tě, ještě nechod' odpočívát.“

„Proč ne?“

Presteign se zdržel toho, aby jí prozradil, že s ním bude mnohem více v bezpečí. „Cítím se opuštěně, Olívie. Budeme se ještě pár minut bavit.“

„Udělala jsem ztřeštěnou věc, tati. Dívala jsem se ze zahrady na útok.“

„Drahá moje! Sama?“

„Ne. S Fourmylem.“

Těžké údery začaly otřásat čelními dveřmi, které Presteign předtím zavřel.

„Co je to? “ zeptala se Olívie.

„Lupiči,“ s klidem odvětil Presteign. „Nemusíš se vůbec obávat, Olívie. Nedostanou se dovnitř.“ Přikročil ke stolu, na kterém si rozkládal kolekci zbraní tak poklidně, jako kdyby šlo jen o hru na trpělivost. „Nehrozí nám žádné nebezpečí, láska moje.“ Snažil se odvést její pozornost jiným směrem. „Povídala jsi mi o Fourmylovi...“

„Ach, ano. Dívali jsme se spolu... popisovali jsme si navzájem bombardování. “

„Bez gardedámy? To nebylo diskrétní, Olívie.“

„Já vím. Chovala jsem se nemožně. Zdál se mi takový velký, takový sebejistý, že jsem se k němu chovala jako lady Povznesená.“

Vzpomínáš si na slečnu Postovou, mou guvernantku, která byla tak povýšenecká a povznesená, že jsem jí nazývala lady Povznesená. Byla jsem pro něj lady Postová. On z toho byl rozzuřený, otče. Proto mě hledal, až mě našel v zahradě."

„A ty jsi mu dovolila zůstat? Jsem šokován, drahá."

„Já taky. Myslím, že jsem byla vzrušením jen napul při smyslech. Jak vypadá, otče? Řekni mi to. Jak se jeví tobě?"

„Je velký. Vysoký, velice temný, jeví se spíš jako záhadná osobnost. Jako Borgia. Zdá se mi, že se u něj střídá troufalost s brutalitou."

„Ach, takže je divoký. Taky jsem to postřehla. Zuřivost z něj doslova vyzařovala. Většina lidí se jen tak třpytí... on vypadal jako světelný sloup, jako blesk. Je to úžasně fascinující."

„Má drahá," protestoval jemně Presteign. „Neprovdané ženy jsou příliš jemnocitné na to, aby se takto vyjadřovaly. Vůbec mě to nepotěší, má drahá, jestliže si vytvoříš romantický vztah k takovému ubožákovi, kterého potkalo štěstí v podobě peněz, jako je Fourmyle z Ceresu."

Presteignovo osazenstvo jauntovalo do přijímacího sálu, kuchaři, číšníci, nosiči, pážata, komorníci a děvečky. Všichni byli otřesení bombardováním a vystrašení z útěku před smrtí.

„Vy všichni jste opustili svá místa. Bude na to pamatováno," chladně vyřkl Presteign. „Mé bezpečí a čest jsou opět ve vašich rukou. Střežte je. Lady Olívie a já si jdeme odpočinout."

Vzal dceru za rameno a vedl ji vzhůru schodištěm, odhodlán divoce ochraňovat svou ledově čistou princeznu. „Krev a peníze," šeptal si Presteign.

„Cože, otče?"

„Přemýšlím o rodinné neřesti, Olívie. Děkuji božstvu, že ty jsi ji nezdělila."

„Co je to za neřest?"

„Není zapotřebí, abys to věděla. Je to neřest, kterou s námi sdílí i Fourmyle."

„Ach, on je zlý. Já jsem to věděla. Řekl jsi, že je jako Borgia. Zkažený Borgia s černýma očima a čarami na tváři. Skládají se do obrazu."

„Obrazu, má drahá?"

„Ano. Viděla jsem divný obraz přes jeho tvář... ne obvyklou elektřinu nervů a svalů. Něco leželo ještě přes to. Fascinovalo mě to od začátku."

„Jaký druh obrazu máš na mysli?"

„Fantastický... Výjimečně krutý. Ani ho nedokážu popsat. Dej mi něco, s čím se dá psát. Já ti ho nakreslím."

Zastavili se před kabinetem s chippendalským nábytkem.

Presteign vzal krystalovou desku zasazenou ve stříbrném rámu a podal ji Olivii. Dotkla se jí špičkou prstu; objevila se černá tečka. Pohybovala prstem a tečka se prodloužila v čáru. Rychlými a jistými pohyby nakreslila ohavnou změt' čar, která vypadala jako erbovní štít - jako maska d'ábla.

*

Saul Dagenham vešel do zatemněné ložnice. Okamžik později byla zaplavena světlem, když se jedna stěna rozsvítila. Vypadalo to, jako kdyby se v obrovském zrcadle odrážela Jisbellina ložnice, ale s jedním podivným žertem. Jisbella ležela v posteli sama, a v odraze Saul Dagenham seděl na okraji postele také sám. Zrcadlo bylo ve skutečnosti tabulí oloveného skla oddělující úplně stejné místnosti. Dagenham jen jednoduše ve své rozsvítil.

„Láska podle hodin," Dagenhamův hlas přicházel z reproduktoru. „Znechucující."

„Ne, Saule. Nikdy."

„Frustrující."

„Ani to ne."

„Ale nešťastné."

„Ne. Jsi lakotný. Bud spokojen s tím, čeho se ti dostává."

„Bůh ví, že je to víc, než jsem kdy měl. Jsi úžasná."

„Ty jsi výstřední. A nyní běž spát, miláčku. Zítra jdeme lyžovat."

„Ne, nastala změna v plánech. Zítra musím pracovat."

„Ach Saule... slíbil jsi mi to. Už žádná práce a podráždění a shon. To vůbec nechceš dodržet svůj slib? "

„Nemohu, když máme válku na krku."

„K čertu s válkou. Už jsi obětoval dost v píscích Tycha. Nemůžou od tebe už nic víc žádat.“

„Musím ještě dokončit jednu práci.“

„Já ti s tím pomůžu.“

„Ne. Nejlepší bude, když se budeš držet mimo.“

„Nevěříš mi?“

„Nechci tě ranit.“

„Nic nás nemůže ranit.“

„Foyle by mohl.“

„C-cože?“

„Fourmyle je Foyle. Ty to víš. A já vím, že ty to víš.“

„Ale já jsem se nikdy -“

„Ne, tys mi to nikdy neřekla. Ty jsi skvělá. Buď i mně tak věrná, Jisbello.“

„Tak jak jsi to tedy zjistil?“

„Foyle se prozradil sám.“

„Jak?“

„Jménem.“

„Fourmyle z Ceresu? Koupil společnost z Ceresu.“

„Ale Geoffrey Fourmyle?“

„Vymyslel si to.“

„On si myslí, že si to jméno vymyslel. Ale tak to není. On si na to jméno vzpomněl. Geoffrey Fourmyle je jméno, které použili v megalomanské zkoušce v kombinované nemocnici v Mexico City. Použil jsem tu Megal metodu na Foyla, když jsem se snažil z něj vypáčit údaje o *Nomádovi*. To jméno mu muselo zůstat zahrabané v paměti. Vylovil je a myslí si, že je původní. To mě upozornilo.“

„Ubohý Gully.“

Dagenham se usmál. „Ano, nezáleží na tom, jak se obrníme proti okolí, i tak jsme vždy přemoženi něčím ze svého nitra. Před zradou neexistuje obrana, a my všichni jsme zrazováni sebou samými.“

„Co budeš dělat, Saule?“

„Dělat? Skončím to, samozřejmě.“

„Pro dvacet liber PyrE?“

„Ne. Abychom vyhráli tu zatracenou válku.“

„Cože?" Jisbella přistoupila ke skleněné stěně oddělující obě místnosti. „Ty. Saule? Vlastenec?"

Přikývl, téměř provinile. „Je to směšné. Groteskní. Ale já jsem vlastnice. Úplně jsi mě změnila. Jsem opět rozumný člověk."

Přitiskl svou tvář na sklo a pak se políbili přes třípalcové olověné sklo.

*

Mare Nubium bylo ideálně vhodné místo pro pěstování anaerobních bakterií, půdních organismů, hub, plísní a všech těch mikroskopických fotem života, na nichž bylo založené zdravotnictví a průmysl, který si vyžadoval kultury pěstované bez přístupu vzduchu. Bacteria, Inc., pracoviště představovalo obrovskou mozaiku polí kultur, přemostěnou obslužnými lávkami, šířící se kolem centrální skupiny ubytovacích baráků. Úřadů a zařízení. Každé pole bylo gigantickou skleněnou kádí se sto stopami průměru, dvanáctipalcovou výškou a ne víc než dvou molekulovou tloušťkou.

Den předtím, než hranice slunečního svitu, plazící se po povrchu Měsíce, dosáhla Mare Xubiuni, byly kádě naplněny zárodečnými kulturami. Při východu Slunce, na Měsíci bez ovzduší náhlém a oslepivém, byly osety, a dalších čtrnáct dní nepřetržitého slunečního svitu byly ošetřovány, ochraňovány, regulovány... polní dělníci ve skafandrech se plahočili nahoru a dolů po obslužných lávkách. Když se hranice tmy přiblížila směrem k Mare Nubium, kádě, z kterých byla posbírána úroda, se nechaly zmrznout a sterilizovat v dvoutýdenním mrazu měsíční noci.

Jauntování nebylo vůbec třeba při tomto jednotvárném procesu, krok za krokem stále stejném. Proto Bacteria, Inc., najímala nešťastníky neschopné jauntovat a platila jim otrocké mzdy. Byl to nejnižší druh pomocných dělníků, kal a chátra sluneční soustavy; a ubytovací baráky společnosti Bacteria, Inc., se v průběhu dvoutýdenní odpočinkové doby podobaly peklu. Foyle to zjistil okamžitě, když vstoupil do baráku č.3.

Již při vstupu se střetl s pitoreskní podívanou. V obrovské místnosti bylo dvě stě lidí; byly tam kurvy a jejich tvrdě dohlízející

pasáci, profesionální hazardní hráči se svými přenosnými stolky, potulní překupníci drog, lichváři půjčující peníze. Bylo tam zamlženo štiplavým kouřem a zápachem alkoholu a Analogonu. Nábytek, lůžkoviny. šatstvo, bezduchá těla, prázdné láhve, hniající potraviny, to vše se válelo roztroušeno po podlaze. Byl to jeden veliký prasečí chlév.

Při Foylově vstupu se ozval řev, ale on byl vyzbrojený a připravený zvládnout situaci. Promluvil na první chlupatou tvář, na kterou narazil.

„Kempsey?" zeptal se klidné. Dostal urážlivou odpověď. Bez ohledu na to se zašklebil a podal tomu člověku stokreditovou bankovku. „Kempsey?" zeptal se dalšího. Opět byl pohaněn. Znovu zaplatil a pokračoval ve své obchůzce barákem, rozdávaje bankovky v drzých dících za pohanu a urážky. Uprostřed baráku našel svého člověka, zřejmého tyрана ubikace, lidskou zrůdu, nahého, plešatého, hýčkaného dvěma kuplířkami a napájeného patolízaly whiskou.

„Kempsey?" zeptal se Foyle ve starém jazyku ulice. „Chci se dobejt k Rožerovi Kempseyovi."

„Jase chci dobejt k tvému zrušení," odpověděl muž a natáhl ohromnou pracku k Foylovým penězům. „Davaj."

Z davu se ozvalo potěšené vytí. Foyle se usmál a plivl mu do očí. Nastalo žalostné ticho. Plešatec odhodil kuplířky a vymrštil se, aby Foyla zlikvidoval. Za pět sekund ležel, líbal podlahu, a za krkem měl pěkně napasovanou Foylovu nohu.

„Furt se chci dobejt ke Kempseyovi," řekl jemně Foyle. „Tvrdě dobejt, čoveče. Bude lip, když mi ho ukážeš, čoveče, nebo je po tobě, to je jednoduchý."

„Umývárna!" zavyl plešatec. „V tý díře. V umývárce."

„Ted' si mě dostal," řekl Foyle. Hodil zbytek peněz na podlahu před plešatce a rychle odešel do umývárny.

Kempsey se krčil v rohu sprchárny, s tváří natlačenou na stěnu a sténal v těžkopádném rytmu, který dokazoval, že v tomhle stavu vězí už několik hodin.

„Kempsey?"

Odpovědělo mu zasténání.

„Co se děje, ty?"

„Hadry," zaplakal Kempsey. „Šaty. Všude vokolo hadry. .lak svinstvo, jak zvratky, jak špína. Šaty. Všude vokolo šaty."

„Vzhůru čověče. Vstávej."

„Šaty. Všude vokolo hadry. Jak svinstvo, jak zvratky, jak špína..."

„Kempsey, vzpamatuj se čověče. Orel mě poslal."

Kempsey přestal fňukat a otočil svůj tupý obličej k Foylovi.

„Kdo?... Kdo?"

„Sergej Orel mě poslal. Přinesl jsem ti volnost. Jsi volný. Vyrazíme?"

„Kdy?"

„Teď."

„Oh, Bože. Bůh ho požehnej. Požehnej ho!" Zesláblý Kempsey začal jásavě skotačit. Potlučená a nafouklá tvář se poskládala do masky úsměvu. Smál se a jásal a Foyle ho odváděl z umývárny. V ubytovně se ale zase rozesmál a opět rozplakal. A jak ho Foyle vedl dlouhou místností, nahé kuplířky smetly plné náruče špinavých šatů a roztrásl mu je před očima. Kempsey pěníl a něco drmolil.

„Co se mu děje?" tázal se Foyle plešatce uliční podřečí.

Plešatý muž byl nyní uctivě nestranný, když už ne přítel. „Asi nákej lup," odpověděl. „Dycky je takovej. Vokaž mu starý hadry a už se kroutí. Čověče!"

„A proč, jako?"

„Proč? Je cvoklej, no."

U vzduchového uzávěru hlavní kanceláře na sebe a na Kempseye Foyle navlékl skafandry a pak ho vedl ven na raketové pole, kde množství antigrav paprsků natahovalo své bledé prsty vzhůru z jam směrem k Zemi visící v poslední čtvrti na noční obloze. Vstoupili do jámy, vstoupili do Foylovy lodě a odložili skafandry. Foyle vzal z pokojíku láhev a ampulku se žihadlem. Naplnil pohár a podal jej Kempseyovi. S úsměvem ukrýval v dlani ampuli.

Kempsey vypil whisky, stále zmámený, stále jásající. „Volný," šeptal si. „Bůh mu žehnej! Volný. Kriste, čím vším sem musel projít." Znovu se napil. „Pořád tomu nemůžu uvěřit. Je to jak sen. Proč sme eště nevodstartovali, čověče? Já -" Kempsey se zadrhl, upustil pohár a zíral v hrůze na Foyla. „Tvůj ksicht!" vykřikl. „Bože můj, tvoje tvář! Co se ti s ní stalo?"

„Ty si se mi stal, ty čubčí synu!“ vykřikl Foyle. Vrhł se kupředu, jeho tvář tygra šarlatově hořela, a hodil ampulku jako vrhací nůž. Ta se zabodla do Kempseyova krku a chvějíc se zůstala viset. Kempsey se zakymácel.

Foyle se urychlil, přiskočil ke Kempseyově tělu, v pádu je zachytil a odnesl je na zád' do pravoboční soukromé kajuty. Na lodi byly dvě hlavní soukromé kabiny, a Foyle je obě připravil již v předstihu. Úplně je vystěhoval a proměnil v chirurgické operační sály. Foyle přivázal tělo na operační stůl, otevřel kufřík s chirurgickými nástroji a začal choulostivou operaci, kterou se v to ráno naučil hypno-tréninkem... operaci zvládnutelnou jedině při jeho urychlení pěti ku jedné.

Přeřezal kůži a svalstvo, přepiloval kosti hrudního koše, obnažil srdce, rozpitval je a připojil žíly a tepny k složitému čerpadlu krve, které bylo položeno vedle na stole. Uvedl čerpadlo do činnosti. Uplynulo dvacet sekund objektivního času. Přiložil Kempseyovi na obličej kyslíkovou masku a čerpadlo zapnul na střídavé sání a výtlak.

Foyle se zpomalil, zkontroloval Kempseyovu tělesnou teplotu, dal mu do žíly injekci s antišokovým prostředkem a čekal. Krev proudila čerpadlem a Kempseyovým tělem. Po pěti minutách Foyle odstranil kyslíkovou masku. Reflex dýchání byl v činnosti. Kempsey byl bez srdce, ale pořád ještě naživu. Foyle si sedl vedle operačního stolu a čekal. Znamení na jeho tváři bylo stále viditelné.

Kempsey zůstával v bezvědomí.

Foyle čekal.

Kempsey se vzbudil a vykřikl.

Foyle vyskočil, utáhl pouta a nahnul se nad muže bez srdce.

„Nazdar, Kempsey,“ řekl.

Kempsey vykřikl.

„Podívej se na sebe. Kempsey. Jsi mrtev.“

Kempsey omdlel. Foyle ho pomocí kyslíkové masky přivedl k vědomí.

„Nech mě zemřít, pro smilování Boží!“

„Co se děje? Zraňuje to. bolí to? Já umíral šest měsíců a nekňoural jsem.“

„Nech mě zemřít.“

„Až na to přijde čas. Až přijde ras. a když se budeš chovat poslušně. Byl jsi na palubě *Vorgy* šestnáctého září 2336?"

„Pro Kristova muka. nech mě zemřít."

„Byl' jsi na palubě *Vorgy*?"

„Ano."

„Venku ve vesmíru jste minuli vrak. Trosky z *Nomáda*. Signalizoval o pomoc a vy jste jej minuli a nechali tam. Bylo to tak⁷"

„...Ano."

„Proč?"

„Kriste. Och, Kriste, pomoz mi!"

„Proč?"

„Och, Ježíši!"

„Já jsem byl na palubě *Nomáda*. Kempsey. *Proč jste mě tam nechali hnit?*"

„Ježíši sladký, pomoz mi! Kriste, osvobod' mne!"

„Já tě osvobodím, Kempsey. když mi odpovíš na otázky. Proč jste mě tam nechali hnit?"

„Nemohli jsme tě vyzvednout."

„Proč ne?"

„Měli jsme na palubě utečence."

„Och. Takže jsem předpokládal správně. Vy jste odváželi běžence z Kalistó?"

„Ano."

„Kolik."

„Šest set."

„To je dost. ale mohli jste ještě udělat místo pro jednoho dalšího. Proč jste mě nevyzvedli?"

„My jsme ty utečence utopili."

„Cože!" zařval Foyle.

„Přes palubu... všechny... šest set... úplně svlečení... vzali jim šaty, peníze, šperky, zavazadla... Dali je do vzduchových uzávěrů na ... jatka. Kriste! Šaty všude po celé lodi... Křičící a- Ježíši! Kdybych aspoň mohl zapomenout! Nahé ženy... modré... zničené... široce otevřené... kroužící kolena nás... Šaty všude po celé lodi... Šest set... Zavražděno!"

„Ty čubčí synu. To byl úskok? Vzali jste jejich peníze, ale nikdy jste nezamýšleli přivést je na Zemi?"

„Byl to úskok."

„A proto jste mě nevzali sebou?"

„To by ti tak jako tak vyneslo jenom smrt ve vesmíru."

„Kdo dával příkazy?"

„Kapitán."

„Jméno?"

„Joyce. Lindsay Joyce."

„Adresa?"

„Kolonie Sklotsky. Mars."

„Cože!" Do Foyla jakoby udeřil hrom. „On je Sklotsky? Chceš tím říct, že po ročním lovu se ho nemůžu ani dotknout... zranit ho... dát mu pocítit to, co jsem já pocíťoval?" Otočil se pryč od trýzněného muže na stole; trýznil sám sebe zmařenými úmysly.

„Sklotsky! Jediná věc, na kterou jsem nikdy nepomyslel... Potom, co jsem pro něj připravil luxusní soukromou kabinu... Co budu dělat? Co pro Boha živého budu dělat?" Vztekle řval, na tváři se mu stále živě rýsovalo znamení.

Znovu byl přivolán zoufalým zasténáním. Vrátil se ke stolu a naklonil se nad vypitvané tělo. „Tak ještě jednou přímo, ve zkratce a naposled. Tenhle Sklotsky, Lindsay Joyce, dal příkaz vyhodit běžence?"

„Ano."

„A mě tam nechat hnít?"

„Ano. Ano. Pro smilování Boží, to už stačí. Nech mě zemřít."

„Žij, ty svině... špinavý bastarde bez srdce! Žij bez srdce. Žij a trp. Budu tě udržovat naživu navždy, ty -"

Ponurý záblesk světla vnikl Foylovi do očí. Vzhlédl. Jeho hořící obraz se díval skrz velké čtvercové okno soukromé kabiny. Když se vrhl k oknu, hořící muž zmizel.

Foyle opustil soukromou kabinu a rozběhl se na před' do řídicí místnosti, kde mu pozorovací rozhledna, vyklenutá jako bublina, umožňovala výhled v dvou stech sedmdesáti stupních. Hořícího muže nebylo nikde vidět.

„Není skutečný.“ šeptal si. „Nemůže být skutečný. Je to znamení; šťastné znamení... Anděl strážný. Zachránil mě na Španělském schodišti. Naznačuje mi, abych pokračoval a našel Lindsay Joyce.“

Přikurtoval se do pilotního křesla, zapálil trysky a vrazil tam plné zrychlení.

„Lindsay Joyce. Kolonie Sklotsky, Mars,“ přemýšlel celou dobu, kdy byl hluboko vtažován do pneumatického křesla. „Sklotsky... Bez smyslů, bez potěšení, bez bolesti. Nejzazší stoický únik. Jak ho potrestám? Mučit ho? Strčit ho do luxusní kabiny a dát mu pocítit to, co jsem já cítil na palubě *Nomádu*? Ztraceně. Je to jako kdyby byl mrtev. On je mrtev. A já musím vymyslet, jak bít mrtvé tělo, jak je přinutit, aby cítilo bolest. Dostat se tak blízko ke konci a mít dveře zabouchnuté přímo před nosem... Proklaté zmaření pomsty. Pomsta je pro sny... ne pro skutečnost.“

O hodinu později, když se zbavil svého vzteku a skončil se zrychlováním, se odepnul z křesla a vzpomněl si na Keinpseye. Odešel na zád' do chirurgické místnosti. Extrémní zrychlení při startu přidusilo chod čerpadla krve natolik, aby to Keinpseye zabilo. Náhle byl Foyle přemožen novým, vášnivým obratem v sobě samém. Bezmocně s tím bojoval.

„Co se s tebou děje?“ šeptal si. „Mysli na těch šest set vyhozených... Mysli na sebe... Copak se změníš na zbabělého sklepního křesťana nastavujícího druhou líc a kňučícího o odpuštění? Olívie, co mi to děláš? Dej mi sílu, ne zbabělost...“

A přece odvrátil oči, když vyhazoval tělo ven.

13

VŠECHNY OSOBY, O KTERÝCH JE ZNÁMO, ŽE JSOU ZAMĚSTNÁVÁNY FOURMYLEM Z CERESU NEBO JSOU S NÍM V JAKÉMKOLI VZTAHU ČI SPOJENÍ MAJÍ BÝT ZADRŽENY PRO VYŠETŘOVÁNÍ. Y-Y: ÚSTŘEDNÍ ROZVĚDKA.

VŠICHNI ZAMĚSTNANCI TÉTO SPOLEČNOSTI BUDOU DODRŽOVAT PŘÍSNÉ SLEDOVÁNÍ JEDNOHO ČLOVĚKA, FOURMY-LA Z CERESU A ZJIŠTĚNÉ OHLÁSÍ OKAMŽITĚ MÍSTNÍMU PANU PRESTOVI. PRESTEIGN.

VŠICHNI KURÝŘI ZANECHAJÍ NYNĚJŠÍHO PŘIDĚLENÍ A BUDOU SE HLÁSIT K ÚLOHÁM V PŘÍPADĚ FOYLE. DAGENHAM.

Z DŮVODU VÁLEČNÉ KRIZE BUDE OKAMŽITĚ VYHLÁŠENA BANKOVNÍ DOVOLENÁ, ABY BYL FOURMYLE ODBLOKOVÁN OD VŠECH ZDROJŮ. Y-Y. ÚSTŘEDNÍ ROZVĚDKA.

KDOKOLI DOTAZUJÍCÍ SE NA VESMÍRNOU LOĎ VORGA MUSÍ BÝT SEBRÁN A DOPRAVEN DO ZÁMKU PRESTEIGN K PROHLÍDCE. PRESTEIGN.

VŠECHNY PŘÍSTAVY A DOKY NA VNITŘNÍCH PLANETÁCH MUSÍ BÝT V POHOTOVOSTI PRO PŘÍCHOD FOURMYLA. KARANTÉNA A CELNÍCI PROZKOUMAJÍ VŠECHNY PŘÍLETY. Y-Y. ÚSTŘEDNÍ ROZVĚDKA.

STARÁ KATEDRÁLA SVATÉHO PATRIKA BUDE PROHLEDÁNA A POZOROVÁNA. DAGENHAM.

PROZKOUMAT ZÁZNAMY BONESE A UIGA A ZJISTIT JMÉNA DŮSTOJNÍKŮ A ČLENŮ POSÁDKY VORGY. ABY SE DAL POKUD MOŽNO PŘEDVÍDAT DALŠÍ FOYLŮV POHYB. PRESTEIGN.

KOMISE VÁLEČNÝCH ZLOČINŮ VYDÁ SEZNAM VEŘEJNÝCH NEPŘÁTEL, KDE BUDE FOYLOVO JMÉNO NA PRVNÍM MÍSTĚ. Y-Y: ÚSTŘEDNÍ ROZVĚDKA.

ODMĚNA 1 000 000 KR SE NABÍZÍ ZA INFORMACE VEDOUcí K ZATČENÍ FOURMYLA Z CERESU, ALIAS GULLIVERA FOYLA, ALIAS GULLY FOYLA, NYNÍ NA SVOBODĚ V PROSTORU VNITŘNÍCH PLANET. PŘEDNOSTNÍ! SPĚŠNÉ! NEBEZPEČNÉ!

*

Po dvou staletích kolonizace byl zápas o vzduch na Marsu stále tak kritický, že V-L zákon. Zákon Vegetativ - Lynch pořád ještě účinkoval. Bylo smrtelným přestupkem ohrozit něho zničit jakoukoli rostlinu, životně důležitou k přeměně mart'anské atmosféry oxidu uhličitého na atmosféru kyslíkovou. Dokonce i jednotlivá stébla trávy byla posvátná. Nebylo třeba vztyčoval zde tabulky s nápisy NEŠLAPEJTE PO TRÁVĚ. Každý člověk přecházející po trávníku by byl okamžitě zastřelen. Žena, která by si utrhla květinu, by byla bez milosti zabita. Dvě století vykonaných rozsudku smrti vyvolala hlubokou úctu k zelenému rostlinstvu, která téměř dosahovala úrovně náboženství.

Foyle si to připomínal, když uháněl středem vyvýšeného chodníku vedoucího k mariánskému Saint Michele. Jauntl přímo z letiště Syrtis k stanovišti při základně tohoto chodníku, který se táhl téměř pul kilometru přes zelené pole k mart'anskému Saint Michele. Zbytek vzdálenosti musel překonat pesky.

Tak jako originál Mont Saint Michele na francouzském pobřeží i mart'anský Saint Michele byl majestátní gotickou katedrálou věžiček

a obloukovitých pilířů rýsujících se na obzoru kopce- a vypínajících se směrem k obloze. Oceánské přílivy obklopují pozemský Mont Saint Michele. Zelené přílivy trávy obklopují marťanský Saint Michele. Oba dva byly pevnostmi. Mont Saint Michele pozemský býval pevností víry v dobách, než bylo zrušeno organizované náboženství. Marťanský Saint Michele byl pevností telepatie. Uvnitř žil jediný plný telepat Marsu, Sigurd Magsman.

„A jednotlivé obrany chránící Sigurda Magsmana jsou:"
prozpěvoval si Foyle napůl hystericky. „Za prvé - zákony sluneční soustavy; za druhé - marťanské právo; za třetí - Dagenham - Presteign a spol.; za čtvrté - pevnost sama; za páté - uniformovaná stráž, opatrovníci, služebnictvo a obdivovatelé bradatého mudrce. Jak všichni dobře víme, Sigurd Magsman prodává svou děsivou schopnost za děsivé ceny..."

Foyle se pro sebe zasmál; ale je tu i za šesté, co já vím, Achillova pata Sigurda Magsmana... Za to jsem zaplatil milión kreditů Sigurdovi třetímu... nebo to snad byl Sigurd čtvrtý?"

Přešel vnějším bludištěm marťanského Saint Michele s předem připravenými pověřovacími listinami a byl v pokušení oklamat stráž a pokračovat normálním způsobem až k audienci u samotného Solomona, ale čas ho neúprosně tlačil, jeho nepřátelé se přibližovali a on si nemohl dopřát ukojení své zvědavosti. Místo toho se urychlil, změnil se v pouhou skvrnu a našel skromnou vilku postavenou v zahradě na pozemku marťanského Saint Michele. Měla hnědošedá okna a doškovou střechu a bylo možné si ji zmýlit se stájí. Foyle proklouzl dovnitř.

Vilka byla domovem dítěte. Tri příjemné a něžné chuvy seděly nehnutě v houpacích křeslech a chladnýma rukama držely pletení. Skvrna, která byla Foylem, se přesunula za ně a beze spěchu jim vpíchla z ampulek sedativum. Pak se Foyle zpomalil. Díval se na staré, prastaré dítě; scvrklého, seschlého chlapce, který seděl na podlaze a hrál si s elektrickým vláčkem.

„Nazdar, Sigurde," pravil Foyle.

Dítě začalo plakat.

„Uplakané dítě! Čeho se bojíš? Já ti přece nejdu ublížit."

Jsi zlý člověk se zlým obličejem.

„Jsem tvůj přítel, Sigurde.“

Ne, nejsi. Chceš po mně, abych dělal š-škaredé věci.

„Jsem tvůj přítel. Podívej, já vím všechno o těch velikých zarostlých mužích, kteří předstírají, že jsou tebou, ale já o tom nikomu neřeknu. Přečti si mě a uvidíš.“

Ty mu chceš ublížit a t-ty chceš, abych mu to sdělil.

„Komu?“

Kapitánovi. Ski- Skot- Dítě neohrabaně zápasilo se slovem a kvílelo hlasitěji. Jdi pryč. Ty jsi špatný. Zloba ve tvé hlavě a hořící lidi a...

„Pojď sem, Sigurde.“

Ne. CHŮVO! CHŮV-OO!

„Drž hubu, ty malej bastarde!“

Foyle shrábl sedmdesát let staré dítě a zatřásl jím. „Tohle bude pro tebe nový druh zkušenosti, Sigurde. Poprvé budeš k něčemu donucen pod hrozbou zbití. Rozumíš?“

Prastaré dítě si ho přečetlo a zavylo.

„Sklapni! Uděláme si výlet do Kolonie Sklotsky. Když se budeš slušně chovat a uděláš, co ti řeknu, přinesu tě bezpečně zpátky a dám ti lízátko, nebo čím tě vlastně uplácejí. Jestli se nebudeš slušně chovat, vymlátím z tebe živoucí denní světlo.“

Ne, to nemůžeš... To nesmíš. Já jsem Sigurd Magsman. Já jsem Sigurd telepat. To si nemůžeš troufnout.

„Synku, já jsem Gully Foyle, nepřítel Sluneční soustavy číslo jedna. Já jsem už jenom na krok od ukončení lovu, který podnikám už rok... Riskuji svůj krk, protože tě potřebuji, abys mi zajistil vyrovnání dluhu s čubčím synem, který - synku, já jsem Gully Foyle. Není nic, co bych si nemohl dovolit.“

Telepat začal vysílat strach tak intenzívně, že po celém marťanském Saint Michele zazněl poplach. Foyle vzal prastaré dítě jemně do náruče, urychlil se a vynesl ho ven z pevnosti. Pak jauntl.

*

NALÉHAVÉ. NEJTAINĚJŠÍ. SIGURD MAGSMAN UNESEN
MUŽEM PRŮKAZNĚ IDENTIFIKOVANÝM JAKO GULLIVER

FOYLE, ALIAS FOURMYLE Z CERESU, NEPŘÍTELEM SLU-
NEČNÍ SOUSTAVY ČÍSLO JEDNA. CÍL URČEN JEN S NEZNÁ-
MOU PRAVDĚPODOBNOSTÍ. POHOTOVOST PRO BRIGÁDU
KOMANDO. INFORMACE- ÚSTŘEDNÍ ROZVĚDCE.
NALÉHAVÉ! NALÉHAVÉ! NALÉHAVÉ!

*

Prastará sekta Sklotsky z Bílé Rusi věřila, že sex je kořenem všeho zla a praktikovala ohavnou sebekastraci, aby zlo zničili až ke kořenům. Moderní Sklotsky věřili, že příčinou všeho zla jsou smysly a praktikovali ještě barbarštější zvyky. Když zasvěcenci vstoupili do Sklotsky Kolonie a zaplatili za toto privilegium věno, radostně se podrobovali operaci, při které jsou přerušena spojení mezi smysly a nervovou soustavou a dále prožívali své dny bez světla, zvuků, řeči, chuti, čichu a hmatu.

Když poprvé vstupují do kláštera, jsou zasvěcencům ukázány elegantní slonovinové cely, ve kterých, jak je jim sděleno, stráví zbytek svých životů, uchvácení rozjímáním a s láskou opatrování. Ve skutečnosti jsou bytosti bez smyslů natlačeny do katakomb, kde sedí na tvrdých kamenných deskách a jsou krmeny a ošetřeny jen jednou denně. Dvacet tři ze dvaceti čtyř hodin sedí sami ve tmě, bez ošetření, bez ochrany, bez lásky.

„Žijící mrtvoly," šeptal Foyle. Zpomalil se, položil Sigurda Magsmana na podlahu, zapnul světlo na očním pozadí a snažil se proniknout temnotou hrobky. Na povrchu bylo okolo půlnoci. Dole, v těchto katakombách, byla půlnoc stále. Sigurd Magsman vysílal strach, hrůzu a úzkost takovým telepatickým vřeskem, že Foyle byl nucen opět dítětem zatřást.

„Sklapni!" zašeptal. „Nemůžeš probudit tyhle mrtvé. Ted mi najdi Lindsey Joyce."

Oni jsou nemocní.... všichni nemocní.... jako červi v jejich hlavách.... červi a nemoc a -

„Kriste Pane, jako kdybych to nevěděl. Dělej, přenes se přes to. Ještě přijdou horší věci."

Šli dál kroutícím se bludištěm chodeb katakomb. Kamenné desky pokrývaly stěny od podlahy ke stropu. Sklotsky, bílí jak plži, němí jak mrtvoly, bez pohybu jak Buddhové, vyplňovali jeskyně žijící smrtí. Telepatické dítě plakalo a křičelo. Foyle neuvolnil své neúnavné sevření; vůbec nikdy při lovu nepolevoval.

„Johnson, Wright, Keely, Graff, Nastro, Underwood... Bože, jsou jich zde tisíce." Foyle četl bronzové identifikační štítky připevněné k deskám. „Rozšiř svůj dosah, Sigurde. Najdi mi Lindsey Joyce. Nemůžeme to probírat jméno za jménem. Regál, Cone, Brady, Vincent - Co do...?"

Foyle odskočil. Jedna z postav bílých jak kosti se mlátila do čela. Kymácela se a svíjela s pokroucenou tváří. Všichni bílí plži na svých policích se svíjeli a kroutili. Zasáhlo je a mučilo neustálé telepatické vysílání úzkosti a hrůzy Sigurda Magsmana.

„Přestaň!" vyrazil ze sebe Foyle. „Zastav to. Najdi Lindsey Joyce a půjdeme odsud pryč. Rozšiř svůj dosah a najdi ho."

Tudy dál, plakal Sigurd. Přímo tam dolů. Sedm, osm, devět polic dolů. Já chci jít domů. Je mi špatně. Já-

Foyle šel zmateně dál katakombami i se Sigurdem, četl identifikační štítky, až nakonec přišel k: „LINDSEY JOYCE, BOUGAINVILLE, VENUŠE."

Zde byl jeho nepřítel, ten, který dal podnět k jeho smrti a smrti šesti set utečenců z Kalistó. Zde byl jeho nepřítel, pro kterého měsíce plánoval, a kterého tak dlouho lovil. Zde byl jeho nepřítel, pro kterého připravoval luxusní soukromou kabinu na palubě své lodi. Zde byla *Vorga*. *Byla to žena*.

Foyle zůstal, jako když do něj uhodí. V těchto dobách dvojitého standardu, s ženami drženými v ústraní, bylo mnoho hlášených případů o ženách přestrojených za muže, aby mohly vstoupit do světa, který byl pro ně jako pro ženy uzavřen, ale dosud ještě nikdy neslyšel o ženě v obchodním loďstvu... maskované tak dobře, že dosáhla na nejvyšší důstojnické místo.

„Tohle?" zuřivě vykřikl. „Tohle je Lindsey Joyce? Lindsey Joyce z *Vorgy*? Zeptej se jí!"

Nevím, co to Vorga je.

„Zeptej se jí!"

Ale jí ne- Ona byla... Ona jakoby dávala rozkazy.

„Kapitán?“

Nelíbí se mi to, co je v ní uvnitř. Je to všechno nemocné a temné. Zraňuje to. Já chci jít domů.

„Zeptej se jí. Byla kapitánem Vorgy?“

Ano. Prosím, prosím, prosím, nenut' mě více do ní vstupovat. Je to pokroucené a zraňující. Nemám ji rád.

„Řekni jí, že já jsem ten člověk, kterého nechtěla vyzvednout šestnáctého září 2336. Řekni jí, že to sice trvalo dlouho, ale nakonec jsem přišel vyrovnat účet. Řekni jí, že jsem jí to všechno přišel splatit.“

Já ne-nerozumím. Nerozumím.

*„Řekni jí, že jsem ji přišel zabít, pomalu a hrozně. Řekni jí, že mám na palubě lodi kobku vybavenou přesně tak, jako byla moje skříň na náradí na palubě *Nomáda*, kde jsem hnil šest měsíců... když na *Vorze* nařídila, aby mě tam nechali zdechnout jako psa. Řekni jí, že právě tak bude hnít a zdechne, jako jsem měl já. Řekni jí to!“*
Foyle zuřivě zatřásl scvrklým dítětem. „Dej jí to pocítit. Nenechej ji utéct tím, že je změněná v Sklotskou. Řekni jí, že ji zabiju. Přečti si mě a řekni jí to!“

Ona... O-Ona nedala ten rozkaz.

„Cože?“

Já jí nerozumím.

„Ona nevydala ten rozkaz, aby mě tam nechali?“

Já se bojím jít do ní.

„Vstup do ní, ty malý čubčí synu, nebo tě roztrhám na kusy. Co si myslíš?“

Dítě kvílelo; žena se svíjela; Foyle kypěl vztekem. „Do ní! Do ní! Vytáhni to z ní. Ježíši Kriste, proč jediný telepat na Marsu musí být dítě? Sigurde! Sigurde, poslouchej mě. Zeptej se jí: Dala ona rozkaz k vyhození utečenců?“

Ne. Ne!

„Ne - nedala, nebo ne - ty nechceš?“

Nedala.

*„Ona dala rozkaz, aby mě tam nechali s *Nomádem*?“*

*Ona je pokroucená a nemocná a ledová. Och prosím. CHŮ- V-O!
Já chci jít domů. Já chci jít pryč.*

„Ona dala rozkaz, aby mě tam nechali s Nomádem ?

Ne.

„Nedala?“

Ne. Vezmi mě domů.

„Zeptej se jí, kdo dal ten rozkaz.“

Já chci mou chuť.

„Zeptej se jí, kdo mohl dát ten rozkaz. Ona byla kapitánem na palubě vlastní lodi. Kdo jí mohl přikazovat? Zeptej se jí!“

Já chci mou chuť.

„Zeptej se jí!“

Ne. Ne. Ne. Já se bojím. Ona je nemocná. Ona je temná a černá a pokroucená. Ona je zlá. Já jí nerozumím. Já chci svou chuť. Já chci jít domů.

Dítě naříkalo a třásl se; Foyle křičel. Ozvěna hřměla. Když se Foyle ve vzteku rozpráhl na dítě, byly jeho oči náhle oslepeny jasným světlem. Celé katakomby byly osvětlené hořícím mužem. Foyleův obraz stál před ním, s divokou tváří, šaty v plamenech, plápolající oči upřené na svíjející se Sklotskou, která předtím byla Lindsey Joyce.

Hořící muž otevřel tygří ústa. Vydal pronikavý zvuk. Bylo to jako hořící smích.

„Ona zraňuje," pravil.

Hořící muž ucukl. *„Příliš jasno," řekl. „Méně světla.“*

Foyle udělal krok dopředu. Hořící muž si v agónii přikryl rukama uši. *„Příliš hlučné," zvolal. „Nepohybuj se tak hlasitě.“*

„Ty jsi můj anděl strážný? "

„Oslepuješ mě. Pssst!" Náhle se opět zasmál. *„Poslouchej ji. Ona vykřikuje. Prosí o milost. Ona nechce zemřít. Ona nechce být zraněna. Poslouchej ji.“*

Foyle se třásl.

„Ona nám říká, kdo dal rozkaz. Copak to neslyšíš? Poslouchej ji svýma očima.“ Hořící muž ukázal na Sklotskou prstem jako pařát.

„Ona říká Olivie.“

„Cože?“

„Ona říká Olívie. Olívie Presteign. Olívie Presteign. Olívie Presteign."

Hořící muž zmizel.

Katakomby byly opět temné.

Barevná světla a kakofonie zvuků vířila kolem Foyla. Lapal po dechu a potácel se. „Modrý jaunting," mumlal si. „Olívie. Ne. Ne. Nikdy. Olívie. Já-"

Cítil, jak jej někdo uchopil za ruku. „Jiz?" zachroptěl.

Uvědomil si, že Sigurd Magsman ho drží za ruku a pláče. Zvedl chlapce do náruče.

Já jsem raněn, fňukal Sigurd.

„Já jsem taky raněn, synku."

Chci jít domů.

Stále držel chlapce v náruči a klopýtal katakombami.

„Žijící mrtvoly," mumlal si.

A pak: „Já jsem se k nim přidal."

Našel kamenné schody, které vedly z hloubky vzhůru do podloubí kláštera, které bylo nad zemí. Plahočil se vzhůru schodištěm a stále cítil smrt a opuštěnost. Nad ním bylo jasné světlo a na okamžik si myslel, že již nastal úsvit. Pak si uvědomil, že podloubí je celé osvětleno uměle. Bylo slyšet pochod obutých nohou a hluboké bručení rozkazů. V polovině schodů se Foyle zastavil a posbíral se.

„Sigurde," zašeptal. „Kdo je nad námi? Zjisti to."

Vojáci, odpovědělo dítě.

„Vojáci? Jací vojáci?"

Komando vojáci. Sigurdova zmuchlaná tvář se rozjasnila. *Přicházejí pro mě. Aby mě vzali domů k chůvě. TADY JSEM! TADY JSEM!*

Telepatický lomoz našel odezvu ve výkřicích nad jejich hlavami. Foyle se urychlil a vyletěl zbytkem schodů do podloubí. Byl to čtverec pozdně románských oblouků obklopený zelenými trávníky. Ve středu trávníků stál obrovský libanonský cedr. Po vyznačených cestičkách se rojily vyhledávací skupiny Komanda, a Foyle byl postaven tváří v tvář sobě rovným, protože okamžitě, jak spatřili vyšvihnout se jeho skvrnu z katakomb, tak se také urychlili, a všichni tak byli na stejné úrovni.

Ale Foyle měl chlapce. A oni nemohli střílet. Kolébal Sigurda v náruči a proplétal se podloubím jak unikající útočník, když se prodírá směrem na branku. Nikdo se neodvážil zablokovat ho, protože při urychlení plus pět by byla čelní srážka dvou těl okamžitě pro oba osudná. Pro neurychleného pozorovatele tato krkolomná honička vypadala jako pětisekundové kmitání světelných skvrn.

Foyle se prodral podloubím, přešel hlavním sálem kláštera, prošel bludištěm a dostal se na veřejné jauntovací stanoviště před hlavní bránou. Tam se zastavil, zpomalil se a jauntl na klášterní raketodrom, půl kilometru vzdálený. Také raketodrom byl ve varu zářícího světla a rojícího se Komanda. Každá antigravitační jáma byla obsazená lodí Komanda. Jeho vlastní loď strážili.

Pětinu sekundy po Foylově příchodu na raketodrom dorazili i pronásledovatelé z kláštera. Foyle se zoufale rozhlédl kolem. Byl obklopen polovinou pluku Komanda, všichni urychlení, všichni nažhavení na smrtící akci, všichni jemu rovnocenní nebo lepší. Naděje na výhru byla mizivá.

A pak Vnější satelity zamíchaly karty. Přesně týden po napadení Země udeřily na Mars.

Opět přilétaly střely na území planety od půlnočního po ranní kvadrant. Opět nebesa tryskala výbuchy, obzor se zapaloval velikými fontánami světla a země se mohutně otřásala. Ale tentokrát to byla jen vybledlá varianta, protože nad noční stranou vybuchla jasná nova zalévající sluneční soustavu křiklavým světlem. Roj štěpných hlavic udeřil do malinkého martánského měsíce Phobosu a v okamžiku jej vypařil do prostoru.

Rozpoznávací časový skluz příslušníků Komanda poskytl Foylovi příležitost. Opět se urychlil a prodral se mezi nimi ke své lodi. Zastavil se před hlavním průlezem a viděl znejistělou strážní hlídku, která se rozhodovala mezi pokračováním staré akce a odezvou na novou. Foyle vyhodil nehybné tělo Sigurda Magsmana do vzduchu jako Skot vrhající oštěp při skotských hrách. Když se strážní hlídka vrhla chytat chlapce, střemhlav skrze ně skočil do lodi, zabouchl průlez a vrhl se dál.

Stále urychlený, vůbec se nezastavil, aby se podíval, jestli je někdo uvnitř lodi, hnal se dopředu k řízení, zatahl uvolňovací páku,

a když loď začala stoupat po antigravitačním paprsku, nastavil plný pohon na 10 g. Nebyl připoutaný v pilotním křesle. Účinek 10 g pohonu na jeho urychlené a nechráněné tělo byl příšerný.

Obrovská síla ho popadla do spárů a vyhodila ho z křesla. Po centimetrech se plížil zpět směrem k zadní stěně řídicí kabiny jako náměsíčný. Jeho urychleným smyslům se stěna jevila, jako kdyby se mu přibližovala. Natáhl obě ruce před sebe dlaněmi naplocho proti stěně, aby se vzepřel. Slimáčí síla ho přitlačovala, ruce se mu podlomily a roztáhly a dál byl tlačěn k stěně, nejdřív jemně, pak tvrději a tvrději, až jeho obličej, brada, čelo a tělo byly drceny tlakem o kovovou stěnu.

Rostoucí tlak se stával mučivým. Snažil se jazykem dotknout přepínačů v ústech, ale síla drtící ho na stěně mu znemožňovala pohnout zkroucenými ústy. Ozvěny explozí, posunuté hluboko ve spektru zvuků, takže zněly jako srážky vlhkých kamenů, mu prozradily, že ho brigáda Komando zdola ostřeluje raketami. Když se loď vrhla z modré atmosféry do černoty vnějšího prostoru, začal křičet netopýřími skřeky, než ho zalilo milosrdné bezvědomí.

Foyle se probral v temnotě. Byl zpomalený, ale vyčerpanost celého těla svědčila o tom, že byl urychlený po celou dobu, co byl v bezvědomí. *Bud* se vyčerpala jeho baterie s energií, nebo... Pomalu dotápal rukou k výstupku na zádech. Baterie tam nebyla. Byla odstraněná.

Probádal své bezprostřední okolí chvějícími se prsty. Postel. Naslouchal šumu ventilátorů a chladičů, klapání a bzučení servomechanismů. Byl na palubě lodi. Byl přivázán k posteli. Loď se volně vznášela ve stavu beztlíže.

Foyle se odvázel, zatlačil kolena a lokty do matrace a vznesl se. Plaval temnotou, hledal vypínač světla nebo přivolávací tlačítko. Jeho ruce se potýkaly s karafou na vodu. Na skle narazil na vypouklá písmena. Přečetl je prsty. *V, o, r, g, a. Vorga.* Vykřikl.

Dveře kabiny se otevřely. Do dveří vplula postava, rýsující se proti světlu, které proudilo z luxusního soukromého salónu za ní.

„Tentokrát jsme tě vyzvedli,“ řekla Olívie Presteign.

„Olívie?“

„Ano.“

„Takže je to pravda?“

„Ano, Gully.“

Foyle začal naříkat.

„Jsi ještě stále slabý,“ řekla jemně. „Pojď a lehni si.“

Dotáhla ho do salónku a přivázala ho do lehátka. Bylo ještě teplé od jejího těla. „Byl jsi v bezvědomí šest dní. Už jsme nevěřili, že jsi živý. Všechno jsme z tebe sundali, než chirurg našel tu baterii na tvých zádech.“

„Kde je?“ zachraptěl.

„Můžeš si ji vzít, kdykoli budeš chtít. Nevztekej se, můj drahý.“

Díval se na ní dlouhou dobu, jeho Sněhurka, jeho milovaná Ledová Princezna... bílá sametová pokožka, slepé korálové oči a

výjimečná korálová ústa. Dotkla se jeho vlhkých očních víček navoněným kapesníkem.

„Miluji tě," řekl.

„Pššš. Já vím, Gully."

„Věděla jsi o mně všechno. Jak dlouho? "

„Věděla jsem od počátku, že Gully Foyle je můj nepřítel. Vůbec jsem nevěděla, že je Fourmylem, než jsme se setkali. Ach, kdybych to jenom byla věděla dřív. Kolik toho mohlo být zachráněno."

„Ty jsi to věděla a přitom jsi se mi smála."

„Ne."

„Stála jsi vedle a otrásala se smíchem."

„Stála jsem vedle tebe a milovala tě. Ne, nepřerušuj mě. Snažím se být rozumná a není to lehké." Jemné zardění přeběhlo mramorovou tváří. „Nyní si s tebou nepohrávám. Já - já jsem tě prozradila svému otci. Udělala jsem to. Sebeobrana, myslela jsem si. Ted, když jsem ho konečně potkala, viděla jsem , že je příliš nebezpečný. O hodinu později jsem si uvědomila, že to byla chyba, protože jsem poznala, že tě miluji. A nyní za to platím. Nikdy jsi to neměl vědět."

„Ty čekáš, že tomu uvěřím?"

„Tak potom proč jsem tady?" Nepatrně se chvěla. „Proč jsem tě následovala? To bombardování bylo hrozné. Kdybychom tě nevyzvedli, v další minutě bys byl mrtev. Tvá loď byla vrakem..."

„Kde jsme teď?"

„Co to s tím má společného?"

„Ztratil jsem čas."

„Čas na co?"

„Ne čas... Ztratil jsem odvahu."

„Obíháme Zemi."

„Jak jste mě následovali?"

„Věděla jsem, že půjdeš po Lindsey Joyce. Vzala jsem si jednu z otcových lodí. Náhodou to byla opět *Vorga*."

„Víš o tom?"

„Nikdy o tom neví. Já si žiji svůj soukromý život."

Nemohl od ní odtrhnout oči, a přece ho zraňovalo dívat se na ni. Toužil a nenáviděl... toužil po tom, aby skutečnost mohla být

odčiněna, nenáviděl to, že je taková, jaká je. Zjistil, že hladí chvějícími se prsty její kapesník.

„Miluji tě, Olívie.“

„Miluji tě, Gully, můj nepříteli.“

„Pro smilování Boží!“ náhle vybuchl. „Proč jsi to udělala?“

„Co? “ opáčila. „Žádáš omluvu? “

„Žádám vysvětlení.“

„Ode mne žádné vysvětlení nedostaneš!“

„Krev a peníze, řekl tvůj otec. Měl pravdu. Oh... Čubko! Čubko! Čubko!“

„Krev a peníze, ano; a bez studu.“

„Potápím se, Olívie. Hod' mi záchranné lano.“

„Tak se utop. Mě nikdo nikdy nezachraňoval. Ne - Ne... To je špatně; všechno špatně. Počkej, můj drahý. Počkej.“ Uklidnila se a začala hovořit velmi něžně. „Můžu lhát, drahý Gully, a způsobit, abys tomu věřil, ale já budu čestná. Je na to jednoduché vysvětlení. Já si žiji svůj vlastní soukromý život. My všichni žijeme své vlastní soukromé životy. I ty.“

„Jaký je tvůj?“

„Není odlišný od tvého... ani od zbytku světa. Podvádím, lžu, ničím. . jako všichni ostatní. Jsem zločinec... jako my všichni.“

„Proč? Pro peníze? Ty nepotřebuješ peníze.“

„Ne.“

„Pro to, abys mohla vládnout? “

„Ne, kvůli moci ne.“

„Tak potom proč? “

Zhluboka nabrala dech, jako kdyby tato pravda byla pravdou jedinou a ukřižovávala ji. „Pro nenávist... Vrátit vám všechno zpátky, vám všem.“

„Za co?“

„Za to, že jsem slepá,“ řekla hlasem plným náznaků. „Za to, že jsem podvedená. Za to, že jsem bezmocná... Měli mě zabít už při narození. Víš, jaké to je, když jsi slepý... přijímat život z druhé ruky? Být závislý, ožebračený, zmrzačený? 'Doved je všechny na svou úroveň,' řekla jsem si ve mém tajném životě. 'Když jsi slepá, udělej z

nich ještě větší slepce. Když jsi bezmocná, ožebrač je. Vrať jim to zpátky... všem'."

„Olívie, ty jsi šílená."

„A ty?"

„Já miluji příšeru."

„My jsme párek příšer."

„Ne!"

„Ne? Ty ne?" Opět vzplanula. „Co jsi dělal jiného než vracel světu všechno zpátky, podobně jako já? Je tvá pomsta něco jiného než vyrovnávání si svých soukromých účtů? Kdo by tě nemohl nazvat příšerou? Říkám ti, že jsme párek, Gully. Nemohli jsme se navzájem do sebe nezamilovat."

Byl omráčen pravdivostí toho, co říkala. Vyzkoušel si rubáš jejího odhalení, a ten mu padnul jak ulitý; přiléhal těsněji, než tygří maska vytetovaná na jeho tváři.

„'Bezohledný'," řekl „smilník, poradný, nespolehlivý, nemilosrdný lotr!" Je to pravda. Já nejsem lepší než ty. Horší. Ale při Bohu, já jsem nikdy nezavraždil šest set lidí."

„Ty vraždíš šest miliónů."

„Cože?"

„Možná víc. Máš něco, co potřebují k tomu, aby ukončili válku, a ty to zadržuješ."

„Myslíš PyrE?"

„Ano."

„Co je to, tento mírotvůrce, těchto dvacet liber zázraku, že pro to tak bojují?"

„To nevím, ale vím, že to potřebují a já se do toho nepletu. Ano, teď jsem čestná. Nestarám se. Ať si jsou zavražděny milióny. To pro nás nic neznamená. Ne pro nás dva, Gully, protože my stojíme mimo. My jsme mimo a formujeme náš vlastní svět. My jsme silní."

„My jsme prokletí."

„My jsme požehnání. My jsme se navzájem našli." Náhle se zasmála a otevřela svou náruč. „Já se tady hádám a při tom slova vůbec nejsou zapotřebí. Pojď ke mně, má lásko... Kdekoli jsi, pojď ke mně."

Dotkl se jí a pak ji objal. Našel její ústa a začal je ničivě líbat. Ale cosi v něm jej donutilo, aby své objetí uvolnil.

„Co je to, Gully, miláčku?"

„Já už nejsem dítě," řekl osláble. „Naučil jsem se porozumět tomu, že nic není jednoduché. Nikdy není jednoduchá odpověď. Je možné někoho milovat, a přitom si ho hnusit, ošklivit si ho."

„Můžeš, Gully?"

„A ty způsobuješ, že já se hnusím sám sobě."

„Ne, můj drahý."

„Byl jsem tygrem, celý svůj život. Cvičil jsem se... vzdělával se... vytáhl jsem se ze své skořápky - a to všechno proto, abych ze sebe udělal tygra s delšími drápy a špičatějšími zuby... rychlého a smrtícího..."

„A to jsi. To jsi. Nejrychlejší a nejnebezpečnější."

„Ne. To nejsem. Zašel jsem příliš daleko. Dostal jsem se za jednoduchost. Změnil jsem se v myslící bytost. Dívám se skrze tvé slepé oči, má lásko, kterou si ošklívím, a vidím sebe. Tygr odešel."

„Nikde není místo, kam by tygr šel. Jsi v léčce, Gully; Dagenham, Rozvědka, můj otec, svět."

„Já vím."

„Ale se mnou jsi v bezpečí. Spolu jsme v bezpečí, oba dva. Nikdy je ani ve snu nenapadne, aby tě hledali blízko mne. Můžeme společně plánovat, společně bojovat, společně je ničit..."

„Ne. Ne společně."

„Co je zase?" Opět vzplanula. „Ještě mě pořád lovíš? To je to, co je zlé? Ještě stále chceš pomstu? Tak se pomsti. Jsem tady. No dělej... znič mně."

„Ne. Ničení pro mne skončilo."

„Ach, já vím, co to je." V okamžení byla opět něžná. „Je to tvůj obličej, ubohý miláčku. Stydíš se za svou tygří tvář; ale já ji miluji. Pro mne tak jasně hoří. Propaluje skrze temnotu. Věř mi..."

„Bože můj! Co jsme to za párek hnusných zrůd."

„Co se s tebou stalo? " dožadovala se. Odtrhla se od něj s třpytícíma se korálovýma očima. „Kde je ten muž, se kterým jsem se dívala na nájezd. Kde je ten nestydatý divoch, který -"

„Odešel, Olívie. Ztratila jsi ho. Oba jsme ho ztratili."

„Gully!"

„Je ztracen."

„Ale proč? Co jsem udělala? "

„Nerozumíš tomu, Olívie."

„Kde jsi?" Natáhla ruku, dotkla se ho a pak se k němu přitiskla.

„Poslouchej mě, miláčku. Jsi unavený. Jsi vyčerpaný. To je všechno. Nic není ztraceno." Slova se z ní jen hrnula. „Máš pravdu.

Samozřejmě máš pravdu. Byli jsme zlí, oba dva. Hnusní. Ale to všechno je pryč. Nic není ztraceno. Byli jsme zlí, protože jsme byli osamocení a nešťastní. Ale našli jsme jeden druhého; můžeme se navzájem zachránit. Bud má láska, miláčku. Vždy. Navždy. Hledala jsem tě tak dlouho, čekala a doufala a modlila se..."

„Ne. Ty lžeš, Olívie, a ty to víš."

„Pro smilování Boží, Gully!"

„Pusť *Vorgu* dolů, Olívie."

„Přistání? "

„Ano."

„Na Zemi?"

„Ano."

„Co chceš dělat? Ty jsi šílený. Všichni tě honí... čekají na tebe... Pozorují. Co chceš dělat?"

„Myslíš, že je to pro mě lehké?" řekl. „Budu dělat to, co musím. Stále jsem hnán. Ještě nikdo tomu neunikl. Ale v sedle je teď něco odlišného a ostruhy mě zraňují; ať jsou prokleté. Pekelně zraňují."

Potlačil svůj hněv a začal se ovládat. Vzal ji za ruce a políbil jí dlaně.

„Všechno to skončilo, Olívie," řekl jemně. „Ale já tě miluji. Vždy. Navždy."

*

„Já to shrnu," začal Dagenham. „Byli jsme bombardováni tu noc, kdy jsme našli Foyla. Ztratili jsme ho na Měsíci a našli jsme ho opět o týden později na Marsu. Opět jsme byli bombardováni. A opět jsme ho ztratili. Již týden je neznámo kde. Bude další bombardování?"

Venuše? Měsíc? Znovu Země? Kdo ví. Ale my všichni víme jedno... další nájezd bez odvety a jsme ztraceni."

Podíval se na tváře kolem stolu. Proti slonovinovému a zlatému pozadí Hvězdné sněmovny zámku Presteignů vypadal jeho obličej a všechny tři ostatní napjatě. Y'ang-Yeovil zamračeně přimhouřil oči. Presteign stiskl úzké rty.

„A víme ještě něco," pokračoval Dagenham. „Nemůžeme podniknout odvetnou akci bez PyrE a nemůžeme najít PyrE bez Foyla."

„Mé instrukce zněly," skočil mu do řeči Presteign, „že o PyrE nesmí na veřejnosti padnout ani zmínka."

„Tak za prvé, toto není veřejná rozprava," spustil s vervou Dagenham. „Toto je soukromá informační porada. A za druhé, dostali jsme se mimo vlastnická práva. Diskutujeme o přežití, a na to máme všichni stejné právo. Ano, Jiz?"

Jisbella McQueen jauntla do Hvězdné sněmovny, vypadala horlivě a rozzuřeně zároveň.

„Stále ani známka po Foylovi."

„Stará katedrála Svatého Patrika je stále pozorována? "

„Ano."

„Brigáda Komando z Marsu už má hlášení venku?"

„Ne."

„To je moje věc a je to přísně tajné," vložil se do toho mírně Y'ang-Yeovil.

„Máte ode mne tak málo tajností, jako mám já od vás," ušklíbal se nevesele Dagenham. „Podívej se, jestli nebudeme s tím hlášením rychlejší, než Ústřední rozvědka, Jiz. Běž."

Zmizela.

„O těch vlastnických nárocích," zamumlal Y'ang-Yeovil. „Mohu Presteignovi nabídnout, že mu Ústřední rozvědka bude ručit za úplné vyplacení podle jeho práva, podkladů a zájmů, co se týče PyrE."

„Nerozmazluj te ho, Yeovile."

„Tato konference se nahrává," řekl chladně Presteign.

„Kapitánova nabídka je nyní zaznamenána." Obrátil svůj baziliščí obličej na Dagenhama. „Vy jste zaměstnán u mne, pane Dagenhame. Prosím, řiďte se tím při svých poznámkách k mé osobě."

„A k vašemu vlastnictví?" dotazoval se Dagenham se svým úsměvem smrtky. „Vy a vaše zatracené bohatství. Vy všichni a vaše prokleté majetky nás dostaly do téhle díry. Soustava je na pokraji úplné anihilace jen kvůli vašim majetkům. Nepřeháním. Bude válka se zbraní, která ukončí všechny války, jestli ji nebudeme moci zastavit."

„Ještě vždycky můžeme kapitulovat," odpověděl Presteign.

„Ne," řekl Y'ang-Yeovil. „To již bylo prodiskutováno a odmítnuto v Hlavním stanu. Známe povítézní plány Vnějších satelitů. Zahrnují úplné vykořisťování Vnitřních planet. Máme být vyloupeni tak, že tady nezůstane nic. Kapitulace by byla větší katastrofou než porážka."

„Ale ne pro Presteigna," dodal Dagenham.

„Můžeme říci... jistě společnosti vyjímaje?" uhlazeně přiložil Y'ang-Yeovil.

„Dobře, Presteigne," Dagenham se otočil ve svém křesle.

„Začněte."

„Ráčil jste říkat, pane?"

„Řekněte nám všechno o PyrE. Mám nápad, jak dostat Foyla na udičku a zjistit, kde ta látka je, ale nejdříve o ní musím všechno vědět. Dejte k lepšímu svůj příspěvek."

„Ne," odvětil Presteign.

„Ne?"

„Rozhodl jsem se odejít z této informační porady. Já neprozradím o PyrE nic."

„Pro smilování Boží, Presteigne! Jste šílený? Co to do vás vjelo? Znovu zápasíte s Regis Sheffieldovou Liberální stranou? "

„Je to úplně jednoduché, Dagenhame," skočil mu do řeči Y'ang-Yeovil. „Moje informace o situaci po kapitulaci - porážce ukázaly Presteignovi způsob, jak si zlepšit svou pozici. Nepochybně má v úmyslu vyjednávat prodej nepříteli výměnou za... majetkové výhody."

„Nic vámi nemůže pohnout?" zeptal se opovržlivě Dagenham Presteigna. „Nic se vás nemůže dotknout? Vy jste celý jenom majetek a nic víc? Jdi pryč, Jiz! Celé se to rozpadlo na kousky."

Jisbella opět jauntla do Hvězdné sněmovny. „Hlášení brigády Komando," řekla. „Víme, co se stalo s Foylem."

„Co?"

„Presteign ho má."

„Cože?" Oba dva, Dagenham i Y'ang-Yeovil, vyskočili z křesel.

„Opustil Mars v malé soukromé lodi, loď byla rozstřílena a bylo zpozorováno, že jej sebrala Presteignova vesmírná loď *Vorga*."

„Zatraceně, Presteigne," vyštěkl Dagenham. „Takže proto jste byl..."

„Počkejte," zavelel Y'ang-Yeovil. „Je to pro něj taky novinka, Dagenhame. Podívejte se na něj."

Presteignův baziliščí obličej nabýval barvy popele. Snažil se postavit, ale spadl toporně zpět do křesla. „Olívie..." šeptal. „S ním... Ten bídák..."

„Presteigne?"

„Má dcera, pánové, se ... před nějakým časem zabývala... určitými činnostmi. Rodinná neřest. Krev a- Já... jsem nad tím přimhuřoval oči... už jsem se domníval, že jsem se mýlil. Já... Ale Foyle! Špína! Svinstvo! Musí být zlikvidován!"

Presteignův hlas zněl hystericky. Hlava se mu zkroutila jak oběšenci, a jeho tělo se začalo otřásat.

„Co to do-"

„Epilepsie," řekl Y'ang-Yeovil. Stáhl Presteigna z křesla na podlahu. „Lžičku, slečno McQueen. Rychle!" Vypáčil Presteignovi ústa dokořán a mezi čelisti umístil lžici, aby ochránil jazyk. Tak náhle jak začal, tak rychle záchvat skončil. Otřesy těla přestaly. Presteign otevřel oči.

„*Petit mal*," mumlal Y'ang-Yeovil a vytáhl lžici. „Ale ještě chvíli bude omámený."

Presteign začal náhle mluvit hlubokým monotónním hlasem: „PyrE je pyroforická slitina. Pyrofor je kov, který jiskří, když se do něj škrábe, nebo se do něj udeří. PyrE vyzařuje energii, proto je E, symbol energie, dodán k předcházejícímu Pyr. PyrE je tuhý roztok transplutoniových izotopů, uvolňující jadernou energii charakteru hvězdné přeměny. Objevitel PyrE byl toho názoru, že vyrobil ekvivalent prvotní proto-hmoty, která vybuchla na počátku vesmíru."

„Bože můj!" vykřikla Jiz.

Dagenham ji gestem umlčel a nahnul se nad Presteigna. „Jak se to přivádí ke kritickému množství, Presteigne? Jak je uvolňována energie? "

„Tak jako byla původní energie uvolněna na počátku času," bručel Presteign. „Vůlí a myšlenkou."

„Mám takový pocit, že on je Sklepní křesťan," šeptal Dagenham Y'ang-Yeovilovi. Pozvedl hlas. „Vysvětlíte to, Presteigne?"

„Vůlí a myšlenkou," opakoval Presteign. „PyrE může být přivedeno k výbuchu jen psychokineticky. Jeho energie může být uvolněna pouze myslí. Musí se chtít, aby vybuchlo a myšlenku na něj nasměrovat. To je jediný způsob."

„Nemá to žádný klíč? Žádnou formulku?"

„Ne. Potřebné jsou jen vůle a myšlenka." Lesklé oči se zavřely.

„Bože na nebesích!" Dagenham si třel obočí. „Zastaví to Vnější satelity, Yeovile?"

„Zastaví nás to všechny."

„Je to cesta do pekla," řekla Jisbella.

„Tak to pojďme najít a sejít z té cesty. Mám nápad, Yeovile. Foyle fušoval s tou pekelnou látkou ve své laboratoři ve staré katedrále Svatého Patrika a snažil se jí analyzovat."

„Já jsem ti to řekla ve striktní důvěře ve tvou diskrétnost, " řekla našťavaně Jisbella.

„Lituji, drahá. Nalézáme se mimo čest a mravnost. Takže podívejte, Yeovile, někde musí být úlomky z té látky... jako prášek, v roztocích, ve sraženinách... Musíme přivést k detonaci tyto částičky a vymést to peklo ven z Foylova cirkusu."

„Proč?"

„Abychom ho přinutili k činnosti. Musí mít ten náklad PyrE tam někde ukrytý. Takže přijde, aby jej zachránil."

„A co když to vybuchne všechno? "

„Nemůže; ne uvnitř trezoru z inertního izotopu olova."

„Možná, že to není všechno uvnitř."

„Jiz řekla, že je... přinejmenším to říkal Foyle."

„Vynechej mě z toho," řekla Jisbella.

„Každopádně to musíme risknout."

„Riskovat!“ vykřikl Y'ang-Yeovil. „Při hvězdném účinku? Vy chcete prohazardovat Sluneční soustavu až k ničivé nově? “

„Co jiného můžeme dělat? Vymyslete si nějakou jinou cestu... a je to taky cesta k zničení. Máme vůbec nějaký výběr?“

„Můžeme čekat,“ řekla Jisbella.

„Na co? Na Foyla, až se to při jeho fušování všechno i s námi rozletí? “

„Můžeme ho varovat.“

„Nevíme, kde je.“

„Můžeme ho najít.“

„Ale jak dlouho to bude trvat? Není to taky riskantní hra? A co s tou látkou, která volně leží a čeká na někoho, kdo si pomyslí na to, aby vybuchla? Dejme tomu, že se Šakalí jaunteři dostanou dovnitř a při hledání cukroví se vloupají do trezoru. A potom už nebudeme mít jenom prášek čekající na náhodnou vůli a myšlenku, ale dvacet liber.“

Jisbella zbledla. Dagenham se otočil na člověka z Rozvědky. „Rozhodněte vy, Yeovile. Zkusíme to podle mého způsobu, nebo budeme čekat?“

Y'ang-Yeovil si vzdechl. „Obával jsem se toho,“ řekl. „Zatracení vědátoři. Musím udělat rozhodnutí s ohledem na důvody, o kterých, Dagenhame, nevíte. Vnější satelity jdou po tomtéž. Máme důvody věřit, že tady mají agenti hledající Foyla všemi způsoby. Jestli budeme čekat, mohou ho najít dříve než my. Fakticky ho mohou mít už teď.“

„Takže vaše rozhodnutí je...?“

„Výbuch. Donutíme Foyla k činnosti, jestli to půjde.“

„Ne!“ vykřikla Jisbella.

„Jak?“ zeptal se Dagenham, ignoruje její výkřik.

„Och, mám někoho vhodného právě pro takový druh práce. Jedno-směrný telepat jménem Robin Wednesbury.“

„Kdy?“

„Hned. Vyklidíme celé sousedství. Věnujeme tomu zvláštní zprávy a dáme to do všeobecného vysílání. Jestli je Foyle někde na Vnitřních planetách, určitě to uslyší.“

„O to se nemusíme bát," řekla v zoufalství Jisbella. „Uslyší to. Bude to poslední věc, kterou každý z nás uslyší."

*

Tak jako vždy, když se vracel z bouřlivého soudního jednání v Leningradě, byl Regis Sheffield potěšený a spokojený, podobně jako kohout-zápasník, který vyhrál těžký boj. Zastavil se na skleničku a válečný rozhovor v Berlíně u Blekmanna, měl druhý a další válečné rozhovory v legálním sídle na Quai d'Orsay a třetí sezení ve Skin a Bones naproti Temple Baru. V době, kdy dorazil do své newyorské kanceláře, byl příjemně naladěný.

Když rázně kráčel chodbami a vnějšími místnostmi, přivítal jej tajemník s plnou hrstí paměťových perliček.

„Djargo-Dančenka jsem zknokautoval do přemetu," oznamoval vítězně Sheffield. „Rozsudek a plné škody. Starý Djargo-Dančenko má hlavu v smutku. To mění skóre na jedenáct ku pěti v můj prospěch." Vzal si paměťové perličky, pohazoval si jimi, a pak jimi začal házet po nelibých věcech po celé místnosti, včetně otevřených úst zírajících úředníků.

„Vskutku, pane Sheffielde! Vy jste pil?"

„Dnes už žádám další práce. Válečné zprávy jsou příliš skličující. Musím dělat něco, abych se udržel v náladě. Co byste řekl takové rvačce v ulicích?"

„Pane Sheffielde!"

„Čeká na mne něco, co nemůže počkat na jindy?"

„Ve vaší kanceláři na vás čeká jeden pán."

„Jak vás přesvědčil, že se dostal až tak daleko?" Sheffield vypadal, jako kdyby to na něj udělalo dojem. „Kdo to je? Bůh, nebo kdo?"

„Nechtěl říci své jméno. Dal mi pro vás toto."

Tajemník podal Sheffieldovi zapečetěnou obálku. Na ní bylo načmáráno jedno slovo: NALÉHAVÉ. Sheffield ji roztrhl a otevřel, jeho otupené rysy se svažily zvědavostí. Pak se mu rozšířily oči. Uvnitř obálky byly dvě padesátitisícové bankovky. Sheffield se beze slova otočil a vběhl do své soukromé kanceláře. Foyle vstal z křesla.

„Jsou pravé, nefalšované," vyleskl Sheffield.

„Podle mého nejlepšího vědomí ano."

„Přesně dvacet těchto bankovek bylo vytištěno předešlého roku. Všechny jsou uloženy v pozemském pokladu. Jak to, že máte v držení tyto dvě? "

„Pan Sheffield?"

„Kdo jiný? Jak to, že vlastníte tyto dvě bankovky?"

„Podplácení."

„Proč?"

„Svého času jsem si myslel, že může být užitečné mít je po ruce."

„Na co? Na další podplácení?"

„Jestli je legální odměna úplatkem?"

„Já si stanovuji svou vlastní odměnu," řekl Sheffield. Hodil bankovky zpět Foylovi. „Můžete je vytáhnout znovu, *když* se já rozhodnu převzít váš případ, a *když* se já rozhodnu, že si je zasloužím. Jaký máte problém?"

„Zločin."

„Nebud'te ještě příliš konkrétní. A...?"

„Chci se dát k dispozici."

„Policii?"

„Ano."

„Za jaký zločin?"

„Zločiny."

„Jmenujte dva."

„Loupež a znásilnění."

„Jmenujte další dva."

„Vydírání a vražda."

„Ještě nějaké další položky?"

„Velezrada a genocida."

„Už je váš seznam vyčerpán?"

„Myslím, že ano. Může se nám podařit odhalit ještě něco málo dalších, když budeme konkrétní."

„Byl jste značně čínorodý, že? Bud' jste král darebáků, nebo šílenec."

„Byl jsem obojí, pane Sheffielde."

„A proč se chcete dát polici k dispozici?"

„Přišel jsem k rozumu," odpověděl trpce Foyle.

„Já to tak nemyslel. Zločinci nikdy nekapitulují, když mají ještě nějaký náskok. A vy ho zjevně máte. Tak co to je za důvod?"

„Nejprokletější věc, která se kdy může člověku stát. Přepadla mě zřídka se vyskytující nemoc, obyčejně se jí říká svědomí."

Sheffield si odfrkl. „To se často stává osudným."

„Je to osudné. Uvědomil jsem si, že jsem se choval jako zvíře."

„A teď se chcete očistit? "

„Ne, to není tak jednoduché," řekl s úšklebkem Foyle. „To je to, proč jsem přišel k vám... kvůli zásadní chirurgii. Člověk, který naruší morfologii společnosti, je rakovinou v jejím těle. Člověk, který dává svým vlastním rozhodnutím přednost před společenskými potřebami, je zločinec. Ale jsou tady i řetězové reakce. Očištění trestem nestačí. Všechno by se mělo dát do pořádku. Při Bohu, přejí si, aby se všechny věci daly napravit tím, že bych byl poslán zpět do Gouffre Martelu, nebo byl zastřelen..."

„Zpět?" ut'al ostře Sheffield.

„Mám být konkrétní?"

„Ještě ne. Pokračujte. Zní to, jako kdybyste měl rostoucí mravní bolesti."

„To je přesně ono." Foylovo rozrušení rovnoměrně stoupalo a úměrně tomu muchlal nervózními prsty bankovky. „Je to jedna pekelná změt', Sheffielde. Je tady ještě děvče, které by mělo zaplatit za ohavný, páchnoucí zločin. Fakt, že ji miluji- Ne, nevsímejte si toho. Ona je rakovinou, která by měla být vyřezána... jako já. Což znamená, že to můžeme přičíst k položkám mého seznamu. Fakt, že se dávám k dispozici, neznamená žádný rozdíl."

„Co vlastně znamená celý tenhle zmatek? "

Foyle se otočil k Sheffieldovi. „Jedna z novoročních bomb jednoduše vešla do vaší kanceláře a říká: 'Dejte to do pořádku. Dejte mě zase dohromady a pošlete mě domů. Dejte dohromady město, co jsem srovnala se zemí a lidi, které jsem zlikvidovala.' To je to, na co si vás chci najmout. Nevím, jak se většina zločinců cítí, ale..."

„Vlastně rozumně; jako dobrý obchodník, který měl smůlu," odpověděl bez váhání Sheffield. „To je obvyklý postoj profesionálních zločinců. Je zjevné, že vy jste amatér, jestli vůbec

jste zločincem. Můj drahý pane, buďte rozumný. Přijdete sem, výstředně se obviníte z loupeže, znásilnění, vraždy, genocidy, velezrady a bůhvíco ještě. Očekáváte, že vás budu brát vážně?"

Bunny, Sheffieldův pomocník, jauntl do Sheffieldovy soukromé kanceláře. „Šéfe!" volal vzrušeně. „Objevilo se něco úplně nového. Foto-jaunt. Dva chlapíci podplatili úředníka u výplat, aby ofotografoval interiér společnosti Terra Trust and Exchange - - -. Promiňte. Nevěděl jsem, že máte..." Bunny se zasekl a vykulil oči. „Fourmyle!" vykřikl.

„Cože? Kdo?" dožadoval se Sheffield.

„Vy ho nepoznáte, šéfe?" koktal Bunny. „To je Fourmyle z Ceresu. Gully Foyle."

Víc než před rokem byl Regis Sheffield hypnoticky připravován na výbušnou akci pro tuhle chvíli. Jeho tělo bylo připraveno, aby jednalo bez myšlení, a odezva byla bleskurychlá. Sheffield udeřil Foyla v polovině sekundy; spánek, hrdlo a solar. Bylo rozhodnuto, že akce nebude závislá na zbrani, neboť žádná nemusela být po ruce.

Foyle padl. Sheffield se otočil k Bunnymu a úderem ho odhodil zpět přes celou místnost. Pak vyplivl do dlaně své sliny. Bylo rozhodnuto, že akce nebude závislá ani na droze, neboť ani drogy nemusely být po ruce. Sheffieldovy slinné žlázy byly připraveny na daný podnět odpovědět okamžitou produkcí anarylaxe. Roztrhl Foylův rukáv až k ramenu, zaryl nehet hluboko do prohlubně Foylůva podloktí a rozpáral jej až do masa. Vtlačil své sliny do roztřepeného řezu a sešpendlil pokožku dohromady.

Z Foylvých rtů se vydral divný křik; na jeho tváři se živě ukázalo tetování. Předtím, než se ohromený pomocník mohl pohnout, Sheffield si hodil Foyla na rameno a jauntl.

Dorazil do středu Čtyřmílového cirkusu ve staré katedrále Svatého Patrika. Byl to opovázlivý, ale vypočítaný tah. Tohle bylo poslední místo na světě, kam by očekávali, že půjde, a nejpravděpodobnější místo, kde on mohl očekávat, že najde PyrE. Byl připraven vypořádat se s kýmkoli, koho by našel v katedrále, ale interiér cirkusu byl prázdný.

Prázdné stany v chrámové lodi vypadaly otrhaně; byly už vyloupeny. Sheffield se vnořil do prvního, který mu přišel do cesty.

Byla to Fourmylova cestovní knihovna, naplněná stovkami knížek a tisíci třeptících se novelových perel. Šakalí jauntery nezajímala literatura. Sheffield hodil Foyla na podlahu. Až pak vytáhl z kapsy pistoli.

Foylova oční víčka se zachvěla; otevřel oči.

„Jsi nadrogován," řekl rychle Sheffield. „Nesnaž se jauntnout. A nehýbej se. Varuji tě. Jsem připraven na všechno."

Foyle se omráčeně snažil povstat. Sheffield okamžitě vystřelil a kulka Foylovi ošlehla rameno. Spadl zpět na kamennou podlahu. Byl znecitlivělý a zmatený. V uších slyšel řev a hučení a jed se mu rozléval s krví do celého těla.

„Varuji tě," opakoval Sheffield. „Jsem připraven na všechno."

„Co chceš?" zašeptal Foyle.

„Dvě věci. Dvacet liber PyrE, a tebe. Tebe především."

„Ty šílence! Ty zatracený šílence. Já jsem přišel do tvé kanceláře, abych se vzdal... podal ruku..."

„Vnější satelitům?"

„Komu... čemu?"

„Vnější satelitům? Mám ti to hláskovat?"

„Ne..." zamumlal Foyle. „Mohl jsem to tušit. Vlastenec, Sheffield, agent Vnějších satelitů. Měl jsem to vědět. Já blázen."

„Ty jsi nejcennější blázen na celém světě, Foyle. My tě chceme ještě víc než PyrE. To je pro nás neznámé, ale my víme, kdo jsi ty."

„O čem to mluvíš? "

„Bože můj. Tak ty to nevíš, že? Ty to pořád ještě nevíš. Nemáš ani tušení."

„O čem?"

„Tak mě poslouvej," řekl Sheffield drtivým hlasem. „Vezmeme si dobu přede dvěma lety a události týkající se *Nomáda*. Rozumíš? Zpátky ke konci *Nomáda*. Jeden z našich křižníků jej zničil a oni tě našli na palubě vraku. Posledního žijícího člověka."

„Takže *Nomáda* rozstřílela loď Vnějších satelitů? "

„Ano. Nevzpomínáš si?"

„Nepamatuji si vůbec nic. Nikdy jsem si nemohl vzpomenout."

„Řeknu ti proč. Na křižníku měli vynikající nápad. Udělali z tebe návnadu... volavku. Rozumíš? Byl jsi napůl mrtvý, ale vzali tě na

palubu a zalátali tě. Vstrčili tě do skafandru a vrhli tě do vesmíru se zapnutou krátkovlnnou vysílačkou. Vysílal jsi volání „lod' v nebezpečí" a mumlal jsi o pomoc na všech vlnových rozsazích. Hlavní myšlenkou bylo číhat poblíž a obsadit každou lod' Vnitřních planet, která tě přiletí zachraňovat."

Foyle se začal smát. „Já se postavím," řekl bezstarostně, „vystřel znovu, ty čubčí synu, ale já vstanu." Držel si rameno a zápasil se svým tělem, aby se dostal na nohy. „Takže *Vorga* mě každopádně ani nemohla vyzvednout," smál se Foyle. „Já jsem byl návnada. Nikdo nemohl přijít ke mně blíž. Já jsem byl vnadidlo, volavka, smrtelné lákadlo... To není jediná ironie. V první řadě *Nomád* neměl žádné právo být zachráněn. Já jsem neměl žádné právo na pomstu."

„Ty pořád ještě nerozumíš," hřměl Sheffield. „Oni vůbec nebyli blízko *Nomáda*, když tě vyhodili do vesmíru. Oni byli devět set tisíc kilometrů od *Nomáda vzdáleni*."

„Devět set tis -"

„*Nomád* byl příliš daleko od obvyklých cestovních koridorů. Oni tě chtěli mít na místě, kudy prolétá mnoho lodí. Vzali tě devět set tisíc kilometrů směrem ke Slunci a tam tě vysadili. Vystrčili tě přes vzduchový uzávěr a ustoupili na hlídkovou pozici. Sledovali tě, jak se vznášíš. Tvoje skafandrová světla blikala a ty jsi volal o pomoc. Pak jsi zmizel."

„Zmizel?"

„Byl jsi pryč. Už nebylo žádné blikání ani vysílání. Vrátili se zpátky, aby to zkontrolovali. Byl jsi pryč bez nejmenší stopy. A další věc, kterou jsme zjistili... byl jsi zpět na palubě *Nomádu*."

„Nemožné."

„Človče, ty jsi jauntl vesmírem," vyjelo divoce ze Sheffielda. „Byl jsi zalátaný a v delíriu, ale i tak jsi jauntl vesmírem. Jauntl jsi vesmírem přes devět set tisíc kilometrů prázdnoty zpátky na vrak *Nomáda*. Udělal jsi něco, co se ještě nikdy nikomu předtím nepodařilo. Bůh ví jak. Možná, že to nevíš ani ty sám, ale my na to přijdeme. Vezmu tě s sebou ven na Vnější satelity a my z tebe to tajemství dostaneme, i kdybychom to měli z tebe vytrhat."

Uchopil mocnou rukou Foylea za hrdlo a druhou rukou pozvedl pistoli. „Ale nejdřív chci PyrE. Vytáhneš to, Foyle. Nemysli si, že

nemusíš." Udeřil Foyla přes čelo pistolí. „Udělám cokoli, abych to z tebe dostal. Nemysli si, že ne." Opět Foyla udeřil, chladnokrevně, účinně. „Jestli jsi hledal očistu, člověče, pak jsi ji našel."

*

Bunny seskočil z veřejného jauntovacího stanoviště u Five-Points a uháněl do hlavního vchodu newyorského úřadu Ústřední rozvědky jako splašený zajíc. Přeletěl za nejzevnější strážní kordon, přes ochranné bludiště a vpálil do vnitřních kanceláří. Za ním funěl a dupotal vláček rozhořčených pronásledovatelů a on sám se ocitl tváří v tvář zkušenějším strážným, kteří chladnokrevně jauntli na pozice před ním a čekali na něj.

Bunny začal volat: „Yeovile! Yeovile! Yeovile!"

Stále běžel, uskakoval mezi stoly, odkopával a přeskakoval stoličky a vytvářel tak neuvěřitelný rozruch. Pokračoval ve vyvolávání: „Yeovile! Yeovile! Yeovile!" Okamžik předtím, než se jim téměř podařilo ukončit jeho trápení, zjevil se Y'ang-Yeovil.

„Co to má znamenat?" vyjel na ně. „Dal jsem příkazy, že slečna Wednesbury má mít absolutní klid."

„Yeovile!" volal Bunny.

„Kdo to je?"

„Sheffieldův pomocník."

„Co... Bunny?"

„Foyle!" zavyl Bunny. „Gully Foyle."

Y'ang-Yeovil zvládl padesátistopou vzdálenost mezi nimi přesně za jednu celou šedesát šest setin sekundy. „Co je s Foylem?"

„Má ho Sheffield," lapal po dechu Bunny.

„Sheffield? Kdy?"

„Před půl hodinou."

„Proč ho nedovedl sem? "

„Já nevím... myslím si... Možná, že je agentem Vnějších satelitů..."

„Proč jste nepřišel hned?"

„Sheffield jauntl s Foylem... Knokautem ho znehybněl jak makrelu, hodil si ho na rameno a zmizel. Hledal jsem je. Prohledal

jsem všechno. Riskoval jsem. Musel jsem udělat padesát jauntů za dvacet minut..."

„Amatér!" vykřikl podrážděně Y'ang-Yeovil. „Proč jste to nenechal na profíky?"

„Našel jsem je."

„Našel jste je? Kde!"

„Stará katedrála Svatého Patrika. Sheffield je po t -"

Ale Y'ang-Yeovil se otočil na patě a hnál se zpět po chodbě. Řval:
„Robin! Robin! Zastav to! Zastav!"

A pak byly jejich uši ztýrány hromovými zvuky.

Jako kruhy šířící se po rybníce, tak se šířila vůle a myšlenka, vyhledávala, dotýkala se a spouštěla jemné subatomové kohoutky PyrE. Vůle a myšlenka našly částice, prach, dým, páry, smítka, molekuly. Vůle a myšlenka je všechny přeměnily.

Na Sicílii v Dott pracoval Franco Torre celý vyčerpávající měsíc a pokoušel se odemknout tajemství jednoho drobečku PyrE. Zbytky a sraženiny byly splachovány dolů do kanálu, který vedl do moře. Po mnoho měsíců proudy Středozemního moře roznášely tyto zbytky po mořském dně. V okamžiku se vzepjal kopec vody s hrbolatým hřbetem, tyčící se patnáct metrů nad normální hladinou a směřoval severovýchodně k Sardinii a jihozápadně k Tripolisu. V mikrosekundě se povrch Středozemního moře zvedl v kroutící se vyvýšenině, jak hlína vyvržená obrovskou žízalou, okolo ostrovů Pantelleria, Lampedusa, Linosa a Malta.

Některé zbytky byly spalovány; odletěly komínem spolu s kouřem a párami a před svým usazením se vznášely atmosférou stovky kilometrů. Tyto nepatrné částičky ukázaly místa, na nichž se usadily, v Maroku, Alžírsku, Lýbii a Řecku, oslepivými bodovými explozemi neuvěřitelné intenzity. A některá smítka stále se vznášející ve stratosféře odhalila svou přítomnost brilantovými záblesky, které vypadaly jako hvězdy v denním světle.

V Texasu, kde prof. John Mantley měl tytéž znepokojivé zkušenosti s PyrE, většina zbytků odešla dolů šachtou vyčerpané ropné studny, která byla také využívána na soustředování radioaktivních odpadů. Hluboká vodní vrstva pohltila mnoho té látky a rozšiřovala ji pomalu na ploše asi deseti čtverečních mil. Deset čtverečních mil Texasu se roztrásl až po střechy. Obrovský nedotčený poklad přírodního plynu nakonec našel průchod ven ze svého podzemního úkrytu a s vytím tryskal na povrch. Tam jej

zapálily jiskry z létajících kamenů a proměnily jej v hučící pochodeň vysokou dvě stě stop.

Miligram PyrE, usazený na kruhovém filtračním papíře již dávno odhozeném do starého papíru, zapomenutém, odvezeném s odpadovými papíry a nakonec zabudovaném do papíroviny pro litografii, zničil celé noční vydání novin *Glasgow Observer*. Částička PyrE, která se postříkáním dostala na laboratorní prádlo již dávno přeměněné na hadrový papír, zničila Poděkování napsané lady Shrapnelovou, a zničila kromě toho ještě tunu právě zpracovávaných prvotřídních tiskovin.

Manžeta trička, nepozorně namočená do kyselinového roztoku PyrE, které bylo dávno ponecháno osudu, a nyní oblečeno pod norkovým kožichem Šakalího jauntera, odstřelila žhoucí amputací ruku nešťastného darebáka v zápěstí. Setina miligramu PyrE, stále lpící na vypařovacím skle, nyní používaném jako popelník, zapálila oheň, jenž sežehl úřadovnu Bakera, překupníka zrůd a dodavatele monster.

Po celé délce a šířce planety se odehrávaly jednotlivé exploze a řetězce explozí. Vznikaly oblasti ohňů, bodové ohně, meteorické záblesky na obloze, velké krátery a úzké tunely vyryté v zemi, vybuchlé v zemi, vychrlené ze země. Bylo to, jako kdyby rozhňevaný Bůh opět navštívil svá dítká ohněm a sírou.

Ve staré katedrále Svatého Patrika byla ve Fourmylově laboratoři vystavena vnějším vlivům téměř desetina gramu PyrE. Zbytek byl zapečetěn v trezoru z inertního izoméru olova, chráněný před náhodným i úmyslným psychokinetickým impulsem. Oslepivý výbuch energie vytvořený touto desetinou gramu rozbořil stěny a rozdělil podlahu, jako kdyby vnitřní zemětřesení otřáslo budovou. Podpěry udržely sloupy jen zlomek sekundy a pak se zřítily. Věže, sloupy, špičaté věžičky, podpěry a střecha padaly dolů v hřmící lavině, aby se nakonec nerozhodně zastavily, propletené v osidlech nejisté rovnováhy, nad zejícím jícnem v podlaze. Stačil by závan větru, vzdálené chvění, a hroucení by pokračovalo, až by se kráter naplnil na prach a štěrk se rozpadávajícími troskami.

Hvězdnému ohni podobné teplo výbuchu zapálilo stovky ohníčků a roztavilo prastarou tlustou měď zhroucené střechy. Kdyby bylo

vystaveno výbuchu ještě o jeden miligram PyrE více, tepla by bylo dostatek na to, aby se kov okamžitě vypařil. Místo toho bíle zářil a začal tát. Proudil po troskách rozdrobené střechy a začal si hledat cestu dolů směsicí kamení, železa, dřeva a skla, jako nějaká příšerná plíseň plížící se spletenou sítí.

Dagenham a Y'ang-Yeovil dorazili téměř současně. O okamžik později se objevila Robin Wednesbury a pak Jisbella McQueen. Tucet operačních mužů Rozvědky a šest Dagenhamových posluš dorazilo spolu s Presteignovou Jaunte-stráží a s policií. Utvořili kordon kolem plápolajícího bloku, ale bylo tam jen málo diváků. Po šoku Novoročního nájezdu tato jediná exploze vystrašila půl New Yorku a vehnala jej do dalšího divokého jauntingu za bezpečím.

Hukot ohně byl děsivý a masivní tuny rozdrčených trosek v nejisté rovnováze vypadaly neblaze. Všichni byli tím pohledem nuceni k výkřikům, ale každý se obával vibrací. Y'ang-Yeovil řval Dagenhamovi do ucha zprávy o Foylovi a Sheffieldovi. Dagenham přikývl a na obličeji se mu zjevil jeho úsměv smrtky.

„Musíme jít dovnitř," zakřičel.

„Ohnivzdorné obleky," zvolal Y'ang-Yeovil.

Zmizel a opět se objevil s párem bílých ohnivzdorných obleků Posádky pro likvidaci katastrofy. Při pohledu na ně Robin i Jisbella začaly hystericky vykřikovat námitky. Dagenham s Y'ang-Yeovilem si jich nevšímal, vkroutili se do brnění z inertního izoméru a pomalu postupovali do předpekli.

Uvnitř staré katedrály Svatého Patrika to vypadalo, jako kdyby nějaká obrovská hrůzná ruka ztloukla dohromady do směsice dřevo, kámen a kov. Každou skulinou se plazily jazyky roztavené mědi, pomalu se propracovávající směrem dolů; cestou zapalovaly dřevo, drolily teplem kameny a tříštily sklo. Tam, kde se měď plazila, svítila jen trochu, ale tam, kde proudila, jiskřily oslepující kapky horkého bílého kovu.

Pod změtí trosek, tam kde předtím bývala podlaha katedrály, zíval černý jícen. Exploze oddělila dlaždice od sebe a odkryla tak zrakům sklepy, podsklepní prostory a hrobky hluboko pod budovou. Byly samozřejmě také zaplněny spleť kamení, trámů, potrubí, drátů; pozůstatků stanů Čtyřmílového cirkusu; všechno to bylo osvětleno

malými blikajícími ohníčky. Pak první kapky mědi spadly dolů do kráteru a osvětlily jej brilliantovým světlem z kaluže taveniny.

Dagenham plácl Y'ang-Yeovila po rameně, aby přitáhl jeho pozornost a ukázal do kráteru. V půli cesty dolů do trhliny uprostřed motanice trosek leželo vykuchané a výbuchem rozčtvrcené tělo Regise Sheffielda. Y'ang-Yeovil plácl po rameně Dagenhama a ukázal kousek dál. Téměř na dně kráteru ležel Gully Foyle a když ho skapávající dešťík roztavené mědi osvětlil, viděli, že se pohnul. Oba muži se hned otočili a vyšli ven z katedrály, aby se poradili.

„On je naživu.“

„Jak je to možné?“

„Můžu se dovítit. Viděl jsi kolem něj ty útržky stanu? Jako vycpávka. Na druhé straně katedrály to musela být příšerná exploze a okolní stany fungovaly jako polštář. Pak propadl podlahou, předtím, než ho cokoli mohlo udeřit.“

„To bych bral. Musíme ho dostat ven z té díry. On je jediný člověk, který ví, kde je PyrE.“

„Může tady ještě stále být... nevybuchlé?“

„Jestli je v trezoru z inertního izoméru olova, pak ano. Ta látka je netečná ke všemu. Ale o to se nyní nestarejme. Jak bychom ho mohli dostat ven?“

„No, vůbec na tom nemůžeme pracovat shora.“

„Proč ne?“

„To je přece jasné. Jeden chybný krok a celá ta změť se zhroutí.“

„Viděl jsi tu měď, co teče dolů?“

„Bože, ano!“

„Jestli ho nedostaneme ven z té díry do deseti minut, pak bude na dně bazénu z roztavené mědi.“

„Co můžeme dělat?“

„Mám dálkový snímek.“

„Cože?“

„Sklepy staré budovy Královské umělecké školy přes ulici jsou tak hluboké jako sklepy katedrály Svatého Patrika.“

„A?“

„Půjdeme tam dolů a budeme se snažit prorazit díru mezi oběma sklepy. Možná, že budeme moci Foyla vytáhnout tudy.“

Do staré budovy Královské umělecké školy, opuštěné a zapečetěné po dvě generace, pronikla úderná jednotka. Přešli dolů do sklepního podloubí, bizarního muzea drobných obchůdků minulých staletí. Našli prastaré výtahové šachty a přelezli přes ně do podsklepních prostor vyplněných elektrickou instalací, ohřívacími zařízeními a chladicími systémy. Přešli dolů do sklepních žump, s vodou sahající až po pás z proudů předhistorického ostrova Manhattan, proudů, které stále ještě tekly pod ulicemi.

Když se brodili vodou, aby se dostali naproti podloubí katedrály Svatého Patrika, náhle zjistili, že smolná temnota je vpředu nahoře osvětlená ohnivým blikáním. Dagenham vykřikl a vrhl se kupředu. Výbuch, který otevřel podsklepní prostory katedrály Svatého Patrika, udělal také štěrbinu v přepážce mezi podloubím obou budov. Přes vroubkovanou trhlinu v kamení a zemi viděli dno předpekli.

Padesát stop od nich byl Foyle chycen v pasti bludiště z pokroucených trámů, kamení, rour, kovu a drátů. Byl osvětlený žhoucí září nad ním a blikajícími plameny kolem něj. Jeho oblečení hořelo a na tváři bylo živě viditelné tetování. Nanicovatě se motal, jako zmatené zvíře v bludišti.

„Bože můj!“ vykřikl Y'ang-Yeovil. „Hořící muž!“

„Co?“

„Hořící muž, kterého jsem viděl na Španělském schodišti. Ale toho si teď nevšímejme. Co se dá dělat?“

„Jít dovnitř, samozřejmě.“

Brilantově bílý žvanec mědi náhle spadl dolů poblíž Foyla a dopadl tři metry pod něj. Byl následován druhým, třetím; pomalu se vytvářel ustálený proud. Začal se tvořit zárodek bazénu. Dagenham a Y'ang-Yeovil uzavřeli obličejové průzory svých brnění a lezli přes puklinu v přepážce. Po třech minutách vypjatého snažení si uvědomili, že se k Foylovi tím bludištěm dostat nemůžou. Bylo uzavřeno pro vnější přístup, ale volné pro toho, kdo byl uvnitř. Dagenham a Y'ang-Yeovil se vrátili zpět, aby se poradili.

„Nemůžeme se k němu dostat,“ křičel Dagenham, „ale on se může dostat ven.“

„Jak? Nemůže jauntnout, což je zřejmé z toho, že tam pořád ještě je.“

„Ne. Může se vyšplhat. Podívej. Půjde doleva, potom nahoru, otočí se, přejde podle toho trámu, podleze jej a prostrčí tu spleť drátů. Dráty nemůžeme prostrčit dovnitř, a proto taky nemůžeme k němu, ale on je může prostrčit ven, a proto by se taky mohl dostat ven i on. Jsou to jednosměrné dveře.“

Hladina bazénu z roztavené mědi se plíživě blížila k Foylevi.

„Jestli se brzy nedostane ven, zaživa ho to upeče.“

„Musíme mu říci, co má dělat... aby se dostal ven.“

Muži začali volat: „Foyle! Foyle! Foyle!“

Hořící muž v bludišti se stále pohyboval zmateně. Proud žhavé, prskající mědi stékající do bazénu zesílil.

„Foyle! Otoč se vlevo. Slyšíš mě? Foyle! Otoč se vlevo a vyšplhej se nahoru. Pak - Foyle!“

„Neposlouchá. Foyle! Gully Foyle. Slyšíš nás?“

„Pošli pro Jiz. Možná, že ji bude poslouchat.“

„Ne, raději pro Robin. Ona je telepat. Telepaticky vysílá. Ji bude muset poslouchat.“

„Ale bude to chtít udělat? Zachránit ze všech lidí jeho?“

„Bude muset. Tohle je větší než nenávisť. Je to nejztracenější věc, které kdy svět čelil. Jdu pro ni.“ Y'ang-Yeovil se otočil a prodíral se zpět. Dagenham ho zastavil.

„Počkej, Yeo. Podívej se na něj. Bliká.“

„Bliká?“

„Podívej! On je... bliká jak světluška. Dívej! Teď ho vidíš a teď ho nevidíš.“

Foyleova postava se zjevovala, mizela a znovu zjevovala v rychlém sledu, jako svatojánská muška chycená v zářící pasti.

„Co to dělá? Co se to snaží dělat? Co se to děje?“

*

Foyle se snažil uniknout. Jako chycená svatojánská muška nebo nějaký mořský pták lapený v teplé stopě čírého signálního světla sebou mlátil jakoby zachvácen zuřivostí... zčernalá, hořící bytost, vrhající se proti neznámu.

Zvuky vnímal jako zrakové vjemy, jako světlo v divných vzorech. Viděl zvuky svého volaného jména v jasném rytmu:

F	OYL	E	F	OYL	E	F	OYL	E
F	OYL	E	F	OYL	E	F	OYL	E
F	OYL	E	F	OYL	E	F	OYL	E
F	OYL	E	F	OYL	E	F	OYL	E
F	OYL	E	F	OYL	E	F	OYL	E

Pohyb k němu přicházel jako zvuk. Slyšel kroucení plamenů, slyšel víření dýmu, slyšel pableskovaní posmívajících se stínů... všechno to ohlušujícím způsobem brebentilo v divném jazyku:

„BURRU GYARR RWAWW JERRMAKING?" zeptala se pára.

„Asha. Asha, rit-kit-dit-zit m'gid," odpovídaly rychlé stíny.

„Ohhhh. Ahhhh. Heeee. Teeee. Ooooo. Ahhhh," lomozily vlnky tepla. „Ahhh. Maaa. Paaa. Laaaaaaaaa!"

Dokonce i plameny doutnající na jeho vlastních šatech mu vyřvály do uší tuhle hatlaninu. „MANTERGEISTMANN!" řvaly, „UNVERT-RACKINSTEIGN GANZELSSFURSTINLASTENBRUGG!"

Barvy byly pro něj bolestí... horkem, zimou, tlakem; pocity nesnesitelné výšky a hazardních hloubek, úžasných zrychlení a drtících tlaků:

ČERVENÁ OD NĚJ USTUPOVALA.

ZELENÉ SVĚTLO ÚTOČILO.

MODŘ SE VLNILA CHOROBNOU RYCHLOSTÍ, JAK SVÍJEJÍCÍ SE HAD.

Hmat byl pro něj chutí... dotyk dřeva se projevil štiplavou a vápnitou chutí v jeho ústech, kov byl slaný, kamení mělo na dotyk prstů sladkokyselou chuť a nahmatání skla přecpalo jeho chuťový pocit přehnaně bohatou máslovou paštikou.

Čich byl hmat... horké kamení mělo pach sametu hladícího jeho líce. Dým a popel byly drsným tvídem rašplujícím jeho pokožku, byly skoro jak mokrá plachtovina. Roztavený kov páchl jako rány bijící jeho srdce. Ozón, kterým výbuch PyrE naplnil vzduch při ionizaci, voněl jako voda crčící přes jeho prsty.

Nebyl slepý, ani hluchý, ani bez smyslů. Pocity k němu přicházely, ale byly filtrovány nervovým systémem pokrouceným a zkratovaným šokem z výbuchu PyrE. Trpěl synaesthesií, podmínkami, při kterých vnímání přijímá poselství z vnějšího, objektivního světa a přenáší tato poselství do mozku, ale tam v mozku jsou smyslová centra pomíchaná jedno přes druhé. Takže Foyle zvuky zaznamenával jako obrazce, pohyb vnímal jako zvuky, barvy vyjadřovaly pocity bolesti, hmat se stal chutí a čich se stal hmatem. Byl lapen nejen v předpekli pod starou katedrálou Svatého Patrika; byl chycen i v kaleidoskopu svých vlastních překřížených smyslů.

Opět zoufalý, na příšerném okraji zániku, opustil všechnu kázeň a životní návyky; nebo snad je z něj svlékl výbuch. Přeměnil se z vypěstovaného produktu prostředí a zkušeností na stvoření toužící uniknout a přežít a zkoušející každou sílu, kterou je vybaveno. A opět se odehrál zázrak z doby před dvěma lety.

Nerozdělená energie celého lidského organismu, každé buňky, vlákna, nervu a svalu zesílila tuto touhu a Foyle opět jauntl vesmírem.

Pohyboval se bolestivě podél geodetických vesmírných čar zakřiveného vesmíru rychlostí myšlenky, která daleko převyšuje rychlost světla. Dosáhl prostorové rychlosti tak úžasné, že jeho časová osa byla ze svislé čáry tažená z minulosti přes přítomnost do budoucnosti ohnuta v parabolu. Pohyboval se blikavě podél této nové časové osy, této nové časoprostorové souřadnice, poháněn zázrakem lidské mysli již více nebrzděné pojmem nemožného.

Opět dosáhl toho, v čem Helmut Grant, Enzo Dandridge a množství jiných zklamalo, protože ho slepá panika donutila opustit časoprostorové zábrany, které znemožňovaly předešlé pokusy. On nejauntl jen někam jinam, on jauntl i někam jindy; nejen v prostoru, ale i v čase. Ale to nejdůležitější, to uvědomění čtvrté dimenze,

úplného obrazu Šípu času a jeho pozice na něm, které je přítomno v každém člověku, jen hluboko ponořené v triviálnosti žití, bylo u Foyla blízko povrchu. Jauntl podél časoprostorové souřadnice, kamsi jinam prostorově i časově; změnil „i“, druhou odmocninu minus jedné, z imaginárního čísla na realitu úžasným dějem obraznosti.

Jauntl.

Byl na palubě *Nomádu* a vznášel se v prázdném mrazu vesmíru. Stál ve dveřích vedoucích nikam.

Chlad měl chuť citrónu a vakuum bylo jak hrábě plné pazourů na jeho kůži. Slunce a hvězdy byly třesoucí zimnicí, která týrala jeho kosti.

„GLOMMHA FREDNIS THE CLOMOHAMAGENSIN!“ řval mu v uších pohyb.

Byla to postava k němu obrácená zády, mizela dolů chodbou; postava s měděným kotlem plným zásob přes rameno; postava vznášející se a svíjející se ve volném pádu. Byl to Gully Foyle.

„MEEHAT JESSROT TO CRONAGAN BUT FLIMMCORK,“ řvala podívaná na jeho pohyb.

„Aha! Oh-ho! M'git not to kak,“ odpovídalo blikání světla a stínů.

„Oooooooooh? Tááááák? Néééééé. Achhhhhhhh!“ mumlala v jeho stopách vířící loterie trosek.

Chuť citrónu v jeho ústech se stávala nesnesitelnou. Pazourovité hrábě na pokožce ho trýznily.

Jauntl.

Znovu se objevil v žárovišti pod starou katedrálou Svatého Patrika, méně než sekundu poté, co odsud zmizel. Byl přitahován, tak jako je přitahován mořský pták, znovu a znovu k plamenům, ze kterých se snažil uniknout. Vydržel ve řvoucí peci jen malý okamžik.

Jauntl.

Byl v hlubinách Gouffre Martelu. Samet černé temnoty byl požehnáním, rájem, euforií. „Ah!“ vykřikl úlevou.

„AH!“ vrátila se ozvěna jeho hlasu, a zvuk byl přeměněný na oslepující vzorek světla.

AHAHAHAHAHAHAHAHAH
 HAHHAHAHAHAHAHAHAHA
 AHAHAHAHAHAHAHAHAHA
 HAHHAHAHAHAHAHAHAHA
 AHAHAHAHAHAHAHAHAHA
 HAHHAHAHAHAHAHAHAHA

Hořící muž uskočil. „Stop!“ zvolal, oslepený hlukem. Opět se vrátil zářivý vzorek ozvěny:

StOpStOpStOp
 OpStOpStOpStOp
 StOpStOpStOpStOp
 OpStOpStOpStOpStOp
 StOpStOpStOpStOp
 OpStOpStOpStOp
 StOpStOpStOp

Vzdálený klapot kroků se dostával k jeho zraku v měkkém vzorku kolmé polární záře:

k k k k k k
 l l l l l l
 a a a a a a
 p p p p p p
 o o o o o o
 t t t t t t

P
 Ř
 I
 L
 É M V
 T E Ý
 Á S K
 Ř
 I
 K JAKO
 C
 I
 K
 C
 A
 K
 B
 L
 E
 S
 K

PAPRSEK SVĚTLA ÚTOČIL.

Byla to vyhledávací skupina z nemocnice Gouffre Martel, která stopovala Foyla a Jisbellu McQueen geofonem. Hořící muž zmizel, ale ne předtím, než nevědomky odlákal pátrače ze stopy zmizelých uprchlíků.

Byl zpátky pod starou katedrálou Svatého Patrika a znovu se objevil jen okamžik po svém posledním zmizení. Divoké údery do neznáma ho klopýtavě posílaly vzhůru po časoprostorové křivce, která ho nevyhnutelně přiváděla zpět do přítomnosti, z níž se snažil uniknout; v obrácené sedlové křivce časoprostoru byla jeho přítomnost na nejnižším místě.

Mohl se dostat vzhůru, výš, stále výš po křivce do minulosti nebo budoucnosti, ale nevyhnutelně musel padat zpět do své vlastní

přítomnosti, tak jako se hozený míč kutálí vzhůru po šikmé stěně nekonečné jámy, na chvíli se zastaví a pak se valí zpět do hloubky.

Ale on se stále tloukl ve svém zoufalství do neznáma.

Opět jauntl.

Byl na Jervisově pláži na Australském pobřeží.

Pohyb příbojových vln vyřvával: „LOGGERMIST
CROTEHAVEN JALL. LOOGERMISK MOTESLAVEN DOOL.”

Hukot příboje ho oslepoval světlem rampových jevištních reflektorů.

Gully Foyle a Robin Wednesbury stáli před ním. Tělo muže leželo na písku, který byl na omak jako ocet v ústech hořícího muže. Vítr vanoucí přes jeho tvář chutnal jako balicí papír.

Foyle otevřel ústa a vykřikl. Zvuk vycházel v bublinách hořících hvězd.

Foyle vykročil. „GRASH!” vřeštěl pohyb.

Hořící muž jauntl.

Byl v kanceláři Dr. Sergeje Orla v Šanghaji.

Foyle stál opět před ním, hovořil ve světelných vzorech:

K	J		K	J		K	J		K	J
D	S		D	S		D	S		D	S
O	I		O	I		O	I		O	I

Probleskl zpět do agónie ve staré katedrále Svatého Patrika a jauntl znovu.

BYL NA LOMOZÍCÍM ŠPANĚLSKÉM SCHODIŠ
TI. BYL NA LOMOZÍCÍM ŠPANĚLSKÉM SCHO
DIŠTI. BYL NA LOMOZÍCÍM ŠPANĚLSKÉM S
CHODIŠTI. BYL NA LOMOZÍCÍM ŠPANĚLSKÉ
M SCHODIŠTI. BYL NA LOMOZÍCÍM ŠPANĚL
SKÉM SCHODIŠTI. BYL NA LOMOZÍCÍM ŠPA
NĚLSKÉM SCHODIŠTI. BYL NA LOMOZÍCÍM
ŠPANĚLSKÉM SCHODIŠTI. BYL NA LOMOZÍ
CÍM ŠPANĚLSKÉM SCHODIŠTI. BYL NA LO

Hořící muž jauntl.

Bylo opět chladno, s chutí citrónu, a vakuum rvalo jeho kůži nepopsatelnými pazoury. Díval se přes průzor stříbřité lodi. Klikaté hory Měsíce se tyčily v pozadí. Přes průzor mohl vidět řinčící hřmot krevního čerpadla, kyslíkového čerpadla a slyšet vřavu pohybu, jenž udělal směrem k němu Gully Foyle. Pařáty vakua sevřely jeho hrdlo v agonizujícím sevření.

Cáry časoprostoru ho postrčily zpět do přítomnosti pod starou katedrálu Svatého Patrika, kde uplynuly méně než dvě sekundy od začátku jeho šíleného zápasu. Ještě znovu, jako hořící kopí, se vrhl do neznáma.

Byl v katakombách Sklotsky na Marsu. Bílý plž, který se jmenoval Lindsey Joyce, se kroutil před ním.

„NE! NE! NE!“ vykřikoval její pohyb. „NEZRAŇUJTE MĚ. NEZABÍJEJTE MĚ. NE PROSÍM... PROSÍM... PROSÍM...”

Hořící muž otevřel svá tygří ústa a smál se. „Ona zraňuje,” řekl. Zvuk jeho hlasu mu spaloval oči.

O O O
N N N
A A A
Z Z Z
R R R
A A A
Ň Ň Ň
U U U
J J J
E
J J J
U U U
Ň Ň Ň
A A A
R R R
Z Z Z
A A A
N N N
O O O

„Kdo jsi?" zašeptal Foyle.

K K K K K K K K K K K K K K K K
D D D D D D D D D D D D D D D D
O O O O O O O O O O O O O O O O
J J J J J J J J J J J J J J J J
S S S S S S S S S S S S S S S S
I I I I I I I I I I I I I I I I

Hořící muž uskočil. „Příliš jasno," řekl. „Méně světla." Foyle udělal krok dopředu.

„BLAA-GAA-DAA-MAWW-FRAA-MISILITNISTA!" řval pohyb.

Hořící muž si v agónii přikryl rukama uši. „Příliš hlučné," křičel. „Nepohybuj se tak hlasitě."

„Ty jsi můj anděl strážný?" zašeptal Foyle.

Pohyb Sklotské stále vykřikoval a snažně prosil: „NEZRAŇUJTE MĚ. NEZRAŇUJTE MĚ."

Hořící muž se znovu zasmál. „Poslouchej ji. Ona křičí. Prosí o milost. Ona nechce zemřít. Ona nechce být zraněna. Poslouchej ji."

„TO BYLA OLÍVIE PRESTEIGN, KDO DAL ROZKAZ. OLÍVIE PRESTEIGN. NE JÁ. NEZRAŇUJ MĚ. OLÍVIE PRESTEIGN."

„Ona nám říká, kdo dal rozkaz. Copak to neslyšíš? Poslouchej ji svýma očima. Ona říká Olívie."

COŽE? COŽE? COŽE? COŽE?
COŽE? COŽE? COŽE? COŽE? COŽE?
COŽE? COŽE? COŽE? COŽE?
COŽE? COŽE? COŽE? COŽE?

Třpyt kostkového vzorku Foylovy otázky byl na něj už příliš. „Ona říká Olívie. Olívie Presteign. Olívie Presteign. Olívie Presteign."

Jauntl.

Padl zpět do jámy pod starou katedrálou Svatého Patrika, a náhle mu jeho smysly prozradily, že je mrtvý. Toto byl konec Gully Foyla. Toto byla věčnost, a peklo bylo skutečné. To, co viděl, byla minulost, která mu přelétala před jeho rozpadlými smysly v konečném okamžiku smrti. To, co snášel, musel snášet celý život. Byl mrtvý. Věděl, že je mrtvý.

Odmítl se podrobit věčnosti.

Opět udeřil do neznáma.

Hořící muž jauntl.

Dostal se do jiskřivého mrholení... chumáče hvězd jak sněhové vločky... sprška kapalných diamantů. Na pokožce cítil dotyk motýlích křídel... v ústech měl chuť řetízku chladivých perel
oooooooooooooooooooooooooooo Jeho zkřížené kaleidoskopické smysly mu nemohly říci, kde je, ale věděl, že chce zůstat v tomto Nikde navždy.

Nazdar, Gully.

„Kdo je tu?“

To jsem já, Robin.

„Robin Wednesbury? “

Robin Wednesbury to byla.

„To byla? “

Ted' je to Robin Yeovil.

„Nerozumím. Jsem mrtvý?“

Ne, Gully.

„Kde jsem?“

Daleko časově i prostorově od staré katedrály Svatého Patrika.

„Ale kde?“

Nemohu ti to vysvětlovat, a ztrácet tím čas. Máš zde jen pár okamžiků.

„Proč?“

Protože jsi se ještě nenaučil jauntovat časoprostorem. Musíš se vrátit zpět a naučit se to.

„Ale já to umím. Já to musím umět. Sheffield řekl, že jsem jauntl vesmírem na Nomáda... devět set tisíc kilometrů.“

Pak to byla jen náhoda, Gully, ale ty to zvládneš znovu... potom, až se to naučíš... Ale ted' to ještě neumíš. Nyní ještě nevíš, jak to

udržet... jak přeměnit každý okamžik ve skutečnost. Za chvíli se vrátíš zpět do katedrály Svatého Patrika.

„Robin, právě jsem si vzpomněl. Mám pro tebe špatné zprávy.”

Já vím, Gully.

„Tvá matka a sestry jsou mrtvé.”

Vím to již dlouho, Gully.

„Jak dlouho?”

Třicet let.

„To je nemožné.”

Ne, není. Jsme daleko, velice daleko od katedrály Svatého Patrika. Byla jsem požádána, abych ti řekla, jak se máš zachránit z té výhně, Gully. Chceš mě poslouchat?

„Já nejsem mrtvý?”

Ne.

„Budu poslouchat.”

Tvé smysly jsou úplně pomatené. Přejde to brzo, ale nemohu ti dát směry doleva a doprava, nebo nahoru a dolů. Řeknu ti to tak, abys tomu porozuměl.

„Proč mi pomáháš... po tom všem, co jsem ti udělal?”

To je všechno odpuštěno a zapomenuto, Gully. Poslouchej mě. Když se dostaneš zpátky do katedrály Svatého Patrika, budeš se otáčet, až se dostaneš tváří k nejhlasitějšímu stínu. Máš to?

„Ano.”

Jdi směrem k hluku, až ucítíš na své pokožce hluboké píchání. Pak se zastav.

„Pak zastavit.”

Udělej půlobrat do přetlaku a pocitu pádu. Sleduješ to?

„Ano. Mám to.”

Přejdeš přes tuhý lístek světla a přijdeš k chuti chininu. To je ve skutečnosti hromada drátu. Strč do chininu a pokračuj rovně, až uvidíš něco, co má zvuk jako strojní perlík. Tam budeš v bezpečí.

„Jak to, že to všechno víš, Robin?”

Byla jsem podrobně poučena expertem, Gully. Zjevil se pocit smíchu. Ted' už každou chvilku padneš zpět do minulosti. Petr a Saul jsou tady. Zdraví tě au revoir a mnoho štěstí. Jizbela Dagenham tě také pozdravuje. Mnoho štěstí, Gully, drahý...

„Minulost? Toto je budoucnost?"

Ano, Gully.

„Jsem tady i já? Je... Olívie?"

A pak se propadal dolů, dolů po časoprostorové křivce zpět do hrůzostrašné jámy v přítomnosti.

Jeho smysly se vrátily k normálu v slonovinové a zlaté Hvězdné sněmovně zámku Presteign. Zrak se stal zrakem a viděl vysoká zrcadla a vzorkovaná skleněná okna; zlatem zdobenou knihovnu s knihovníkem androidem na knihovnickém žebříku. Zvuk se stal zvukem a slyšel sekretářku-androida klepat z příruční paměťové perly na stole Louis Quinze. Chut' se stala chutí, což zjistil při usrkávání z koňaku, který mu podal robot barman.

Věděl, že je v úzkých, že stojí před největším rozhodnutím svého života. Ignoroval své nepřátele a zkoumal neustálý úsměv vykrojený na tváři robota barmana, klasický irský úšklebek.

„Děkuji," řekl Foyle.

„S radostí, pane," odpověděl robot a očekával další jeho pokyn.

„Krásný den," poznamenal Foyle.

„Vždy je někde krásný den, pane," usmíval se robot.

„Hrozný den," řekl Foyle.

„Vždy je někde krásný den, pane," odpověděl robot.

„Den," řekl Foyle.

„Vždy je někde krásný den, pane," řekl robot.

Foyle se obrátil k ostatním. „To jsem já," řekl a ukázal na robota. „To jsme my všichni. Žvatláme o svobodné vůli, ale nejsme nic než odezvou... mechanickou reakcí v předepsaných kolejích. Takhle... zde jsem, zde jsem, čekám na to, abych odpověděl. Zmáčkni tlačítko a já vyskočím." Opičil se po plechovém hlasu robota. „S radostí posloužím, pane." Náhle je švihl svým hlasem. „Co chcete?"

Nejistě a rozpačitě se zavrtěli. Foyle byl popálený, potlučený, ztepaný... ale i navzdory tomu je všechny ovládl.

„Nejprve stanovíme hrozby a tresty," řekl Foyle. „Budu oběšen, utopen, rozčtvrcen, a mučen v pekle jestli ne- Co? Co chcete?"

„Já chci zpět svůj majetek," řekl Presteign, chladně se usmívaje.

„Osmnáct a něco liber PyrE. Ano. Co nabízíte?"

„Já nic nenabízím, pane, já se dovolávám toho, co je moje.“

Y'ang-Yeovil a Dagenham začali mluvit. Foyle je umlčel. „Jen jedno tlačítko najednou, pánové. Momentálně Presteign usiluje o to, abych vyskočil.“ Obrátil se k Presteignovi. „Zatlačte silněji, krev a peníze, nebo najděte jiné tlačítko. Kdo jste, abyste si dělal v této době nároky na cokoli?“

Presteign stiskl rty. „Zákon...” začal.

„Cože? Tresty? Hrozby?“ smál se Foyle. „Já mám být z něčeho vystrašený? Nebud'te imbecilní. Mluvte se mnou stejným způsobem, jako v Novoroční večer, Presteigne... bez milosti, bez odpuštění, bez pokrytectví.“

Presteign se uklonil, nabral dech a přestal se usmívat. „Nabízím vám moc,” řekl. „Adopci jako mého dědice, spoluúčast v Presteignových podnicích, vůdcovství klanu a rodiny. Společně můžeme vlastnit svět.“

„S PyrE?“

„Ano.“

„Vaše nabídka je zaznamenaná a odmítnutá. Nabídnete svou dceru?“

„Olívii?“ ozval se přidušeně Presteign a začal pěstí.

„Ano, Olívii. Kde je?“

„Ty bídáku!“ křičel Presteign. „Špíno... Obyčejný zloděj... Odvažuješ se...“

„Nabídnete svou dceru za PyrE?“

„Ano,” odpověděl sotva slyšitelně Presteign.

Foyle se otočil k Dagenhamovi. „Zmáčknete své tlačítko, umrlčí hlavo,” řekl.

„Jestli má být diskuse vedena na této úrovni...” usekával Dagenham.

„Ano. Bez milosti, bez odpuštění, bez pokrytectví. Co nabízíte?“

„Slávu.“

„Ach?“

„Nemůžeme nabídnout peníze nebo moc. Můžeme nabídnout pocty. Gully Foyle, člověk, který zachránil Vnitřní planety od zničení. Můžeme nabídnout bezpečnost. Můžeme vymazat vaše

kriminální záznamy, dát vám čestné a vážené jméno, zajistit místočko v Sálu Slávy."

„Ne," usekla ostře Jisbella McQueen „neber to. Jestli chceš být spasitel, znič tajemství. Nedávej PyrE nikomu."

„Co je to PyrE?"

„Ticho!" vyskočil Dagenham.

„Je to termojaderná výbušnina, která se přivádí k výbuchu psychokineticky," řekla Jisbella.

„Jak?"

„Přáním kohokoli, aby to vybuchlo, a patřičným nasměrováním myšlenky. Tak se to přivádí k výbuchu, pokud to není izolované a odstíněné inertním izomérem olova."

„Řekl jsem ti, abys byla ticho," vrčel Dagenham.

„Když máme mít všichni možnost na něj působit, já chci svoji."

„Tohle je větší než idealismus."

„Nic není větší než idealismus."

„Foylovo tajemství je někde jinde," šeptal Y'ang-Yeovil. „Já vím, jak relativně nedůležité je nyní PyrE." Usmál se na Foylea.

„Sheffieldův pomocník vyslechl část vaší malé rozmluvy ve staré katedrále Svatého Patrika. Víme o jauntování vesmírem."

Náhle nastalo ticho.

„Jauntování vesmírem," zvolal Dagenham. „Nemožné. Nemyslel jste..."

„Ale ano, myslel jsem přesně to. Foyle předvedl, že jauntování vesmírem není nemožné. On jauntl devět set tisíc kilometrů z křižníku Vnějších satelitů na vrak *Nomáda*. Jak jsem už řekl, to je daleko důležitější než PyrE. Rád bych si prodiskutoval nejprve tuto záležitost."

„Každý říká, co by chtěl," pomalu pravila Robin Wednesbury.

„Co chceš ty, Gully Foyle?"

„Děkuji ti," odpověděl Foyle. „Já chci být potrestán."

„Cože?"

„Chci být očištěn," řekl trpícím hlasem. Na jeho ovázané tváři se začalo objevovat šarlatové znamení. „Chci zaplatit za to, co jsem udělal, a vyrovnat si účty. Chci dostat ze sebe ten prokletý kříž, který nosím... tu bolest, která mi láme páteř. Chci jít zpátky do Gouffre

Martelu. Chci lobotomii, jestli jsem si to zasloužil... a já vím, že ano. Chci-"

„Chcete uniknout," přerušil ho Dagenham. „Ale odsud není úniku."

„Chci uvolnit!"

„To vůbec nepřipadá v úvahu," řekl Y'ang-Yeovil. „Ve vaší hlavě je uzavřeno příliš mnoho hodnot, které nesmí být ztraceny lobotomii."

„My jsme už daleko za jednoduchými dětinskostmi jako je zločin a trest," dodal Dagenham.

„Ne," namítla Robin. „Vždy musí být hřích a odpuštění. Nikdy to nepřekročíme."

„Zisky a ztráty, hřích a odpuštění, idealismus a realismus," usmál se Foyle. „Všichni jste si tak jistí, tak jednoduší, tak jednoznační. Já jediný mám pochybnosti. Podívejme se na to, jak jistí si ve skutečnosti jste. Dáte Olívii Presteign. Mně, ano? Dáte ji zákonu? Ona je zabiják."

Presteign se snažil vstát a pak padl zpět do křesla.

„Musí být odpuštění, Robin? Odpustíš Olívii Presteign? Ona zavraždila tvou matku a sestry."

Robin zpopelavěla. Y'ang-Yeovil se snažil protestovat.

„Vnější satelity nemají PyrE, Yeovile. Sheffield to prozradil. Použijete na ně PyrE v každém případě? Chcete proměnit mé jméno v obecnou kletbu... jako Lynch a Boycott?"

Foyle se otočil k Jisbelle. „Dotáhne tě tvůj idealismus zpět do Gouffre Martelu, abys vyplnila to, co hlásáš? A vy, Dagenhame, vzdáte se jí? Necháte ji jít?"

Chvilí poslouchal výkřiky a pozoroval zmatek, rozpačitě a hořce.

„Život je tak jednoduchý," řekl. „To rozhodnutí je tak jednoduché, že? Mám brát ohled na Presteignova majetková práva? Prospěch planet? Jisbellin idealismus? Dagenhamův realismus? Svědomí Robin? Zmáčkni tlačítko a dívej se, jak robot vyskočí. Ale já nejsem robot. Já jsem zrůda vesmíru... myslící zvíře... a snažím se vyčistit si cestu přes to bahno. Mám dát PyrE světu a nechat ho, ať se sám zničí? Mám naučit svět, jak se jauntuje vesmírem a umožnit šíření

naší přehlídky zrůd z galaxie do galaxie přes celý vesmír? Jaká je odpověď? "

Robot barman mrštil svůj šejkr přes celou místnost s ohlušujícím třeskem. V zmateném tichu, které pak nastalo, zachroptěl Dagenham: „Zatraceně! Ta moje radiace zase narušila tvé panenky, Presteigne."

„Odpověď je ano," úplně zřetelně vyslovil robot.

„Co?" zeptal se překvapený Foyle.

„Odpověď na vaši otázku je ano."

„Děkuji," řekl Foyle.

„S radostí, pane," ozval se v odpověď robot. „Člověk je nejdříve členem společnosti a až pak individualitou. Musíte jít se společností, ať si vybere zánik, nebo život."

„Úplně popletený," řekl netrpělivě Dagenham. „Vypněte ho, Presteigne. "

„Počkejte," přikázal Foyle. Díval se na usměvavý úšklebek vyrytý v ocelové tváři robota. „Ale společnost může být *tak* hloupá. Tak pomatená. Byl jsi svědkem této konference."

„Ano, pane, ale vy musíte učit, ne rozkazovat. Musíte společnost učit."

„Jauntovat vesmírem? Proč? Proč dosáhnout hvězd a galaxií? Proč?"

„Protože žijete, pane. Právě tak dobře se můžete ptát: Proč žít? Neptejte se na to. Žijte."

„Úplně šílený," mumlal si Dagenham.

„Ale fascinující," šeptal Y'ang-Yeovil.

„V životě toho musí být víc než pouze žít," řekl Foyle robotovi.

„Pak si to najděte sám, pane. Nežádejte svět, aby se zastavil jenom proto, že vy máte pochybnosti."

„Proč se nemůžeme pohybovat kupředu všichni společně?"

„Protože se všichni od sebe navzájem lišíte. Někteří musí vést a doufat, že ostatní budou následovat."

„Kdo musí vést?"

„Lidi, kteří musí... vůdci, lidi, kteří si to dokážou vynutit."

„Lidské zrůdy."

„Vy všichni jste zrůdy, pane. Ale vždy jste jimi byli. Život sám je zrůdný. To je jeho naděje a sláva."

„Děkuji ti velice pěkně.“

„S radostí, pane.“

„Zachránil jsi den.“

„Vždy je někde krásný den, pane,“ usmíval se robot. Pak zasyčel, zařinčel a zkolaboval.

Foyle se otočil k ostatním. „Ta věc má pravdu,“ řekl, „a vy ji nemáte. Kdo jsme my, každý z nás, abychom dělali rozhodnutí pro svět? Nechme svět udělat jeho vlastní rozhodnutí. Kdo jsme my, abychom drželi před světem tajemství? Seznámíme s tím svět, a ať se on rozhodne sám. Pojďme do staré katedrály Svatého Patrika.“

Jauntl; oni ho následovali. Čtvercový blok byl pořád stráženy a nyní tam byl shromážděn obrovský dav. Mnozí ukvapenci a zvědavci jauntovali do dýmajících trosek, a proto tam policie rozestřela ochranné indukční pole, aby je udržela venku. Navzdory tomu uličníci, hledači vzácností a nezodpovědní zkoušeli jauntovat do zbořeníště, ale dosáhli jen toho, že se popálili o indukční pole a s ječením uháněli pryč.

Na signál Y'ang-Yeovila bylo pole vypnuto. Foyle přešel přes horký šterk k východní stěně katedrály, která se zvedala do výšky patnácti stop. Nahmatal dýmající kámen, zatlačil jej a vypáčil. Ozval se skřípavý rachot a úsek tři krát pět stop se otevřel dokořán a naklonil. Foyle jej uchopil a zatáhl. Úsek se zatřásl; pak zrezavělé závěsy povolily a kamenný panel se polámal.

Přede dvěma stoletími, když bylo organizované náboženství zakázáno a ortodoxní věřící všech věr byli zahnáni do podzemí, nějaké zbožné duše sestrojily toto tajné místočko ve staré katedrále Svatého Patrika a přeměnily je v oltář. Zlato kříže stále zářilo jasem věčné víry. Při základně kříže spočívala malá černá krabička z inertního izomeru olova.

„Je to znamení?“ supěl Foyle. „Je to odpověď, kterou chci?“

Chňapl těžký sejf dřív, než jej mohl kdokoli chytit. Jauntl čtyřicet yardů na zbytky schodů katedrály směřující na Pátou Avenue. Tam otevřel sejf před zraky celého zírajícího davu. Výkřik ohromení se vydral z hrdel mužů Rozvědky, kteří znali pravdu o jeho obsahu.

„Foyle!“ křičel Dagenham.

„Pro spasení Boží, Foyle!“ volal Y'ang-Yeovil.

Foyle vytáhl kousek PyrE, barvy krystalků jódu, velikosti cigarety... libru transplutoniových izotopů v tuhém roztoku.

„PyrE!“ zařval na shromážděné. „Vezměte si jej. Tu máte. Je to vaše budoucnost. PyrE!“ Mrštil kouskem do davu a přes rameno zařval: „SanFran. Stanoviště Ruský kopec.“

Jauntl přes St. Louis-Denver do San Franciska; dorazil na stanoviště Ruský kopec právě ve čtyři odpoledne a ulice byly čilé ruchem pozdních obchodních jauntrů.

„PyrE!“ řval Foyle. Jeho ďábelská tvář zářila krvavě červeně. Byl na něho děsný pohled. „PyrE. Je váš. Přinut'te je, aby vám řekli, co to je. Nome!“ zvolal na své pronásledovatele, když dorazili, a jauntl.

V Nome bylo poledne, a dělníci pracující na pilách a jauntující na oběd a pivo byli vystrašeni mužem s tváří tygra, který mrštil librový kus slitiny barvy jódu do jejich středu a zakřičel na ně jazykem ulice: „PyrE! Slyšíte mě, lidi? Poslouchejte mě, vy. PyrE! Shrábněte to bez váhání, vy. Donut'te je, aby vám řekli vo PyrE, to je všechno!“

Dagenhamovi, Y'ang-Yeovilovi a ostatním, jauntujícím za ním jako vždy o sekundu později, zavolal: „Tokio. Stanoviště Imperiál!“ Zmizel zlomek sekundy před tím, než ho dostihly jejich výstřely.

V Tokiu bylo devět hodin, svěží, opojné ráno, a dav ranní rušné špičky meloucí se okolo stanoviště Imperiál vedle rybníčků s kapry byl paralyzován samurajem s tygří tváří, který se zjevil, hodil na ně kus vzácného kovu a nezapomenutelnou výstrahu.

Foyle pokračoval do Bangkoku, kde přšelo, dále do Dillí, kde zuřil monzun... stále pronásledován na své trase šíleného psa, V Bagdádu byly tři hodiny ráno a davy návštěvníků nočních klubů a kamarádi z mokré čtvrti, kteří byli neustále půl hodinu před zavíracím časem okolo světa, ho alkoholicky vítali. V Paříži a v Londýně byla půlnoc a davy na Champs Elysées a na Piccadilly Circus byly elektrizovány Foylovým zjevením a jeho vášnivým napomenutím.

Když své pronásledovatele povodil přes tři čtvrtiny světa za padesát minut, dovolil jim Foyle. aby ho v Londýně chytili. Dovolil jim, aby ho srazili na zem, vzali mu z rukou krabici z inertního izomeru olova, spočítali zbývající kousky PyrE a uzamkli sejf.

„Zůstalo tam ještě dost pro válku. Zůstalo dost pro destrukci... anihilaci... jestli se toho odvážíte." Smál se a vzlykal v hysterickém triumfu. „Milióny na obranu, ale ani jediný cent na přežití."

„Uvědomujete si, co jste udělal, vy zatracený vrahu?" zvolal Dagenham.

„Já vím, co jsem udělal."

„Devět liber rozsypáno okolo světa! Jedna myšlenka a my budeme... Jak to můžeme dostat zpátky, aniž bychom jim řekli pravdu? Pro spásu Boží, drž ten dav zpátky, Yeo. Nedovol jim, aby to slyšeli."

„Nemožné."

„Pak jauntněme."

„Ne," zařval Foyle. „Nechte je, ať to slyší. Nechtěje, ať slyší všechno."

„Vy jste šílenec, člověče. Vždyť jste dal nabitou pušku do rukou dětem."

„Přestaňte s nimi zacházet jako s dětmi, a oni se přestanou chovat jako děti. Kdo do pekla jste, abyste si hrál na rádce?"

„O čem to mluvíte?"

„Přestaňte s nimi zacházet jako s dětmi. Vysvětlete jim, že puška je nabitá. Vyneste to všechno na světlo." Foyle se divoce zasmál. „Já jsem ukončil poslední konferenci na světě v Hvězdné sněmovně. Rozbil jsem poslední tajemství. Už žádné další tajemství... Nebude se víckrát říkat dětem, co můžou vědět, co je pro ně nejlepší... Nechte je vyrůst. Je na to čas."

„Kriste, on je šílený."

„Jsem? Dal jsem život a smrt zpět lidem, kteří žijí a umírají. Obyčejní lidé byli již dost bičováni a vedeni vůdci, jako jsme my... muži, kteří si to umí vynutit... Tygřími muži, kteří se nemohou zdržet bičování světa. My jsme všichni tygři, my tři, ale kdo do pekla jsme, abychom rozhodovali za celý svět jen proto, že umíme donucovat? Nechme svět, ať si sám vybere mezi životem a smrtí. Proč máme být v sedle my se svou zodpovědností?"

„My nejsme v sedle," řekl tiše Y'ang-Yeovil. „My jsme k tomu dohnání. My jsme přinucení převzít zodpovědnost, které se průměrný člověk vyhýbá."

„Nenechme ho ulévat se z toho. Nenechme ho odhazovat své povinnosti a viny na ramena první zrůdy, která se namane a chňapne po tom. Musíme být navždy obětní beránci světa?"

„Proklatě!" zuřil Dagenham. „Neuvědomuješ si, že nemůžeš věřit lidem? Oni ani nevědí, co je pro ně dobré."

„Pak je nechme, ať se to naučí, nebo zemřou. Jsme v tom všichni společně. Budeme společně žít, nebo společně zemřeme."

„Chceš zemřít pro jejich neznalost? Umíš si představit, jak bychom mohli získat ty kousky zpět, aniž by to všechno vyletělo do pekla?"

„Ne. Já jim věřím. Byl jsem jedním z nich, než jsem se stal tygrem. Oni se všichni můžou proměnit na neobyčejné, když budou kopancem probuzení tak jako já."

Foyle se otrásl a náhle jauntl na bronzovou hlavu Eroze, padesát stop nad předeek koně na Piccadilly Circus. Nejistě se postavil a zahulákal: „Poslouchejte mě, vy všici! Poslyš, čověče! Du kázat, já. Rozumíte, vy!"

Odpovědí mu byl řev.

„Ste prasata, vy. Hnijete jak prasata. Máte v sobě hodně a používáte málo. Slyšíte mě, vy? Máte v sobě milión a utrácíte halíře. Máte v sobě génia a myslíte jak blbci. Máte v sobě srdce a cítíte prázdno. Vy všichni. Každý z vás..."

Dělali si z něj legraci. Pokračoval s hysterickou vášní posedlého.

„Musí bejt válka, abyste vstali. Musí bejt zmatek, abyste začli myslet. Musí bejt změna, abyste se stali velkejma. Zbytek času líně sedíte vokolo. Vy, prasata! Dobrá, Bůh vás zatrat'! Já vás změním, já. Chcípňte, nebo žijte a buďte velcí. Modlete se k zašlému Kristovi, nebo přid'te ke mně a já vás udělám veliký. Chcípňte, proklatci, nebo přid'te a najděte mě, Gully Foyle, a já vás udělám velkýma. Já vám dám hvězdy. Udělám z vás lidi!"

*

Jauntl vzhůru po časoprostorové křivce do jiného času a jiného prostoru. Dorazil do chaosu. Chvilí visel v nejisté para-přítomnosti a pak se skácel opět do chaosu.

Může to být skutečnitelné, přemýšlel. Musí to být skutečnitelné.

Opět jauntl, hořící šíp letící z neznáma do neznáma, a opět se skácel do chaosu para-prostoru a para-času. Byl ztracený v Nicotě.

Já věřím, přemýšlel. Mám víru.

Opět jauntl a opět selhal.

Víru v co? zeptal se sám sebe, vydaný napospas osudu v předpekli.

Víru ve víru, odpověděl si sám. Není potřebné mít něco, v co věřím. Jenom je nutné věřit, že někde tam je něco hodné víry.

Jauntl naposled a síla jeho vůle věřit přeměnila para-přítomnost jeho náhodného cíle ve skutečnost...

PŘÍTOMNOST: Rigel v Orionu, hořící modro-bílá hvězda, pět set čtyřicet světelných let od Země, se světelným výkonem desettisíckrát větším než Slunce, kotel energie, kolem kterého krouží třicet sedm masivních planet... Foyle visel mrznoucí a trpící ve vesmíru, tváří v tvář neuvěřitelnému cíli, ve který věřil, ale který byl ještě nepochopitelný. Visel ve vesmíru oslepující chvíli tak bezmocně a zmateně, a přece tak nevyhnutelně, jako první tvor s žábami vycházející ven z moře, který leží a zoufale polyká na prvotní pláži v dávné historii života na Zemi.

Jauntl vesmírem, přeměnil para-přítomnost na...

PŘÍTOMNOST: Vega v Lyře, A0 hvězda vzdálená dvacet šest světelných let od Země, hořící modřeji než Rigel, bez planet, ale obklopena rojem zářících komet, jejichž plynové ohony jiskřily přes modro-černou klenbu...

A opět přeměnil para-přítomnost na PŘÍTOMNOST: Canopus, hvězda žlutá jako slunce, gigantická, hřmotná v tichých prostorách vesmíru konečně navštívena tvorem, který měl kdysi žábry. Tvor visel, polykaje na pláži vesmíru, blíž smrti než životu, blíž budoucnosti než minulosti, deset mil za koncem šířého světa. Divil se hmotě prachu, meteorů a balvanů, jenž opásaly Canopus v širokém plochem kruhu, podobném kruhu Saturnu, avšak šířky Saturnovy orbity...

PŘÍTOMNOST: Aldebaran v Taurusu, monstrózní červená hvězda pozůstávající z dvou hvězd se šestnácti planetami, které vysokou rychlostí obíhaly své otáčející se rodiče. Mrskal sebou časoprostorem s rostoucí jistotou...

PŘÍTOMNOST: Antares, červený gigant M1, dvojhvězda jako Aldebaran, dvěstě padesát světelných let od Země, obklopen sto padesáti planetoidy velikosti Merkuru, s podnebím ráje...

A nakonec... PŘÍTOMNOST:

Byl zpět na palubě *Nomádu*.

*

Moira ho našla v jeho skříní na nářadí na palubě *Nomádu* stočeného v těsné embryonální kouli, s vpadlou tváří a očima hořícíma božským odhalením. I když asteroid byl již dávno opraven a vzduchotěsný, Foyle stále procházel nebezpečnou existencí, která mu před léty dala život.

Ale nyní spal a meditoval, vychutnával a obklopoval se kouzly, která se naučil. Probral se ze snění do transu a vyplul ven ze skříně, minul Moiru slepýma očima; zavadil o udivenou dívku, která ustoupila na stranu a klesla na kolena. Potloukal se prázdnými chodbami a vrátil se k hrobce skříně. Opět se stočil a byl ztracen.

Jednou se ho dotkla; ani se nepohnul. Vyslovila jméno, které bylo namalováno na jeho tváři. Neodpověděl. Otočila se a utíkala dovnitř asteroidu, k nejsvětějšímu ze svatých, kterým Josef vládl.

„Můj manžel se k nám vrátil," řekla Moira.

„Tvůj manžel?"

„Bůh-člověk, který nás zničil."

Josefova tvář potemněla hněvem.

„Kde je? Ukaž mi ho!"

„Neublížíš mu?"

„Všechny dluhy se musí platit. Ukazuj cestu."

Josef ji následoval ke skříní na palubě *Nomádu* a udiveně se zadíval na Foyla. Hněv na jeho tváři byl nahrazen vytržením. Dotkl se Foyla a promluvil k němu; stále ještě se nedočkal žádné odezvy.

„Nemůžeš ho potrestat," řekla Moira. „Umírá."

„Ne," řekl klidně Josef. „On sní. Já, jako kněz, poznám tyto sny. Brzy se vzbudí a sdělí nám, svým lidem, své myšlenky."

„A potom ho chceš potrestat?"

„Trest nese v sobě sám," řekl Josef.

Usadil se dole vedle skříně, připraven očekávat Foylovo probuzení. Dívka, Moira, běžela klikatými chodbami a vrátila se za pár okamžiku se stříbrným lavórkem s teplou vodou a stříbrným táckem s potravou. Něžně Foyla umyla a pak postavila tácek před něj jako obětinu. Pak si sedla dolů vedle Josefa... vedle světa... připravena čekat probuzení.

Alfred Bester

HVĚZDY, MŮJ OSUD

Obálka Juraj Maxon

Grafická úprava obálky Peter Pavelko

Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský

Jazykový redaktor Helena Šebestová

Vydalo Nakladatelství **Laser**

jako svou 26. publikaci.

Plzeň 1992, vydání 1.

Náklad 15 000 výtisků.

Prodejní cena 41 Kčs

- 234 -